ȚINUTUL FIERULUI

Fanii senzaționalei SAGA AMURG vor iubi această carte

HOLLY BLACK

HOLLY BLACK

ȚINUTUL FIERULUI

Seria BASME MODERNE - III

Traducere din limba engleză
MIHAELA FRUNZĂ

rao international publishing company

Prolog

Printre muşchii de pădure
Au plantat copaci ţepoşi
Ici şi colo de plăcere.
De cineva mai curajos
Să-i dezgroape-ar încerca
Ar găsi spinii-ascuţiţi
În patul lui, noaptea.

WILLIAM ALLINGHAM,
Zânele

În ciuda faptului că-l aruncase în acel loc, în ciuda vânătăilor proaspete de pe piele şi a sângelui de sub unghii, Roiben o iubea încă pe lady Silarial. În ciuda ochilor înfometaţi de la Curtea Malefică şi a sarcinilor groaznice pe care regina Nicnevin i le dăduse. În ciuda felurilor numeroase în care fusese umilit şi a lucrurilor la care nu-şi permitea să se gândească, în timp ce stătea încordat în spatele tronului ei.

Dacă se concentra, îşi putea aminti culoarea arămie a părului reginei lui, ochii ei verzi de nedescifrat, zâmbetul ei straniu atunci când îi hotărâse soarta, cu numai trei luni în urmă. Faptul că-l alesese pe el să plece de la Curtea Luminoasă şi să servească la Curtea Malefica era o onoare, îşi spuse el încă o dată. Numai el o iubea suficient de mult ca să-i rămână loial.

Avea încredere mai mult decât în ceilalţi slujitori. Numai iubirea lui era suficient de mare pentru a dura.

Şi încă o iubea într-adevăr, simţea el.

— Roiben, spuse regina Curţii Malefice.

Îşi lua masa pe spatele unui spiriduş de pădure, părul lui verde fiind suficient de lung pentru a-i servi drept faţă de masă. Acum se uită la Roiben cu un zâmbet periculos.

— Da, my lady, spuse el în mod automat, neutru.

Încercă să ascundă cât de mult o dispreţuia, nu pentru că aceasta ar fi nemulţumit-o. Mai degrabă se gândi că ar încânta-o prea mult.

— Masa asta tremură prea mult. Mă tem să nu mi se verse vinul.

Dealul cel găunos era aproape gol; curtenii care rămăseseră să se distreze pe sub ghirlandele de rădăcini păstrau liniştea pentru că regina cina. Numai servitorii ei erau pe-aproape, toţi fioroşi ca nişte stafii. Şambelanul tuşi.

Roiben se uită uimit la regină.

— Repar-o! ordonă ea.

Roiben făcu un pas, nesigur ce voia ca el să facă. Faţa zbârcită a spiriduşului se înălţă spre el, palidă de groază. Roiben încerca să zâmbească liniştitor, dar aceasta nu-l opri pe omuleţ din tremurat. Se întreba dacă ar trebui să-l lege ca să nu se mai mişte atât de mult, apoi fu dezgustat de acest gând.

— Taie-i picioarele ca să fie egale cu mâinile, strigă o voce, iar Roiben se uită în sus.

Un alt cavaler, cu părul negru, lung până la gât, păşi spre tronul lui Nicnevin. Avea un inel fără luciu la sprânceană şi rânjea încântat. Roiben nu-l mai văzuse decât o dată. Era cavalerul pe care Curtea Malefică îl trimisese la cea Benefică în semn de pace. Geamănul lui Roiben în sclavie, numai că putea să-şi imagineze că robia acestui cavaler era mai uşoară decât a lui. La vederea lui, inima lui Roiben tresăltă de speranţă. Poate s-a terminat cu schimbul? Oare o să fie trimis acasă, în sfârşit?

— Nephamel, spuse regina, s-a plictisit Silarial de tine atât de repede?

— Mă trimite ca mesager, dar mesajul nu e prea important. Aş zice că nu mă place, dar tu pari a fi mai mulţumită de schimb.

— Nu aş putea să mă cert cu noul meu cavaler, spuse Nicnevin, iar Roiben înclină din cap. Faci ceea ce ţi-a sugerat Nephamel?

Roiben trase aer în piept, luptându-se să fie calm. De fiecare dată când vorbea aproape că se temea că va spune ceea ce credea cu adevărat.

— Mă îndoiesc de eficacitatea planului lui. Dă-mi voie să iau locul spiriduşului. Eu nu o să-ţi vărs vinul, doamnă!

Zâmbetul ei se lărgi de încântare. Se întoarse spre Nephamael.

— Vorbeşte atât de frumos, nu-i aşa?

Nephamael încuviinţă din cap, deşi părea mai puţin amuzat

decât ea. Ochii lui galbeni păreau să-l analizeze pentru prima dată pe Roiben.

— Şi niciun pic de demnitate. Pesemne că asta te încântă.

Regina râse la auzul acestor cuvinte, un râs ce părea surprins şi care venea din gât, rece ca gheaţa care se sparge pe un lac adânc. Undeva în grota mare, slab luminată, se auzi un sunet de harfă. Roiben se cutremură imaginându-şi cu ce era probabil vibrată.

— Fii atunci masa mea, Roiben! Ai grija să nu tremuri! Spiriduşul va suferi pentru fiecare greşeală pe care o faci.

Roiben luă cu uşurinţă locul micului spiriduş, fără a considera prea mult drept umilitor faptul ca trebuia să se aşeze pe mâini şi pe genunchi, să-şi plece capul şi să lase farfuriile de argint şi mâncărurile calde să-i fie aşezate cu delicateţe pe spate. Nu schiţă niciun gest. Nu se mişcă nici când Nephamael se aşeză pe podea, lângă tron, punând încă o cupă pe spatele lui. Mâna i se opri pe fundul lui, iar Roiben îşi muşcă buza pentru a nu tresări de uimire. Mirosul de fier era copleşitor. Se întreba cum putea Nicnevin să-l suporte.

— M-am plictisit, spuse Nephamael. Deşi Curtea Benefică este, desigur, minunată.

— Şi nu ai nimic cu care să te poţi distra acolo? Mi se pare greu de crezut.

— Sunt unele lucruri.

Roiben simţi zâmbetul din aceste cuvinte. Mâna îi alunecă pe spate. Se încordă fără sa poată să se abţină şi auzi cum cupele zornăie odată cu mişcarea sa.

— Dar plăcerea mea constă în a găsi slăbiciunea.

Nicnevin nu-l mustră pe Roiben. Acesta se îndoia că era din cauza generozităţii ei.

— Cumva, zise ea. Mă întreb dacă mie îmi vorbeşti.

— Ţie îţi vorbesc, spuse Nephamael. Dar nu despre tine. Slăbiciunile tale nu ţi le pot cunoaşte eu.

— Un răspuns încântător şi linguşitor.

— Dar iată cavalerul tău. Lui îi cunosc punctul vulnerabil.

— Da? Cred că este destul de evident. Iubirea faţă de zâna singuratică îl face să stea îngenuncheat acum.

Roiben se strădui să nu se mişte. Nu se mira de faptul că regina Curţii Malefice vorbea despre el ca şi cum ar fi fost un animal, dar îşi dădu seama că îi era mai frică de ceea ce putea

să spună Nephamael. Era un fel de foame în modul în care vorbea Nephamael, o foame pe care Roiben nu ştia ce anume o va potoli.

— O iubeşte pe Silarial. I-a declarat-o chiar el. Iar încercarea pe care i-a dat-o ea a fost aceasta – să fie servitorul tău în schimbul păcii.

Regina Curţii Malefice nu zise nimic. Roiben simţi cum este ridicată o cupa de pe spatele lui şi apoi e pusă la loc.

— E încântător de crud, serios. Iată-l loial şi curajos pentru o femeie care l-a folosit. Nu l-a iubit niciodată, l-a şi uitat deja.

— Nu-i adevărat, spuse Roiben, întorcându-se, şi toată vesela de argint se răsturnă în jurul lui.

Sări în picioare, fără să-i pese de curtenii care rămăseseră cu gura căscată sau de vinul vărsat ori de ţipătul îngrozit al spiriduşului. Nu-i păsa de nimic în acel moment, nu voia decât să-l lovească pe Nephamael, care-i furase locul – casa – şi îndrăznea să se bucure de asta.

— Opreşte-te, zise Nicnevin. Îţi ordon, Roiben, cu puterea numelui tău, să te opreşti.

Îngheţă împotriva dorinţei lui, asemenea unui manechin, respirând greu. Nephamael îi fugise din cale, dar rânjetul pe care Roiben se aştepta să-l găsească pe faţa lui lipsea.

— Ucide spiriduşul! ordonă regina Curţii Malefice. Tu, cavalerul meu, îi vei bea sângele în loc de vin şi de data asta nu vei vărsa nicio picătură.

Roiben încercă să spună ceva, să-i oprească mâna, dar ordinul îi interzicea până şi asta. Fusese prost – Nephamael îl înfuriase în speranţa că va face o greşeală ca aceasta. Chiar şi faptul că nu fusese mustrat făcea, probabil, parte din plan. Acum se făcuse de râs şi prostia lui costa viaţa unei creaturi inocente. Simţea dispreţul de sine în tot trupul.

Niciodată, îşi zicea el. Indiferent ce-i vor spune, ce-i vor face sau ce-l vor pune să facă, nu va mai reacţiona niciodată. Va deveni indiferent ca piatra.

Servitorii cumpliţi erau rapizi şi eficienţi. În câteva momente pregătiseră o cupă caldă şi i-o ridicaseră la buzele nemişcate. Cadavrul era deja îndepărtat, cu ochii deschişi, uitându-se la Roiben din lumea de dincolo, blestemându-i vanitatea.

Roiben se văzu nevoit să deschidă gura şi să soarbă lichidul cald, sărat. Un moment mai târziu, voma pe estradă.

Aroma sângelui îi rămase întipărită de-a lungul anilor de servitute. Chiar şi după ce fu eliberat în mod accidental de o zână, chiar şi după ce dobândi coroana de la Curtea Malefică. Dar deja nu-şi mai amintea al cui sânge era, numai că se obişnuise cu gustul lui.

Capitolul 1

Prefer iarna şi pustiul ei când simţi scheletul
naturii – singurătatea ei – sentimentul de
stingere al iernii. Dincolo de ea
aşteaptă ceva – nu se arată întreaga poveste.

ANDREW WYETH

Fetele oamenilor plâng când sunt supărate şi râd când sunt vesele. Au o singură formă fixă, nu se schimbă după cum vor asemenea fumului modelat de vânt. Au propriii părinţi pe care îi iubesc. Nu fură mamele altora. Cel puţin aşa credea Kaye că sunt fetele oamenilor. Nu avea de unde să ştie cu adevărat. La urma urmei, nu era umană.

Atingând cu degetul gaura de pe partea stângă a plaselor de pescuit, Kaye împunse pielea verde de dedesubt în timp ce se uita în oglindă.

— Şobolanul tău vrea să vina şi el, spuse Lutie-loo.

Kaye se întoarse spre bazinul pentru peşte, unde zâna de mărimea unei păpuşi îşi lipise degetele de marginea exterioară a geamului. În interiorul lui, şobolanul maro al lui Kaye, Armageddon, adulmeca aerul. Isaac era răsucit într-un ghem alb în colţul îndepărtat.

— Îi plac încoronările.

— Chiar poţi înţelege ce spune? întrebă Kaye, trăgându-și fusta măslinie pe cap şi răsucind-o pe şolduri.

— E doar un şobolan, spuse Lutie, întorcându-se spre Kaye. Una din aripile ei de molie presără marginea coliviei cu o pudră gălbuie. Oricine ştie limba şobolanilor.

— Ei bine, eu nu o ştiu. Arat monocromatică îmbrăcată aşa?

Lutie dădu din cap.

— Mie îmi place.

Kaye auzi vocea bunicii care striga de jos:

— Unde eşti? Ţi-am făcut un sendviş!

— Vin imediat! strigă Kaye.

Lutie sărută peretele de sticlă al cuştii.

— Păi, poate sa vină şobolanul, sau nu?

— Cred. Sigur. Vreau să spun, dacă poţi sa-l faci să nu fugă.

Kaye îşi încheie una din ghetele negre pline de noroi şi ţopăi prin cameră în căutarea celeilalte. Cu numai două luni în urmă avea în dormitor un pat de copil şi un raft plin cu păpuşi vechi, care nu mai clipeau. Acum patul cel vechi era sub formă de bucăţi în pod, păpuşile erau îmbrăcate cu haine punk, iar deasupra saltelei, pe podea, Kaye pictase o frescă. Era terminată pe jumătate – un copac cu rădăcini adânci, încâlcite şi scoarţă aurită. Deşi crezuse că decorând camera va simţi mai mult că-i aparţine, acest lucru nu se întâmplase.

Când văzuse fresca, Roiben remarcase că ar putea face astfel încât camera să arate aşa cum dorea ea, dar nimic magic – indiferent cât de minunat ar fi fost – nu-i părea real lui Kaye. Sau poate că-i părea prea real, îi amintea prea mult de ce nu era locul ei în acea cameră.

Îşi îndesă piciorul în gheată şi-şi trase geaca pe ea. Lăsându-și părul verde, simţi cum vraja i se strecoară pe piele, colorând-o şi împlinind-o. Simţi o înţepătură uşoară când vraja îi aduse înapoi faţa umană, cunoscută.

Se uită la ea însăşi îndelung înainte de a-l băga în buzunar pe Armageddon, scărpinându-l pe Isaac în spatele urechii şi îndreptându-se spre uşă. Lutie o urmă, zburând cu aripile sale de molie, ascunzându-se privirii, în timp ce Kaye alerga în jos pe scări.

— Era mama ta la telefon? întrebă bunica lui Kaye. Am auzit telefonul.

Stătea în spatele tejghelei din bucătărie şi turna grăsime fierbinte într-o oală de tablă. Două sendvişuri cu unt de arahide şi şuncă aşteptau pe o farfurie ciobită; Kaye observă pasta maronie strângându-se peste marginile albe ale pâinii.

Kaye muşcă din sendviş bucuroasă că untul de arahide îi închidea gura.

— I-am lăsat un mesaj despre vacanţă, dar poate să se obosească să mă sune? O, nu, e prea ocupată ca să vorbească cu mine. Va trebui, totuşi, s-o întrebi mâine-seară de ce nu poate să vină aici să te vadă, în loc sa insiste să mergi tu să o vizitezi în apartamentul ăla jalnic din oraş. Nu o să înţeleg niciodată. Probabil că e foarte invidioasă că ai ales să stai aici în loc să o urmezi peste tot ca o umbră.

Kaye mesteca, încuviinţând din cap la plângerile bunicii. În oglinda de lângă uşă din spate observă, dincolo de vrajă, o fată cu pielea verde ca frunzele, ochii negri fără pic de alb în ei şi aripi subţiri ca o folie de plastic. Un monstru care stătea lângă o bătrână drăguţă mânca mâncarea pregătită de fapt pentru un alt copil. Un copil care fusese furat de zâne.

Un neam de paraziţi, aşa erau numiţi cucii care-şi lăsau ouăle în cuiburile altor păsări. Albinele parazite îşi lăsau progeniturile în stupi străini; Kaye citise despre acestea într-o enciclopedie.

Paraziţii nu se sinchiseau să-şi crească singuri copiii. Îi lăsau să fie crescuţi de alţii – păsări care încercau să nu observe când puii lor se făceau uriaşi şi nu se săturau niciodată, albine care ignorau faptul ca progeniturile lor nu adună polen, mame şi bunici care nu cunoşteau sintagma „copil schimbat”.

— Trebuie să plec, spuse Kaye brusc.

— Te-ai mai gândit la şcoală?

— Bunico, mi-am luat diploma, spuse Kaye. Ai văzut. Am terminat. Am făcut-o. Gata.

Bunica oftă şi se uită spre frigider, unde scrisoarea era încă prinsă cu un magnet.

— Mai este şi Colegiul Comunităţii. Imaginează-ţi – să începi colegiul înainte ca clasa ta să dea bacul.

— Mă duc să văd dacă a venit Corny. Kaye se îndreptă spre uşă. Mulţumesc pentru sendviş.

Bătrâna clătină din cap.

— E prea frig. Staţi pe verandă. Ar trebui să se gândească, nu să-i ceară unei tinere să-l aştepte în zăpadă. Băiatul ăla nu are deloc maniere.

Kaye simţi valul de aer când Lutie trecu pe lângă ea. Bunica nici măcar nu se uită în sus.

— Bine, bunico. Pa, bunico!

— Să nu stai în frig!

Kaye încuviinţă din cap şi folosi mâneca hainei ca să deschidă uşa pentru a nu atinge fierul. Chiar şi mirosul acestuia îi ardea nările când se apropia. Pe verandă folosi acelaşi truc cu uşa de aici şi păşi afară, în zăpadă. Copacii de pe gazon erau înveşmântaţi în gheaţă. Grindina din acea dimineaţă se lipise de tot ce atinsese, îngheţând în straturi sclipitoare care acopereau ramurile şi trimiteau scântei spre

cerul cenuşiu. O adiere agita crengile, lovindu-le unele de altele.

Corny nu venea, dar bunica nu trebuia să ştie asta. Nu însemna că minte. La urma urmei, zânele nu mint. Doar că îndoiai adevărul până când acesta se lovea de el însuşi.

Deasupra pragului, un braţ de ciulini înfăşuraţi în verde semnalau că locuinţa era supravegheată de Curtea Malefică. Un dar de la Roiben. De fiecare dată când se uita la crengi, Kaye spera că a fi protejat de către Curtea Malefică înseamnă că eşti protejat şi de acţiunile Curţii Malefice.

Se întoarse şi porni pe lângă o casă cu peretele lateral îmbrăcat în bucăţi de aluminiu. Femeia care locuia acolo creştea raţe italiene care mâncau toată sământa de iarbă pe care o plantau vecinii. Kaye se gândi la raţe şi zâmbi. Un coş de gunoi se rostogoli în stradă, lovindu-se de sticle de plastic şi sticle de bere puse afară pentru a fi reciclate. Kaye trecu pe lângă parcarea unei alei închise de bowling, unde, lângă curbă, se afla o canapea cu perne tari de îngheţate ce erau.

Pe gazoane străluceau Moş Crăciuni din plastic, alături de reni cu luminiţe. Dinspre un magazin non-stop se auzeau colinde ce răsunau pe străzile tăcute. Un spiriduş robotizat cu obraji trandafirii făcea tot timpul cu mâna lângă nişte ciorapi care fluturau asemenea unor fantome. Kaye trecu pe lângă un staul din care lipsea copilul Isus. Se întrebă dacă l-au furat copiii sau l-a luat familia în casă pe timpul nopţii.

La jumătatea drumului spre cimitir, se opri la un telefon public din faţa unei pizzerii, băgă monede şi formă numărul de mobil al lui Corny. Acesta răspunse imediat.

— Hei, zise Kaye. Te-ai hotărât ce faci? Vii la ceremonia de încoronare? Mă duc să-l văd pe Roiben înainte să înceapă.

— Nu cred că pot să vin, spuse Corny. Dar mă bucur că ai sunat – am ceva să-ţi spun. Treceam cu maşina pe lângă unul din depozitele alea. Ştii, cele cu panouri de reclame cu citate ca: „Sprijiniţi trupele noastre” sau „Ce lipseşte în C-Hspaţiuspaţiu? U-R”.

— Da, zise Kaye uimită.

— Ei bine, pe ăsta scria „Viaţa e ceva asemănător cu a linge miere dintr-un mărăcine”. Ce naiba înseamnă asta?

— Ciudat.

— Normal că e ciudat. Ce vrea să însemne asta?

— Nimic. Nu mai stărui asupra lor, zise Kaye.

— Bine. Să nu mai stărui. Sunt atât de bun la a nu stărui! E aptitudinea mea. Dacă dădeam unul dintre testele alea ca să văd ce slujbă mi se potriveşte cel mai bine, aş fi luat un zece perfect pentru că nu stărui asupra porcăriilor. „Şi care crezi că ar fi slujba pentru care m-aş califica”, mai exact?

— Director de depozit, spuse Kaye. Ai fi cel care afişează maximele alea.

— Au, chiar între picioare.

Kaye îi simţea zâmbetul din voce.

— Deci chiar nu vii în seara asta? Păreai atât de sigur că e o idee bună să-ţi înfrunţi fricile şi aşa mai departe!

La celălalt capăt al firului se lăsă o linişte lungă. Exact când se pregătea ea să vorbească, el spuse:

— Problema cu înfruntarea fricilor e aceea că sunt fricile *mele*. Ca să nu mai vorbim de faptul că frica de duhuri rele megalomane şi lipsite de moralitate este greu de alungat cu argumente.

Băiatul râse într-un mod ciudat, înecat.

— Aş vrea ca măcar o dată să-şi dezvăluie secretele – să-mi spună cum să fac ca să mă protejez. Cum să fiu în siguranţă.

Kaye se gândi la Nephamael, fostul cavaler al Curţii Malefice, care se înecase cu fier, şi-şi aminti cum Corny îl înjunghiase.

— Nu cred că e aşa de simplu, spuse Kaye. Vreau să spun, e aproape imposibil să te protejezi de oameni, darămite de zâne.

— Mda, mă rog. Ne vedem mâine, zise Corny.

— Bine.

Corny închise telefonul.

Kaye porni la drum, strângându-şi haina mai aproape în jurul ei. Păşi în cimitir şi porni în sus pe dealul înzăpezit, mocirlos şi brăzdat de săniile care alunecaseră pe el. Îşi aruncă privirea spre locul în care ştia că era îngropată Janet, deşi de unde se afla Kaye, pietrele lustruite de granit, cu ghirlandele lor de plastic şi fundele roşii ude, arătau toate la fel. Nu era nevoie să vadă mormântul pentru a încetini cu picioarele îngreunate de amintiri aşa cum probabil alunecase la fundul apei îngreunat şi trupul mort al lui Janet.

Se întreba ce se întâmpla când puiul de cuc îşi dădea seama că nu e ca fraţii şi surorile lui. Poate că se întreba de unde vine sau ce era cu el. Poate se prefăcea că nu e nimic în neregulă şi

continua să înghită viermi. Indiferent ce simţea pasărea aceea, însă, nu era suficient ca să nu-i împingă pe ceilalţi pui afară din cuib.

○

Cornelius Stone închise mobilul ţinându-l la piept şi stătu nemişcat un moment, aşteptând să dispară regretul. Voia să meargă la ceremonia de încoronare, voia să danseze cu creaturile înfricoșătoare şi frumoase de la Curtea Malefică, dorea să se îndoape cu fructe de-ale zânelor şi să se trezească pe o coastă de deal biciuit şi sătul. Se muşcă de obraz până când simţi sângele, dar dorinţa nu făcu decât să-i crească.

Se aşeză pe covorul din bibliotecă, atât de curat încât avea un miros de substanţe chimice, emanând probabil formaldehidă. Deschise prima carte şi se uită la tăieturile şi la modelul artistic de început de secol. Văzu poze cu ponei cu aripioare ce nu arătau deloc ca spiritul rău care o ucisese pe sora lui. Răsfoind, ajunse la o imagine cu zâne micuţe serafice, cu obraji roşii şi urechi ascuţite, care dansau în cerc. Niciuna dintre ele nu semăna deloc cu Kaye.

Rupse fiecare pagină. Erau numai prostii.

Nici următoarea carte nu era mai bună.

În timp ce începea să o rupă pe a treia, un bătrân se uită spre el.

— Nu ar trebui să faci asta, zise el.

Ţinea în mână un western şi se uita încruntat la Corny, de parcă nu-l vedea bine nici cu ochelari.

— Lucrez aici, minţi Corny.

Bărbatul se uită la jacheta roasă de motociclist a lui Corny şi la părul lui neîngrijit.

— Slujba ta e aceea de a rupe cărţi în perfectă stare?

Corny dădu din umeri.

— Treburi de securitate naţională.

Bărbatul plecă mormăind. Corny îndesă restul de cărţi în rucsac şi ieşi pe uşă afară. Dezinformarea era mai rea decât să nu dai deloc informaţii. În spatele lui începu să sune alarma, dar nu-şi făcea griji. Mai fusese şi la alte biblioteci. Alarmele nu făceau decât să scoată un sunet drăguţ, ca un clopot de la o biserică a viitorului.

Porni în direcţia dealului unde avea loc ceremonia de încoronare. Nu, nu avea să petreacă cu Kaye şi prietenul ei,

prinţul întunericului, dar asta nu însemna că trebuia sa stea acasă. Niciuna dintre cărţile astea nu-l ajutau să-şi îndeplinească planurile, dar se aşteptase la aşa ceva. Dacă voia răspunsuri, trebuia să meargă la sursă.

○

Servitorilor nu le plăcea să o lase pe Kaye în Palatul Termitelor. Îşi dădea seama din modul în care se uitau la ea, de parcă ar fi fost numai mizeria de sub unghiile sale, mirosul de cafea şi de ţigări din haine. Îi vorbeau cu duşmănie, fără a se uita la ea, şi o conduceau pe coridoare de parcă aveau picioarele de plumb.

Acesta era locul căruia ar fi trebuit să-i aparţină, dar curtea măreaţă şi întunecată, holurile reci şi creaturile feroce de acolo o făceau să se simtă nelalocul ei. Totul era minunat, dar se simţea conştientă de sine şi stingherită. Iar dacă nu era locul ei aici şi nu era locul ei nici cu Ellen, atunci nu ştia ce loc îi rămăsese.

Trecuseră aproape două luni de când Roiben îşi asumase titlul de rege al Curţii Malefice, dar încoronarea formală putea să aibă loc numai în noaptea cea mai întunecată a iernii. După noaptea asta va fi adevăratul stăpân al Curţii Întunecate, şi avea să se reia războiul nesfârşit cu zânele benefice. Trecuseră două seri de când Roiben o trezise, căţărat într-un copac, îi bătuse în fereastră şi o trăsese afară pe gazonul îngheţat.

— Rămâi în Ţinutul Fierului o vreme după ce o să fiu încolonat, îi zisese el. Ca să nu fii şi mai mult în pericol.

Când încercase să-l întrebe cât timp sau cât de rău credea că va fi, acesta o sărutase. Părea agitat, dar nu spusese de ce. Oricare ar fi fost motivul, starea i se transmisese şi ei.

Îl urmă pe servitorul care-şi târşâia picioarele spre camerele lui Roiben.

— O să vină imediat, spuse servitorul, deschizând uşa grea şi păşind înăuntru.

Aprinse câteva lumânări mari de-a lungul podelei înainte de a se retrage în linişte. La spate-i atârna o coadă cu smoc.

Camerele lui Roiben erau în mare parte nemobilate; pereţii – o întindere de piatră fină întreruptă de teancuri de cărţi şi un pat acoperit de o ţesătură de brocart. Mai erau şi alte câteva lucruri, ceva mai în interior – un bol de jad plin cu apă de spălat, un şifonier şi un suport pentru armură. Camera era

formală, austeră şi ameninţătoare.

Kaye îşi lăsă haina pe marginea patului şi se aşeză lângă ea. Încercă să-şi imagineze cum ar fi să locuiască aici cu el, dar nu reuşi. Ideea de a pune un poster pe perete era absurdă.

Se întinse, trase o brăţară din unul dintre buzunarele hainei şi o strânse în mână. O cosiţă din părul ei verde, împletită cu un fir de argint. Spera să-i dea micul ei dar înainte de începerea ceremoniei, spera că şi dacă nu va putea să-l vadă o vreme, el va păstra brăţara cu el, aşa cum purtau cavalerii din cărţi dovezi de iubire de la doamnele lor când participau la luptă. Lutie şi Armageddon plecaseră înainte, aşa că putea să i-l dea când erau singuri.

Însă faţă de măreţia camerei, darul ei părea acum urât. Nu era demn de un rege.

Se auzi un tropăit de copite pe hol, iar Kaye se ridică, îndesând brăţara la loc în buzunarul hainei, dar nu era decât un alt servitor încruntat; acesta aduse un pahar cu vin aromat gros şi roşu ca sângele.

Kaye luă paharul şi sorbi politicos din el, apoi îl aşeză din nou pe podea când plecă servitorul. Răsfoi câteva cărţi la lumina tremurătoare a lumânării – strategie militară, *Baladele lui Peasepod*, un volum pe care i-l împrumutase ea – şi aşteptă în continuare. Mai luă o gură de vin şi se întinse pe marginea patului, trăgând ţesătura de brocart în jurul ei.

Se trezi brusc, cu o mână pe braţ şi faţa impasibilă a lui Roiben deasupra ei. Părul lui argintiu îi mângâia obrazul.

Se ridică jenată şi-şi şterse gura cu mâna. Dormise agitată şi ţesătura era pe jumătate jos, înmuiată în vinul vărsat şi ceara de la lumânare. Nici nu-şi amintea când închisese ochii

Un servitor îmbrăcat în stacojiu, purtând o mantie lungă cu catarame negre de opal, stătea în mijlocul camerei. Şambelanul lui Roiben, Ruddles, era lângă uşă, cu gura lui plină de dinţi strâmbată într-un mod care părea a fi un rânjet neplăcut.

Roiben se încruntă.

— Nu mi-a spus nimeni că eşti aici.

Kaye nu era sigură dacă asta însemna că ar fi vrut să-i fi spus cineva sau dacă ar fi preferat să nu fie acolo. Îşi luă haina pe braţ şi se ridică, cu obrajii roşii de ruşine.

— Ar trebui să plec.

El stătea pe pat. Sabia de la şold atingea podeaua.

— Nu. Gesticulă spre servitor şi Ruddles: Lăsaţi-ne!

Kaye rămase în picioare.

— E târziu, o să înceapă în curând chestia asta a ta.

— Kaye, nu ai idee cât e ceasul. Se ridică în picioare şi o luă de braţ. Ai dormit.

Ea se dădu înapoi, cu mâinile împreunate, înfigându-şi unghiile în palmă ca să rămână calmă.

Roiben oftă:

— Stai. Dă-mi voie să-mi cer iertare pentru orice aş fi făcut rău.

— Opreşte-te. Ea dădu din cap, vorbind mai repede decât gândea: Nu vor să fii cu mine, nu-i aşa?

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet amar.

— Nu mi se interzice nimic.

— Nimeni nu mă vrea aici. Nu mă vor lângă tine. De ce?

Părea uimit şi-şi trecu mâna prin părul argintiu.

— Pentru că eu fac parte din nobilime, iar tu… tu nu.

— Fac parte din clasa de jos, spuse ea, întorcându-i spatele. Nu-i nimic nou aici.

Ghetele lui Roiben răsunară pe piatră în timp ce acesta se îndrepta spre Kaye şi o trase la pieptul lui. Îşi aşeză capul pe umărul ei, iar Kaye îi simţi răsuflarea în timp ce vorbea, buzele mişcându-i-se pe piele.

— Am propriile idei asupra acestui subiect. Nu-mi pasă deloc ce cred alţii.

Un moment, Kaye se relaxă în braţele lui. Era cald şi avea vocea foarte blândă. Ar fi uşor să se bage din nou sub cuvertură şi să stea. Pur şi simplu să stea.

Dar nu făcu asta, se întoarse în braţele lui.

— Care-i problema cu faptul că placi pe cineva din lumea de jos?

Roiben pufni, ţinând încă o mână pe şoldul ei. Nu se mai uita la ea; privirea i se concentra pe podeaua rece de piatră, la fel de cenuşie ca şi ochii lui.

— E o slăbiciune. Afecţiunea mea pentru tine.

Kaye deschise gura ca să pună o altă întrebare, apoi o închise din nou, dându-şi seama că răspunsul lui era mai mult decât întrebase ea. Poate că acesta era motivul pentru care servitorii nu o plăceau, poate acesta era motivul pentru care curtenii râdeau de ea, dar era şi ceea ce credea el. O vedea pe

faţa lui.

— Chiar trebuie să plec, spuse ea, dându-se înapoi. Era uşurată să constate că nu i se schimbase vocea. Ne vedem afară. Baftă.

El îi dădu drumul din braţe.

— Nu ai voie să stai pe podium în timpul ceremoniei, nici să mergi cu procesiunea. Nu vreau să fii considerată ca făcând parte din curtea mea. Şi dincolo de toate, să nu juri credinţă. Promite-mi, Kaye!

— Deci trebuie să mă prefac că nu te cunosc? Ca şi cum nu ai avea nicio slăbiciune?

— Nu, sigur că nu, spuse el repede. Eşti singurul lucru pe care îl am care nu reprezintă nici obligaţie, nici datorie, singurul lucru pe care-l aleg pentru mine. Făcu o pauză. Singurul lucru pe care-l vreau.

Kaye miji un zâmbet mucalit.

— Serios?

El pufni şi clătină din cap.

— Crezi că sunt absurd, nu?

— Cred că încerci să fii drăguţ, zise Kaye. Ceea ce e destul de absurd.

Roiben merse spre ea şi o sărută pe gura zâmbitoare. Kaye uită de servitorii nesuferiţi, de încoronare şi de brăţara pe care nu i-o dăduse. Uita tot în afară de apăsarea buzelor lui.

Capitolul 2

O să se dea ospăţ îmbelşugat
Şi băuturi, frigul să se topească
Pentru toţi cei cu ochii cenuşii
Care pe deal vin să petreacă.

EDNA ST. VINCENT MILLADY,
Taverna

Roiben nu se aşteptase să fie căutat de un mesager de la Curtea Benefică înainte de a purta coroana pe frunte. Silarial nu făcuse nicio mişcare împotriva lui în aceste două luni lungi dintre Samhain şi ajunul miezului iernii şi începuse să se întrebe care era intenţia ei. Lunile întunecate şi reci erau considerate o perioadă nepotrivită pentru atacuri din partea Curţii Benefice, aşa că probabil aştepta să vină primăvara şi să se topească gheaţa, pentru a fi avantajată. Însă, ocazional, se gândea că poate voia să reînnoiască armistiţiul dintre Curtea Luminoasă şi cea Întunecată. Chiar şi cu cele mai mari numere, războaiele erau costisitoare.

— A venit mesagerul Curţii Benefice, *my lord*, repetă Dulcamara, tălpile argintii ale ghetelor ei răsunând cu fiecare pas făcut.

Roiben auzi ecoul „lord” pe pereţi iar şi iar ca un sarcasm.

— Trimite-l înăuntru, spuse Roiben, mângâindu-şi buzele.

Se întreba dacă Kaye era deja în sală, dacă era singură.

— Dacă îmi daţi voie să vă informez, mesagerul este o ea.

Roiben se uită în sus cu o speranţă bruscă.

— Pofteşte-o înăuntru.

— Da, my lord.

Zâna înainta. Era îmbrăcată cu o rochie de un alb glacial, fără armură. Când se uită la el, ochii săi argintii străluciră asemenea unei oglinzi, reflectându-i faţa.

— Bine-ai venit, surioară, spuse el cu răsuflarea tăiată.

Zâna avea părul strâns, lipit de cap şi o aură în jurul feţei. Se înclină şi nu înălţă capul.

— Lord Roiben, doamna mea îţi transmite salutări. E tristă că trebuie să lupte împotriva unuia dintre cavalerii ei şi te roagă să-ţi reconsideri poziţia asumată în pripă. Ai putea să renunţi la toate acestea, să te predai şi să te întorci la Curtea Luminoasă.

— Ethine, ce s-a întâmplat cu părul tău?

— Pentru fratele meu, spuse ea, dar tot nu se uită la el în timp ce vorbea. L-am tăiat când a murit.

Roiben se uită pur şi simplu la ea.

— Ai vreun mesaj? întreba ea.

— Spune-i că nu vreau să-mi reconsider poziţia. Nu o să renunţ şi nu o să mă predau. Îi poţi spune stăpânei tale că, pentru că am gustat libertatea, nu mă mai tentează să o servesc. Îi poţi spune că nu mă tentează nimic legat de ea.

Ethine scrâşni din dinţi ca şi cum încerca să-şi reţină cuvintele.

— Am instrucţiuni să rămân la încoronare. Cu permisiunea ta, desigur.

— Mă bucură întotdeauna compania ta, zise el.

Ethine plecă fără a mai aştepta să i se spună să o facă. Când intră şambelanul lui în cameră cu un zâmbet larg, plin de dinţi, Roiben încercă să nu vadă ca pe o prevestire rea faptul ca făcea mai mult pe plac celor pe care îi ura decât celor pe care-i iubea.

○

Cornelius se sprijini de trunchiul aspru al unui ulm din cimitir. Încercă să se concentreze asupra unui alt lucru decât frigul, decât vătraiul de fier dintr-una din mâinile goale sau undiţa pe care o avea în cealaltă. Luase pe dos hainele albe doar pentru cazul în care unele aiureli din cărţi funcţionau şi se frecase cu ace de pin ca să-şi ascundă mirosul. Speră că va fi de-ajuns pentru noaptea cenuşie şi lipsită de stele.

Indiferent cât îşi zisese că este de pregătit, auzind zânele foşnind prin zăpadă, îl cuprinse panica. Nu prea credea că vătraiul ar putea să fie de-ajuns împotriva legiunilor Curţii Malefice. Tot ce putea face acum era să-şi ţină răsuflarea şi să încerce să nu clănţăne din dinţi.

Se adunau pentru prima încoronare după mai mult de un secol. Corny îşi dori să fi fost şi Kaye alături de el, nu sub deal, la balul zânelor. Întotdeauna făcea ca planurile nebuneşti să pară că funcţionează, făcea să pară că poţi rezolva ceva care era de nerezolvat. Dar pentru a o avea alături ar fi trebuit să-i

spună ce avea de gând şi în niciun caz nu ar fi mers bine. Uneori uita că nu era umană şi apoi ea îl privea cu o scânteiere ciudată în ochi sau mijea un zâmbet mult prea larg sau avid. Deşi era cea mai bună prietenă a lui, rămânea tot una de-a lor. Mai bine lucra singur.

Corny îşi repeta acest gând în timp ce trecea prima procesiune de fiinţe feerice. Era un grup de troli cu membrele lungi şi noduroase ca nişte ramuri. Loveau zăpada în timp ce treceau, mârâind unul la altul uşor, adulmecând aerul cu nasul ca nişte câini. În această noapte nu se obosiră să se deghizeze.

Urmă un trio de femei, toate îmbrăcate în alb, părul fluturându-le, deşi nu bătea vântul. Îşi zâmbeau cu înţeles. Când trecură pe lângă el fără a-l observa, Corny văzu că spatele lor curbat era gol precum coaja de ou. Deşi erau îmbrăcate foarte subţire, nu păreau să simtă frigul.

Apoi trecură caii, călăreţii lor fiind solemni şi tăcuţi. Corny nu-şi mai putea lua ochii de la modelele ciudate ale hainelor, de la pletele strălucitoare şi feţele atât de frumoase că numai privindu-le simţea o dorinţă dureroasă.

Corny îşi muşcă buza şi-şi închise ochii. Îi tremurau mâinile şi se temea ca nu cumva să tragă zăpada cu undiţa. De câte mi avea să fie prins aşa, cu garda jos? De câte ori avea să fie batjocorit?

Ramase cu ochii închişi şi ascultă. Ascultă trosnetul crengilor, scârţâitul zăpezii, fragmente de conversaţie, râsul cadenţat ca un cântec din flaut. Ascultă cum treceau şi, după ce dispărură, deschise ochii. Acum nu mai trebuia decât să aştepte. Putea să pună pariu că, indiferent pentru ce era petrecerea, întotdeauna erau şi întârziaţi.

Peste numai câteva minute o trupă de spiriduşi scunzi, îmbrăcaţi în gri, ajunseră pe deal. Şuierând nerăbdători unul la altul, înaintau cu greu prin zăpadă. Corny oftă. Erau prea mulţi ca să facă ceea ce plănuise şi prea mari, aşa că aşteptă să treacă.

În spatele lor tropăia o zână mică, sărind în urmele de paşi ale trolilor. Era îmbrăcată în stacojiu cu o pălărie dintr-o jumătate de con de pin, iar ochii îi străluceau ca unui animal în lumina reflectată. Corny strânse mai tare mânerul vătraiului şi trase adânc aer în piept. Aşteptă ca zâna cea mică să mai facă încă două sărituri, apoi ieşi dintre copaci şi, cu o mişcare iute,

atinse cu vătraiul gâtul zânei.

Aceasta ţipă şi căzu lată în zăpadă, încercând să acopere cu mâinile locul unde-o atinsese fierul.

— Kriptonită, şopti Corny. Bănuiesc că asta înseamnă că eu sunt Lex Luthor.

— Te rog, te rog, se plânse creatura. Ce vrei? O dorinţă? O creatură mică aşa ca mine are cu siguranţă dorinţe prea mici pentru o fiinţă atât de puternică.

Corny smuci de undiţă. În jurul zânei se strânse o capcană de aluminiu.

Creatura cea mică se văită din nou cu glas ascuţit. Fugi dintr-o parte în alta, respirând greu, întinzându-se spre cele mai mici găuri, numai ca să cadă din nou cu un urlet. Corny îşi permise în cele din urmă să zâmbească.

Se apucă repede de treabă. Răsuci patru fire subţiri de oţel încuind astfel capcana. Apoi luă cuşca şi alergă în jos pe deal, alunecând prin zăpada până la glezne, având grijă să o ia pe o altă potecă decât cea pe care veniseră zânele. Înaintă cu greu spre locul unde parcase maşina, cu portbagajul deschis în care se vedea roata de rezervă acoperită de un strat fin de zăpadă.

Aruncă repede cuşca înăuntru, închise portbagajul, sări în maşină şi porni motorul. Simţi un val de fierbinţeală şi stătu pur şi simplu un moment acolo, bucurându-se de căldură cu inima bătând să-i sară din piept, savurând gândul că acum el era, în sfârşit, cel care făcea regulile.

○

Kaye bău din cupă până la fund. Primul strop de vin de ciuperci i se păruse scârbos, dar apoi se trezise că-şi atinge dinţii cu limba, dorindu-şi mai mult din aroma aceea amăruie. Îşi simţea obrajii fierbinţi când îi atingea cu mâinile şi era destul de ameţita.

Nu – nu-i bun de mâncare, îi zise Lutie-loo.

Zâna cea micuţă era cocoţată pe umărul lui Kaye, ţinându-se cu o mână de un cercel, iar cu cealaltă de o buclă de păr.

— E mai mult decât bun, spuse Kaye, dând cu degetul pe fundul cupei şi lingând apoi din mână drojdia.

Făcu un pas, încercând sa se învârtească, apoi se lovi de o masă.

— Unde-i şobolanul meu?

— Se ascunde, aşa cum ar trebui să facem şi noi.

— Uite, zise Lutie, dar Kaye nu văzu ceea ce arăta.

Putea fi orice. Troli care stăteau la pândă printre mese, zâne care dansau şi se învârteau. La ceremonie venise cel puţin un kelpie – se simţea puternic un miros de mare –, dar mai erau şi ondine, spiriduşi, elfi, gogoriţe.

Nu erau numai zâne locale. Veniseră şi din curţi îndepărtate ca să fie de faţă la încoronare. Erau soli din curţi de care Kaye nici nu ştia, unii de la curţi malefice, alţii de la cele benefice sau de la curţi care nu puneau preţ pe această distincţie. Cu toţii se adunaseră pentru a vedea cum Curtea Întunecată jura loialitate noului stăpân. Îi zâmbeau, zâmbete pline de gânduri pe care Kaye nu le putea descifra.

Mesele erau acoperite cu învelitori de un albastru-închis şi încărcate cu platouri de gheaţă. Lângă sculpturi în blocuri de apă verzuie se aflau crengi şi ilice. Un monstru cu limba neagră lingea un peşte nemişcat. Lângă copanele de porumbel prăjite erau aşezate mormane de prăjituri cu ghinde amare. Într-un bol enorm de aramă plutea un punci siropos, negru; vasul aburea din cauza frigului. Din când în când una dintre zâne scufunda o cupă lungă ca un ţurţure şi-i sorbea conţinutul.

Kaye se uita în sus când întreaga adunare tăcu.

Roiben intrase alături de curtenii lui în sală. Thistledown, crainicul Curţii Malefice, se afla în fruntea procesiunii; părul auriu i se revărsa pe spate. Urma flautistul, Bluet, care cânta. Apoi era Roiben cu cei doi cavaleri ai săi, Ellebere şi Dulcamara, care-l urmau la exact trei paşi. În urma lor veneau alţii – şambelanul lui, Ruddles, un purtător de cupă care ţinea o cupă în formă de corn şi câţiva paji care duceau trei câini negri în lesă.

Roiben se urcă pe un podium acoperit de muşchi de lângă un tron mare din crengi împletite şi se întoarse spre mulţime, îngenunchind. Lasă capul în jos, iar părul lui, argintiu ca un cuţit, îi căzu ca o perdea peste faţă.

— Depui jurământul? întrebă Thistledown.

— Da, îl fac, răspunse Roiben.

— Noaptea eternă, intonă Thistledown, de întuneric, gheaţă şi moarte e a noastră. Să fie şi noul nostru lord făcut din gheaţă. Să se nască şi noul nostru lord din moarte. Noul nostru lord să se încredinţeze nopţii.

Ridică o coroană din crengi de frasin – cotoare mici şi

rămurele formau spiralele – şi o puse pe capul lui Roiben.
Roiben se ridică.
— Pe sângele reginei noastre, pe care eu l-am vărsat, zise el. Pe coroana aceasta de frasin de pe fruntea mea, mă leg de Curtea Întunecată în acest ajun de miez al iernii, cea mai lungă noapte a anului.
Ellebere şi Dulcamara îngenunchează de o parte şi de alta a lui, Curtea îngenunche şi ea. Kaye se ghemui stingherită.
— Vi-l prezint, strigă crainicul, pe stăpânul nostru necontestat, Roiben, rege al Curţii Malefice. Fiţi umili şi numiţi-l suveran.
Se auziră strigate de bucurie. Lui Kaye i se ridică părul pe braţe.
— Sunteţi poporul meu, spuse Roiben cu mâinile întinse. Şi aşa cum eu sunt legat, nici voi nu sunteţi cruţaţi de legăturile mele. Nu sunt nimic dacă nu sunt regele vostru.
Cu aceste cuvinte, se prăbuşi în scaunul de nuiele, alb la faţă. Poporul se ridică din nou în picioare, mergând spre tron pentru a-şi arăta supunerea.
Două zâne mici înaripate se alergau pe sub masă, făcând-o să tremure. Bolul de gheaţă se revarsă, iar turnul de cuburi se prăbuşi.
— Kaye, zise Lutie cu glas subţirel. Nu te uiţi.
Kaye se întoarse spre podium. Lângă Roiben se afla un scrib care înregistra pe fiecare dintre supuşi. Roiben i se adresa unei femei îmbrăcate într-un roşu aprins. Când aceasta îngenunche, Kaye observă o coadă de pisică ce ieşea printr-o tăietură a hainei ei.
— La ce nu mă uit? întrebă Kaye.
— Ai văzut vreodată o declaraţie, zâno? rânji o femeie care purta la gât un colier de scarabei argintii. Eşti fata din Ţinutul Fierului, nu-i aşa?
Kaye încuviinţă din cap.
— Cred că da.
Se întreba dacă mirosea, dacă fierul se scurgea din porii ei pentru că fusese expusă prea mult.
O fată mlădioasă, îmbrăcată cu o rochie din petale, veni din spatele femeii, puse degetele subţiri pe braţul ei şi se strâmbă la Kaye.
— Nu-i al tău, să ştii.

Kaye se simţea zăpăcită.

— Ce?

— O declaraţie, zise femeia. Nu te-ai declarat.

Lui Kaye i se părea ca gândacii mergeau în cerc în jurul gâtului femeii. Clătină din cap.

— Nu ştie, zise fata, luând un măr de pe masă şi muşcând din el.

— Ca să fii soţia lui, vorbi rar femeia, ca pentru un idiot.

Din gură îi căzu un gândac verde, fosforescent.

— Trebuie să faci o declaraţie de iubire şi să ceri să ţi se dea o misiune ca să dovedeşti că meriţi.

Kaye se cutremură uitându-se cum gândacul strălucitor se urca înapoi pe rochia femeii şi-şi lua locul la gâtul ei.

— O misiune?

— Dar dacă cea care declară nu e preferata lui, monarhul o să-i dea o misiune imposibilă.

— Sau una mortală, spuse fata cea mlădioasă, rânjind.

— Nu că am crede că te-ar trimite într-o astfel de misiune.

— Nu că am vrea să spunem că ţi-a ascuns ceva.

— Lăsaţi-mă, spuse Kaye, cu sufletul chinuit.

În timp ce înainta prin mulţime, îşi dădu seama că se îmbătase mult mai tare decât intenţionase. Lutie chiţăi când Kaye plecă prin mulţimea de doamne înaripate şi bărbaţi care cântau la vioară, împiedicându-se aproape de o coadă de pe podea.

— Kaye! se miorlăi Lutie. Unde mergem?

O femeie muşca din ceva cenuşiu, lingându-şi buzele de plăcere. O zână cu părul strâns, atât de lipit de cap încât arăta ca o păpădie, îi părea ciudat de cunoscută, dar nu reuşea să-şi dea seama de unde. În apropiere, un bărbat cu pielea albastră spărgea castane cu pumnii lui masivi în timp ce câteva zâne mici alergau să prindă ce scăpa el pe jos. Culorile păreau să se înceţoşeze.

Kaye simţi impactul cu pământul murdar înainte să-şi dea seama că a căzut. Un moment pur şi simplu stătu acolo, uitându-se la tivurile rochiilor, la picioarele cu copite şi la pantofii cu vârf ascuţit. Formele îi dansau în faţa ochilor şi se uneau.

Lutie ateriză atât de aproape de faţa lui Kaye, că aceasta nu se putea concentra asupra formei mici.

— Stai trează, zise Lutie. Aripile îi vibrau de nelinişte. Trase de unul din degetele lui Kaye. O să mă prindă dacă adormi.

Kaye se întoarse pe o parte şi se ridică încet, nesigură pe propriile picioare.

— Sunt bine, spuse Kaye. Nu am adormit.

Lutie se aşeză pe capul lui Kaye şi începu să înnoade, agitată, şuviţele de păr.

— Sunt foarte bine, repetă Kaye.

Se apropie cu grijă de o laterală a podiumului unde stătea lordul Roiben, numit de curând rege al Curţii Malefice. Se uită la degetele lui, fiecare dintre ele încercuit de o bandă de metal în timp ce băteau ritmurile unei melodii necunoscute pe marginea tronului. Era îmbrăcat într-o ţesătură neagră, tare, care-l învăluia în întuneric. Deşi îi era atât de cunoscut, îşi dădu seama că nu poate să-i vorbească.

Era stupid să tânjeşti după cineva care ţinea la tine. Dar era ca atunci când o privea pe mama ei pe scenă. Kaye se simţea mândră, dar îi era pe jumătate teamă că, dacă se urca pe podium, nu va mai fi Roiben acolo.

Lootie-loo zbură spre tron. Roiben se uită în sus, râse şi o prinse în căuşul palmelor.

— A băut tot vinul de ciuperci, acuză Lutie, arătând spre Kaye.

— Serios?

Roiben ridică o sprânceană argintie.

— Vrea să vină să stea lângă mine?

— Sigur, spuse Kaye, ridicându-se pe podium, inexplicabil de timidă. Cum a fost?

— Nesfârşit.

Roiben îşi trecea degetele lungi prin părul ei, făcând-o să tremure.

Cu numai câteva luni în urmă se considera ciudată, dar umană. Acum, greutatea aripilor transparente de pe spate şi verdele pielii erau suficiente pentru a-i reaminti că nu era umană. Dar se simţea aceeaşi Kaye Fierch şi, indiferent cât era de magică sau de isteaţă, îi venea greu să înţeleagă de ce i se permitea să stea lângă un rege.

Chiar dacă îi salvase viaţa acelui rege. Chiar dacă acesta o iubea.

Nu putea să-şi alunge din minte vorbele femeii cu gândacii.

Oare fata cu toba voia să facă o declaraţie? Să ceară o misiune? Oare fata cu coadă de pisică o făcuse deja? Oare zânele râdeau de ea văzând că, pentru că a crescut printre oameni, nu cunoştea obiceiurile zânelor?

Voia să facă lucrurile bine. Voia să facă un gest măreţ. Să-i dea ceva mai mult decât o brăţară zdrenţuită. Se aplecă înainte şi se aşeză în genunchi în faţa noului rege al Curţii Malefice.

Roiben făcu ochii mari panicat şi deschise gura ca să vorbească dar Kaye fu mai rapidă decât el:

— Eu, Kaye Fierch mă declar ţie. Eu...

Kaye îngheţă dându-şi seama că nu ştie ce trebuia să spună, dar lichiorul din vene îi mişcă în continuare limba:

— Te iubesc. Vreau să-mi dai o misiune. Vreau să-ţi dovedesc că te iubesc.

Roiben apucă braţul tronului, degetele încleştându-i-se pe lemn. Vocea îi deveni numai o şoaptă:

— Dacă aş permite asta, aş avea o inimă de piatră. Nu o să devii supus al acestei curţi.

Kaye ştia că era ceva în neregulă, dar nu şi ce anume. Clatină din cap şi continuă:

— Vreau să fac o declaraţie. Nu ştiu care sunt cuvintele şi formalităţile, dar asta-i ceea ce vreau să fac.

Se auziră şuşoteli în jurul ei, apoi râsete.

— Am înregistrat-o. A vorbit, spuse Ruddles. Nu trebuie să-i dezonoraţi cererea.

Roiben încuviinţă din cap. Se uită în depărtare îndelung, apoi se ridică în picioare şi merse spre marginea platformei.

— Kaye Fierch, iată misiunea pe care ţi-o dau. Adu-mi o zână care poate să spună un neadevăr şi îmi vei sta alături ca soaţă.

Din mulţime se înălţă un hohot de râs. Kaye auzi cuvinte ca: „Imposibil”, „O misiune imposibilă”.

I se înfierbântă faţa şi se simţi dintr-odată foarte ameţită. I se făcea rău. Probabil că se albise sau i se schimbase expresia în mod alarmant, pentru că Roiben sări de pe platformă şi o prinse de braţ în timp ce cădea. Se auzeau voci peste tot în jurul ei, dar nu înţelegea nimic din ceea ce spuneau.

— Promit că, dacă aflu cine ţi-a băgat ideea asta în cap, o să plătească.

Kaye clipi greu. Închise ochii şi căzu în somn, leşinând în Ţinutul Fermecat.

Capitolul 3

O să am pace, copacii înfrunziţi sunt paşnici
Când ploaia crengile-mi va îndoi;
Şi-o să fiu mai tăcut şi împietrit
Decât eşti tu acum.

SARA TEASDALE,
Nu o să-mi pese

Zâna cea mică tremura într-un colţ al cuştii, în timp ce Corny o scotea din portbagaj. Aruncă cutia de sârmă pe scaunul din spate, intră lângă ea şi trânti uşa.

— Sunt o creatură puternică… un *vrăjitor*, spuse Corny. Aşa că nu încerca nimic.

— Da, spuse zâna cea mică clipind repede din ochii ei negri. Nu încerc nimic. Nu.

Corny întoarse pe o parte şi pe alta cuvintele în minte, dar interpretările posibile îi părură prea variate şi gândurile i se tot încurcau. Clatină din cap. Creatura era în cuşcă. El era cel care avea controlul.

— Vreau să fac în aşa fel încât să nu fiu fermecat, iar tu o să-mi spui cum să fac asta.

— Eu ţes vrăji. Nu le dezleg, ciripi ea.

— Dar, zise Corny, trebuie sa existe o modalitate. O cale de a nu ajunge în situaţia de a te lăsa condus la marginea unei prăpăstii sau de a-ţi dori să fii scăunelul pentru picioare al vreunei creaturi vrăjite.

— Nu există niciun fel de buruieni. Niciun fel de pietre. Niciun fel de vrăji care să te poată feri total de vrăjile noastre.

— Prostii. Trebuie să fie ceva. Există vreun om care să nu fie influenţat de vrăji?

Mica zână sări spre marginea cuştii sale, iar când vorbi, vocea sa era joasă:

— Cineva care să aibă darul de a vedea. Cineva care să vadă dincolo de vrăji.

— Cum faci ca să obţii darul ăsta?

— Unii muritori se nasc cu el. Foarte puţini. Nu tu.

Corni lovi în scaunul pasagerului.

— Spune-mi altceva atunci, ceva ce aş vrea să ştiu.

— Dar un vrăjitor atât de puternic ca tine…

Corny scutură capcana făcând-o pe zâna cea mică să cadă lată; pălăria îi căzu prin una dintre găurile din cuşca de aluminiu şi ateriză pe preşuleţul din maşina. Creatura urlă – fu un fel de geamăt care se transformă în ţipăt.

— Ăsta-s eu. Al naibii de puternic. Acum, dacă vrei să ieşi din cuşca asta, îţi sugerez să începi să vorbeşti.

— E un băiat care are darul. În oraşul exilelor şi fierului din nord. A rupt vrăji făcute muritorilor.

— Interesant, zise Corny cu vătraiul ridicat. Bun. Acum spune-mi altceva.

○

În acea dimineaţă, în timp ce trupurile amorţite ale zânelor se aflau încă în Sala cea Mare a Curţii Malefice, Roiben se întâlni cu consilierii lui într-o grotă atât de rece încât scotea aburi pe nări. Deasupra rocilor ardeau lumânări. Să fie făcut din gheată regele nostru. Şi-ar fi dorit şi el asta, şi-ar fi dorit ca gheaţa care acoperise crengile pe deal să-i îngheţe şi lui inima.

Dulcamara bătea cu degetele în masa de lemn lustruit, cu o suprafaţă tare ca piatra. Aripile scheletice cu membranele răsucite în aşa fel încât numai venele îi erau la vedere îi atârnau agăţate de umeri. Se uita la el cu ochii ei spălăciţi, rozalii.

Roiben se uita la ea şi se gândea la Kaye. Îi simţea deja lipsa, ca pe o sete care e suportabilă până în momentul în care te gândeşti la apă.

Ruddles se plimba prin cameră.

— Suntem depăşiţi numeric.

Gura lui mare, plină de dinţi, îl făcea să arate de parcă ar fi putut să muşte brusc din oricare din ei.

— Multe dintre zânele care au fost obligate să stea lângă Nicnevin au plecat când nu le-a mai legat jertfa de Curtea Malefică. Trupele noastre s-au subţiat.

Roiben se uită la una dintre lumânări care strălucea puternic înainte de a vorbi. „Luaţi asta de la mine, se gândi el. Nu vreau să fiu regele vostru.”

Ruddles se uită la Roiben, închise ochii şi-şi frecă nasul.

— Suntem cu atât mai slăbiţi cu cât o parte din cavalerii nostri cei mai buni au murit chiar de mâna ta, *my lord*. Îţi aminteşti, nu-i aşa?

Roiben dădu din cap că da.

— Mă uimeşte faptul că nu pari să aştepţi un atac iminent din partea lui Silarial, spuse Ellebere.

O şuviţă de păr îi căzu peste ochi, iar el o dădu la o parte.

— De ce să ezite acum, după ce a trecut miezul iernii.

— Poate ca s-a plictisit de-atâta luptă, spuse Roiben. Eu m-am plictisit.

— Eşti prea tânăr.

Ruddles scrâşni din dinţii lui ascuţiţi.

— Şi dai prea puţină importanţă sorţii acestei curţi. Mă întreb dacă vrei într-adevăr să câştigăm.

Odată, după ce lady Nicnevin îl biciuise pe Roiben – nu-şi mai amintea de ce aceasta se întorsese, atrasă de o nouă distracţie, lăsându-l pe Ruddles, şambelanul ei atunci –, să se bucure de moment. Acesta îi băgase un şuvoi de apă în gură. Roiben încă îşi amintea gustul lui dulce şi modul în care îl duruse gâtul când înghiţise.

— Crezi că nu am stomacul potrivit ca să fiu rege al Curţii Întunecate.

Roiben se aplecă peste masa tare, cu chipul atât de aproape de faţa lui Ruddles încât ar fi putut să-l sărute.

Dulcamara râse, lovindu-şi palmele una de alta, ca şi cum ar fi anticipat o distracţie.

— Ai dreptate, spuse Ruddles, clătinând din cap. Nu cred că ai stomacul necesar. Şi nici capul. Nici nu cred că îţi doreşti cu adevărat titlul.

— Eu am un stomac care cere sânge, spuse Dulcamara, răsucindu-şi părul negru, lucios şi venind în spatele şambelanului. Îi puse mâinile pe umeri, iar degetele i se opriră pe gât. Nu-i nevoie să rănească el însuşi pe cineva. Nici ea nu a făcut-o niciodată.

Ruddles rămase ţeapăn şi nemişcat, dându-şi probabil seama cât de departe mersese.

Ellebere se uita de la unul la altul, analizând parcă unde ar fi alianţa cea mai bună. Roiben nu-şi făcea iluzii cum că vreunul din ei ar fi fost loial dincolo de jurământul care-i lega. Cu un singur cuvânt fatal, Roiben putea dovedi că avea şi stomacul, şi

capul necesar. Aceasta putea cultiva ceva care să semene cu loialitatea.

— Poate că nu sunt potrivit sa fiu rege, spuse Roiben în schimb, cufundându-se înapoi în scaun şi relaxându-şi mâinile. Dar Silarial a fost cândva regina mea şi, atâta timp cât mai am suflare în trup, nu o s-o mai las niciodată să mă stăpânească pe mine sau ceea ce-mi aparţine.

Dulcamara se îmbufnă.

— Îndurarea ta, zise ea, e nenorocul meu, regele meu.

Ruddles închise ochii cu o uşurare prea profundă ca să o ascundă.

Cu mult timp în urmă, când Roiben era nou-venit la Curtea Malefică, stătuse într-o camera mică asemenea unei celule şi îşi dorise mult moartea. Trupul îi era obosit de sarcinile pe care le îndeplinise şi de lupte, rănile i se uscaseră în cruste lungi şi era atât de obosit să lupte împotriva ordinelor lui Nicnevin încât simplul gând ca ar putea să moară îl umpluse de o speranţă bruscă şi surprinzătoare.

Dacă ar fi fost într-adevăr îndurător, ar fi lăsat-o pe Dulcamara să-l omoare pe şambelan.

Ruddles nu se înşela; aveau puţine şanse sa câştige războiul. Dar Roiben putea face ceea ce ştia el mai bine, ce făcuse în timpul cât o servise pe Nicnevin: *să îndure*. Să îndure până când o va ucide pe Silarial. Astfel încât să nu mai poată niciodată trimite pe vreunul dintre cavalerii ei să fie chinuit ca simbol al păcii, nici să nu mai pună la cale nenumărate morţi bucurându-se de aparenţa inocenţei. Iar când se gândi la doamna de la Curtea Luminoasă simţi chiar cum un strop de gheaţă i se strecoară în suflet, amorţindu-l faţă de ceea ce avea să vină. Nu avea nevoie să câştige războiul, ajungea numai să moară suficient de încet ca să o poată lua cu el.

Şi dacă toată Curtea Malefică avea să moară odată cu el, aşa să fie!

○

Corny ciocăni la uşa din spate a casei bunicii lui Kaye şi zâmbi prin geam. Nu dormise prea mult, dar era bucuros că aflase ceva. Mica zână vorbise toată noaptea şi-i spusese tot ce vrusese în speranţa că va fi eliberată. Îi dăduse drumul în zori, dar cunoaşterea îi părea acum mai apropiată decât fusese vreodată.

— Intră, spuse bunica lui Kaye din bucătărie.

El apăsă clanţa de metal. Bucătăria era plină de provizii; o mulţime de oale, nu în cea mai bună stare. Bunicii lui Kaye nu-i plăcea să arunce lucrurile.

— Ce-aţi mai făcut aseară?

Bătrâna puse două farfurii în maşina de spălat vase.

Corny se uită uimit un moment, apoi se încruntă.

— Noaptea trecută. Da. Pai, am plecat mai devreme.

— Ce fel de bărbat eşti dacă laşi o fată singură aşa, Cornelius? I-a fost rău toată dimineaţa şi are uşa încuiată.

Cuptorul cu microunde ţiui scurt.

— Trebuie să mergem la New York în seara asta.

Bunica lui Kaye deschise cuptorul.

— Pai, nu cred că o să fie în stare. Uite, ia asta. Vezi dacă reuşeşte să înghită.

Corny luă cana şi urcă treptele. Ceaiul sărea din cană în timp ce el mergea, lăsând o dâră de picături aburinde în urmă. Se opri pe holul din spatele uşii lui Kaye şi ascultă un moment. Neauzind nimic, bătu la uşă.

Nu se auzi niciun răspuns.

— Kaye, sunt eu, zise el. Kaye, hai, deschide uşa.

Corny ciocăni din nou.

— Kaye!

Auzi târşâit de picioare apoi uşa se deschise. Corny se dădu fără să vrea înapoi.

O mai văzuse ca zână, dar nu se aştepta să o vadă aici. Verdele ca de lăcustă al pielii ei era foarte ciudat când venea în contrast cu un tricou alb şi nişte chiloţi roz. Ochii mari, negri şi lucioşi aveau marginea roşie, iar camera mirosea a acru.

Se aşeză înapoi pe saltea, adunând cuvertura în jurul ei şi lipindu-şi faţa de pernă. Corny vedea numai părul verde, încâlcit şi degetele foarte lungi care trăgeau ţesătura la piept ca o păpuşă de pluş. Arata ca o pisică ce se odihneşte, mai vigilentă decât părea.

Corny se aşeză pe podea lângă ea, sprijinindu-se de o pernă de satin.

— Probabil că a fost o noapte pe cinste, şopti el testând terenul şi ochii ei negri precum cerneala se deschiseră un moment. Scoase un sunet ca un fornăit.

— Haide, e miezul zilei. E timpul să te trezeşti.

Lutie coborî de pe raftul de cărţi, făcându-l pe Corny să tresară. Zâna ateriză pe genunchiul lui, cu râs de clopoţei. Corny rezistă impulsului de a se da înapoi.

— Şambelanul lui Roiben, Ruddles însuşi, împreună cu un monstru şi un spiriduş, au adus-o înapoi. Imaginează-ţi un monstru care pune frumos în pat o zână!

Kaye mormăi:

— Nu cred că s-a purtat aşa frumos. Acum, puteţi să tăceţi? Încerc să dorm.

— Bunica ta ţi-a trimis ceaiul ăsta. Îl vrei? Dacă nu, o sa-l beau eu.

Kaye se întoarse pe spate cu un geamăt.

— Dă-mi-l!

Îi dădu cana în timp ce se ridica în şezut. Una din aripile ca de celofan se frecă de perete şi o pudră se revărsă pe cearceaf.

— Nu doare?

Kaye se uită în spate şi dădu din umeri în semn că nu. Degetele-i lungi întoarseră ceaşca, iar aceasta i le încălzi.

— Bănuiesc că n-o să ajungem la spectacolul mamei tale.

Kaye se uită la el, iar Corny fu surprins să vadă că avea ochii umezi.

— Nu ştiu, spuse ea. De unde să ştiu? Nu ştiu mai nimic despre nimic.

— Bine, bine. Ce naiba s-a întâmplat?

— I-am spus lui Roiben că-l iubesc. Cu glas tare. În faţa unui public foarte numeros.

— Şi? Ce-a zis?

— A fost vorba de chestia asta – declaraţia. Mi-au spus – nu ştiu de ce le-am ascultat – că, dacă n-o fac, altcineva o să câştige.

— Şi cine sunt ele?

— Nu întreba, spuse Kaye, luând o înghiţitura de ceai şi clătinând din cap. Eram atât de beată, Corny! Nu vreau să mai fiu niciodată atât de beată.

— Scuze... Continuă.

— Zânele astea mi-au spus despre chestia cu declaraţia. Se lăudau într-un fel – nu ştiu. În fine, Roiben îmi spusese ca trebuie să stau în public în timpul ceremoniei şi eu mă tot gândeam că nu mă potrivesc şi că poate îl dezamăgeam, ştii? Mă gândeam că poate şi-ar dori în secret să ştiu mai multe

despre obiceiurile lor – poate că-şi dorea ca eu să fac aşa ceva înainte să trimită pe altcineva într-o misiune.

Corny se încruntă.

— Ce? O misiune?

— O misiune ca să-ţi dovedeşti iubirea.

— Ce dramatic! Şi tu ai făcut chestia asta cu declaraţia? Ai declarat?

Kaye se întoarse ca el să nu-i vadă expresia feţei.

— Mda, dar Roiben nu a fost deloc încântat de asta. Îşi luă capul în mâini. Cred că am dat-o-n bară rău de tot.

— Care-i misiunea ta?

— Să găsesc o zână care poate să mintă.

Avea vocea stinsă.

— Credeam că zânele nu pot să mintă.

Kaye se uită la el numai.

Corny înţelese brusc ideea!

— OK, stai puţin. Vrei să spui că te-a trimis într-o misiune pe care nu ai putea să o îndeplineşti?

— Şi nu am voie să-l văd din nou până când nu o îndeplinesc. Deci, nu o să-l mai văd niciodată.

— Nicio zâna nu poate să spună un neadevăr. Iar asta e una dintre misiunile drăguţe pe care le dai ca să scapi de o zâna care declară, spuse Lutie dintr-odată. Mai sunt şi altele, ca: „Adună toată sarea din mare”. Asta-i una urâtă. Şi apoi mai sunt cele care par imposibile, dar ar putea să nu fie, precum: „Ţese o haină de stele”.

Corny se aşeză pe pat lângă Kaye, dând-o pe Lutie la o parte de pe genunchi.

— Trebuie să existe o cale. Trebuie să poţi să faci ceva.

Zâna cea micuţă pluti prin aer, apoi se aşeză în poala unei păpuşi mari de porţelan. Se ghemui şi căscă.

Kaye clătină din cap.

— Dar, Corny, nu vrea ca eu să termin misiunea.

— Aiurea!

— Ai auzit ce-a spus Lutie.

— Tot e aiurea. Corny lovi cu piciorul o pernă. Dar dacă întinzi adevărul?

— Nu înseamnă că minţi, spuse Kaye luând o înghiţitură de ceai.

— Spune că ceaiul e rece. Încearcă. Poate reuşeşti să minţi

dacă te sileşti.

— Ceaiul este... spuse Kaye şi se opri.

Avea gura încă deschisă, dar părea că i-a îngheţat limba.

— Ce te opreşte? întrebă Corny.

— Nu ştiu. Mă simt panicată şi mi-o ia mintea la goană, căutând parcă o modalitate sigură în care s-o spună. Mi se blochează pur şi simplu maxilarul. Nu reuşesc să mai scot niciun sunet.

— Doamne, nu ştiu ce m-aş face dacă nu aş mai putea sa mint.

Kaye se lăsă pe spate.

— Nu-i chiar aşa rău. Poţi să-i faci pe ceilalţi să te creadă şi fără să minţi.

— Aşa cum ai făcut-o pe bunica ta să creadă că eşti cu mine noaptea trecută?

Corny observă că zâmbea când mai luă o gură de ceai.

— Dar dacă ai zice că o să faci ceva şi nu ai mai face-o? Asta nu ar însemna că minţi?

— Nu ştiu, spuse Kaye. Nu e ca şi cum ai spune ceva pe care-l crezi cu adevărat, dar se dovedeşte a nu fi? Ca ceva ce ai citit într-o carte, dar cartea se dovedeşte a fi greşită.

— Asta nu e minciună?

— Dacă este înseamnă ca sunt în formă. Cu siguranţă, am greşit în legătură cu multe.

— Hai, să mergem în oraş. O să te simţi mai bine. Mie aşa mi se întâmplă de fiecare dată.

Kaye zâmbi, apoi se ridică.

— Unde-i Armageddon?

Corny se uită spre cuşcă, dar Kaye se ducea deja pe genunchi spre ea.

— E-aici. Of, bine că sunt amândoi aici. Oftă adânc, în timp ce întregul trup i se relaxa. Credeam că e încă sub deal.

— Ai luat şobolanul cu tine? întrebă Corny, nevenindu-i să creadă.

— Putem să nu mai vorbim despre noaptea trecută? întrebă Kaye, trăgând pe ea o pereche de pantaloni verzi de camuflaj.

— Mda, sigur, zise Corny şi căscă. Vrei să ne oprim să luăm masa de prânz pe drum? Am poftă de clătite.

Kaye se uită la el cu privirea omului care suferă de greţuri şi începu să-şi adune lucrurile.

Pe drum, Kaye îşi lăsă capul pe scaun şi se uită pe fereastră încercând să nu se gândească la nimic. Fâşiile de pădure ce mărgineau autostrada lăsară locul fabricilor care scuipau foc şi din care se înălţa un fum alb, ce plutea în sus până se amesteca cu norii.

Când ajunseră în acea parte a Brooklynului unde mama ei pretindea că e încă Williamsburg, dar era de fapt probabil Bedford-Stuyvesant, traficul se descongestionă. Străzile pustii erau fisurate şi pline de gropi, iar trotuarele, pline de grămezi de zăpadă murdară. Nu erau decât câteva maşini parcate şi, imediat ce Corny trase în spatele uneia dintre ele, Kaye deschise uşa şi ieşi. Era ciudat de pustiu.

— Eşti bine? întrebă Corny.

Kaye dădu din cap că nu, aplecându-se peste şanţ pentru cazul în care îi venea să vomite. Degetele mici ale lui Lutie-loo se prinseră strâns de gâtul lui Kaye, încercând să rămână pe umărul ei.

— Nu ştiu care-i principalul motiv că mă simt ca naiba: faptul că am călătorit două ore într-o cutie de fier sau că am făcut-o lată, spuse ea, trăgând adânc aer în piept.

„Adu-mi o zână care poate să spună un neadevăr."

Corny dădu din umeri.

— Nu mai conducem toată şederea. Tot ce trebuie să faci acum e să suporţi metroul.

Kaye gemu, dar era prea obosită ca să riposteze. Chiar şi străzile miroseau a fier. Fiecare clădire era susţinută cu bare din acest material. Fierul reprezenta scheletul maşinilor care blocau drumurile, înfundându-le ca sângele care se mişcă greu prin arterele inimii. Plămânii i se uscau de la atâta fier. Se concentră asupra vrăjii, făcând-o mai puternică şi simţurile mai slabe. Aceasta o ajută să înlăture cea mai mare parte a răului cauzat de fier.

„Eşti singurul lucru pe care mi-l doresc."

— Poţi sa mergi? întrebă Corny.

— Ce? A, da.

Kaye oftă şi-şi îndesă mâinile în buzunarele jachetei ei violete.

— Sigur.

Totul părea că se întâmplă cu încetinitorul. Îi era greu să se

concentreze asupra altor lucruri în afară de Roiben şi de gustul de fier din gură. Îşi înfipse unghiile în palme.

„E o slăbiciune. Afecţiunea mea pentru tine.”

Corny îi atinse umărul.

— Deci, care clădirea?

Kaye se uită la numărul pe care-l scrisese pe spatele mâinii şi arată spre un complex de apartamente. Apartamentul mamei ei costa de două ori mai mult decât cel în care locuiau cu trei luni în urmă. Promisiunea lui Ellen cum că va face naveta la New York ca să poată sta în New Jersey durase până la prima ceartă serioasă dintre Ellen şi mama ei. Tipic. Dar de data aceasta Kaye nu se mutase cu ea.

Urcară treptele spre intrarea apartamentului şi apăsară pe sonerie. Se auzi un bâzâit, iar Kaye se împinse înăuntru.

Uşa de la apartamentul mamei lui Kaye era îmbrăcată în acelaşi furnir murdar de arţar ca şi celelalte de la etajul optsprezece. Sub vizor atârna un nouă auriu de plastic. Când Kaye bătu la uşă, numărul se legănă în cui.

Ellen deschise uşa. Avea părul proaspăt vopsit, acelaşi roşu ca şi sprâncenele subţiri, iar faţa îngrijită. Purta o bluză cu dungi negre şi blugi închişi la culoare.

— Draga mea! Ellen o îmbrăţişă strâns pe Kaye, legănându-se înainte şi-napoi ca numărul de pe uşă. Mi-ai lipsit aşa de mult!

— Şi tu mi-ai lipsit, zise Kaye, sprijinindu-se de umărul mamei.

Se simţea ciudat şi vinovat de bine. Îşi imagină ce ar face Ellen dacă ar şti că nu e umană. Ar ţipa, desigur. Nu putea anticipa şi ce urma ţipetelor.

După câteva momente, Ellen se uită peste umărul lui Kaye.

— Şi Cornelius. Mulţumesc că mi-ai adus-o. Vino! Vrei o bere?

— Nu, mulţumesc, doamnă Fierch, spuse Corny.

Duse în cameră sacul lui de gimnastică şi geanta cu hainele pentru noapte a lui Kaye.

Apartamentul avea pereţii albi şi era mic. Un pat dublu, împins spre fereastră şi acoperit cu aşternuturi umplea aproape toată camera. Un bărbat pe care Kaye nu-l cunoştea stătea pe un scăunel şi cânta la chitară.

— El e Trent, spuse Ellen.

Bărbatul se ridică şi-şi aşeză delicat chitara în cutie. Arăta ca mai toţii tipii pe care-i plăcea Ellen: părul lung şi un început ţepos de barbă, spre deosebire de ceilalţi, avea şi fire argintii.

— Trebuie să plec. Ne vedem la club. Se uită spre Corny şi Kaye. Mi-a părut bine.

Mama lui Kaye se ridică pe barul din bucătărie şi luă o ţigară.

O bretea de la bluză îi căzu de umăr. Kaye se uita la Ellen încercând să găsească o asemănare cu fata pe care o văzuse sclavă la Curtea Benefică – fata a cărei viaţă o furase Kaye. Dar nu observă decât asemănări cu propria înfăţişare umană.

Trent se strecură rapid în hol. Lutie profită de ocazie ca să se desprindă de gâtul lui Kaye şi să zboare pe frigider. Kaye o văzu aşezându-se în spatele unei vaze goale, în ceea ce părea a fi un bol pentru transportat mâncarea.

— Ştii ce-ţi trebuie? îl întrebă Ellen pe Corny, luând o înghiţitură din sticla de bere pe jumătate goală de lângă ea şi dând afară o gură de fum.

El ridică din umeri, râzând.

— Direcţie în viaţă? Respect de sine? Un ponei?

O tunsoare. Vrei să te tund eu? O tundeam pe Kaye când era mica. Sări jos şi se îndreptă spre baia mică. Cred că am o foarfecă pe aici pe undeva.

— Nu o lăsa să-ţi facă asta, strigă Kaye, ca să fie sigură că mama ei o auzea. Mamă, lașa-l în pace pe Corny.

— Arăt rău? Arată rău ce port?

Ceva din ezitarea lui când vorbi dădu greutate întrebării.

Kaye se uită la el dintr-o parte şi-i spuse:

— Arăţi ca tine.

— Ce vrei să spui?

Kaye arătă spre pantalonii de camuflaj pe care-i trăsese pe ea în acea dimineaţă şi tricoul în care dormise. Ghetele îi erau încă desfăcute.

— Uită-te ce port eu, nu contează.

— Vrei să spui că arăt groaznic, nu-i aşa?

Kaye înălţă capul şi-l studie.

— Niciun om sănătos la cap nu ar alege o tunsoare ca a ta decât dacă vrea să dea cu tifla lumii.

Corny îşi duse mâna spre cap. Zâmbi afectat.

— Şi pe deasupra porţi bluze largi de poliester, deschise la

gât, portocalii sau maro.

— Mama le cumpără de la hala de vechituri.

Kaye luă cutia de machiaje a mamei ei de pe o grămadă de haine şi scoase un creion de ochi negru, sclipitor.

— Şi nu ai arăta ca tine fără ele.

— Bine, bine. Am înţeles – dar dacă aş vrea să nu mai arăt ca mine?

Kaye se opri o clipă şi se uită la el. Simţise o dorinţă în vocea lui care o îngrijora. Se întrebă ce ar face el dacă ar avea puterea ei, se întrebă dacă şi el îşi punea întrebarea.

Ellen ieşi din baie cu un pieptene, o foarfecă, o maşina de tuns şi o cutie pătată de apă.

— Ce zici de nişte vopsea de păr? Am găsit o cutie pe care voia s-o folosească Robert înainte să se hotărască să-şi oxigeneze părul. Ar arăta drăguţ pe părul tău.

— Cine-i Robert? întrebă Kaye.

Corny se uită la reflexia lui în uşa cuptorului cu microunde, întoarse faţa într-o parte.

— Cred că mai rău de-atât nu aş putea să arăt.

Ellen scoase o fâşie subţire de fum din gură, stinse scrumul şi-şi fixă bine ţigara între buze.

— Bun, stai pe scaun.

Corny se aşeză stângaci.

Kaye se ridică pe bar şi termină berea din sticla mamei sale.

Ellen îi dădu cablul de la maşina de tuns.

— Bagă-l în priză, scumpo.

Puse un prosop pătat în jurul umerilor lui Corny şi începu cu părul de pe spate.

— Deja arată mai bine, spuse ea.

— Hei, mamă, zise Kaye, pot să te întreb ceva?

— Probabil că e de rău.

— De ce spui asta?

— Păi, de obicei nu-mi spui „mamă”.

Lăsă maşina de tuns, trase din ţigară şi începu să taie părul din vârful capului lui Corny cu foarfeca.

— Spune. Poţi să mă întrebi orice, puştoaico.

Kaye simţi că o ustură ochii de la fum.

— Te-ai gândit vreodată că aş putea să nu fiu fiica ta? Adică, să mă fi schimbat la naştere.

În timp ce rostea cuvintele acestea, ridică în mod involuntar

mana, degetele curbându-i-se ca pentru a prinde cuvintele în aer.

— Uau, ciudată întrebare!

Kaye nu mai spuse nimic. Aşteptă numai. Nu se mai simţea în stare să spună altceva.

— E ciudat. A fost o dată. Îşi trecu mâinile prin părul lui Corny, găsi fire rebele şi le tăie. Doamne, nu aveai nici doi ani şi de-abia mergeai în picioare. Pusesem cărţi pe un scaun ca să poţi să stai la masă la bunica ta. Nu era chiar sigur, dar nu m-a dus capul la mai mult. În fine, m-am dus în bucătărie şi când m-am întors, te-am găsit pe jos şi cărţile erau împrăştiate în jur. Adică, evident căzuseşi, şi evident nu eram o mamă bună. Dar nu plângeai. În schimb, aveai o carte deschisă şi citeai din ea cu glasul tău cristalin. Şi m-am gândit: „Copilul meu e geniu” şi apoi: „Nu e copilul meu”.

— Aha, spuse Kaye.

— Şi erai atât de sinceră – nu ca mine. Întindeai adevărul, sigur, dar nu spuneai niciodată o minciună.

„Viaţa mea e o minciună.” Ce bine că nu trebuia să o spună! Ea o uşurare să lase momentul să treacă pur şi simplu şi să se schimbe subiectul, iar galopul îngrozitor al inimii ei încetini din nou.

— Şi, te-ai gândit cum ar fi fost lucrurile dacă ai fi fost adoptată în secret? întrebă Ellen.

Kaye îngheţă.

Ellen amesteca vopseaua neagră într-un bol spart pentru cereale cu o lingură rotundă de metal.

— Când eram mică, îmi imaginam că sunt copil de ţigani şi că ţiganii o să vină după mine, că o să am propria caravană şi că o să ghicesc viitorul.

— Dacă nu ai fi mama mea, cine i-ar mai transforma în mod miraculos pe prietenii mei?

În timp ce vorbea, Kaye îşi dădea seama că e o laşă. Nu, nu o laşă. Era lacomă. Era acel pui de cuc care nu vrea să renunţe la confortul unui cuib furat.

Uimitor cât putea fi de înşelătoare, fără să mintă cu adevărat.

Corny se întinse să-şi atingă părul scurt şi ţepos.

— Eu îmi imaginam că sunt din altă dimensiune. Ştii, ca-n universul oglinzilor, Spock cu cioc. Îmi imaginam că, în

dimensiunea asta, mama era stăpâna unui imperiu vast sau o vrăjitoare în exil. Partea proastă era că probabil avea şi ea cioc.

Kaye chicoti. Fumul de ţigară, combinat cu mirosul de la vopseaua de păr, o făcu să se înece.

Ellen puse cu lingura nişte zoaie lipicioase de culoare neagră pe capul lui Corny şi le întinse cu un pieptene. Se pătă pe dosul palmei, iar brățările zornăiră.

Kaye traversă ameţită camera şi deschise fereastra. Auzea cum scârţâie vopseaua când se dezlipeşte. Trase adânc aer în piept şi se uită spre stradă. Avea ochii injectaţi.

— Nu mai durează decât un minut, zise Ellen, şi curăţ mâzga din pârul lui.

Kaye clătină din cap, deşi nu era sigură că mama ei se uita. Afară pe stradă, în peisajul plin de zăpadă, erau grupuleţe de oameni a căror respiraţie se înălța în spirale ca fumul.

În lumina de pe stradă luciră nişte plete blonde şi o clipă, înainte să se întoarcă cu faţa spre ea, Kaye se gândi că e Roiben. Nu era el, desigur, dar trebui să se abţină ca să nu-l strige.

— Scumpo, am terminat aici, zise Ellen. Uită-te şi vezi dacă găseşti un tricou pentru băiatul ăsta. L-am stricat pe-al lui şi oricum e prea slab ca să înoate în aşa ceva.

Kaye se întoarse. Corny avea gâtul roşu şi pătat.

— Mamă, îl faci să se simtă prost.

— Dacă ăsta ar fi fost un spectacol de televiziune, eu aş fi cel care face machiajele, spuse Corny misterios.

Ellen îşi puse ţigara pe o farfurie.

— Doamne fereşte!

Kaye căută prin grămezile de haine până găsi un tricou maro cu silueta neagră a unui bărbat care călărea un iepure şi ţinea în mână o lance.

Îl ridică să fie cercetat de Corny. El râse nervos.

— Pare strâns.

Ellen ridica din umeri.

— E de la o lansare de carte. Kelly şi nu mai ştiu cum. Chain? Kelly Chain? O să-ţi stea bine. Blugii sunt OK, la fel jacheta, dar jeanşii nu merg. Îndoaie de doua ori şosetele şi o să poţi să porţi pantofii lui Trent. Cred că a lăsat o pereche lângă dulap.

Corny se uită la Kaye. Pe ceafă îi curgeau râuleţe de vopsea care-i pătau gulerul tricoului.

— O să mă retrag spre baie acum.
În timp ce Corny dădea drumul la duş şi întregul apartament se umplea de aburi, Ellen se aşeză pe pat.
— Între timp, ce-ai zice să-mi faci ochii? Nu reuşesc machiajul ăla *smoky eyes*.
Kaye zâmbi.
— Sigur.
Ellen se aşeză pe spate pe pat, în timp ce Kaye se aplecă şi începu să-i picteze cu grijă pleoapele cu argintiu şi să contureze marginea genelor cu negru. Stând atât de aproape, Kaye observă ridurile uşoare de la colţurile ochilor, porii măriţi de pe nas, decolorarea uşoară de sub gene. Când îi dădu la o parte părul, sclipirea câtorva şuviţe dezvălui locurile în care vopseaua roşie acoperea cenuşiul. Degetele lui Kaye tremurau.
„Muritoare. Asta înseamnă să fii muritor.”
— Cred că am terminat, spuse Kaye.
Ellen se ridică şi o sărută pe Kaye pe obraz. Kaye simţi mirosul de ţigară din respiraţia mamei ei, mirosul de carii şi urmele slabe de gumă de mestecat.
— Mulţumesc, drăguţo. Ce m-aş face fără tine?
„O să-i spun, îşi zise Kaye. O să-i spun diseară.”
Corny ieşi din baie într-o rafală de aburi. I se părea ciudat să-l vadă cu alte haine şi cu părul scurt şi închis la culoare. Nu ar fi trebuit să-l schimbe atât de mult, dar părul îi făcea ochii să strălucească, iar cămaşa strânsă îi transforma slăbiciunea în supleţe.
— Araţi bine, îi zise Kaye.
Corny trase de tricou şi se frecă pe gât de parcă ar fi putut să simtă petele de vopsea.
— Ce crezi? întrebă Ellen.
Corny se uită înapoi spre baie, ca pentru a-şi aminti cum arăta în oglindă.
— Mă simt de parcă m-aş ascunde în propria piele.

Capitolul 4

Pâinea nu mă hrăneşte, zorile mă sfărâmă,
Toată ziua caut urma strălucitoare a paşilor tăi.

PABLO NERUDA,
Sonet de dragoste XI

Călătoria cu metroul se dovedi a fi îngrozitoare. Kaye simţea fierul peste tot în jur, simţea greutatea lui şi mirosul care o sufoca. Se agăţase de stâlpul de aluminiu şi încercase să nu respire.

— Pari cam palidă, îi zise Corny în timp ce urcau treptele de beton spre stradă.

Kaye simţea cum vraja îi slăbeşte cu fiecare clipă care trecea.

— De ce nu vă plimbaţi puţin, copii?

Buzele lui Ellen străluceau, iar părul îi era atât de încărcat de spray, încât nu se mişca nici în bătaia vântului.

— Ar fi plictisitor să staţi şi să vă uitaţi cum facem pregătirile. Kaye încuviinţă din cap.

— Şi dacă aş şti cât e de frig la New York, m-aş muta aici, nu aş mai pierde timpul în Jersey.

Ellen zâmbi.

— Şi asta.

Kaye şi Corny merseră pe străzile de la marginea cartierului West Village. Trecură pe lângă magazine de haine care expuneau pălării cu volănaşe şi pantaloni scurţi, magazine mici de muzică ce promiteau noutăţi şi o dugheană de suveniruri în vitrina căreia se afla o mască de vinil cu botniţă, cu urechi de pisică pe un fundal sărbătoresc de catifea roşu cu alb. Un tip îmbrăcat cu o geacă de armată zdrenţuită stătea la colţul străzii şi cânta de Crăciun colinde la flaut.

— Hei, zise Corny, uite o cafenea. Putem să intrăm să ne încălzim.

Urcară treptele şi intrară pe o uşă aurie.

Cafeneaua artiştilor era formată dintr-o serie de camere ce

dădeau dintr-una în alta prin intermediul unor pasaje mari. Kaye trecu pe lângă bar şi intră pe o uşă într-o cameră în care lumânările albe topite dădeau impresia unui castel monstruos de nisip erodat de valuri. Slab luminate de candelabre negre agăţate de un acoperiş negru de lemn, ce se reflectau în sticla pozelor vechi şi a oglinzilor poleite, camerele erau reci şi întunecate. Mirosul slab, relaxant de ceai şi cafea o făcu pe Kaye să ofteze.

Se aşezară pe fotolii ornate cu auriu, atât de vechi încât rămâneau urme de plastic pe mână. Corny trase de un ghemotoc auriu şi rămase cu o bucăţică din el pe deget. Kaye deschise încet sertarul măsuţei crem din faţa lor. Fu surprinsă când găsi înăuntru tot felul de hârtii, vederi, scrisori.

Veni o chelneriță, iar Kaye închise sertarul. Femeia avea părul blond cu negru la rădăcină.

— Cu ce pot să vă servesc?

Corny luă un meniu din mijlocul mesei şi începu sa citească din el alegând parcă la întâmplare.

— Omletă cu ardei, roşii şi ciuperci, un platou cu brânză şi o ceaşcă de cafea.

— Şi pentru mine cafea. Kaye îi luă meniul din mână şi comandă primul lucru pe care-l văzu. Şi o bucată de plăcintă cu lămâie.

— O dietă foarte echilibrată, spuse Corny. Zahăr şi cofeină.

— Poate să fie şi bezea, zise Kaye. Asta înseamnă ouă. Proteine.

Corny îşi dădu ochii peste cap.

După ce plecă chelneriţa, Kaye deschise din nou sertarul şi se uită printre vederi.

— I-auzi. Un scris de fată descria călătoria în Italia: „Nu puteam să-mi iau gândul de la predicţia lui Lawrence cum că o să întâlnesc pe cineva la Roma”. O vedere pe care era desenată în grabă o ceaşcă avea nişte cuvinte scrise dezordonat în creion: „Am scuipat în cafea şi apoi am schimbat-o cu a prietenului Laurei ca să mă simtă în gură”. Kaye citi cu glas tare, apoi întrebă: De unde crezi că sunt astea?

— Vechituri aruncate? zise Corny. Sau poate că astea sunt notiţe pe care oamenii nu le trimit nicăieri. Ştii, ca atunci când vrei să scrii ceva, dar nu doreşti ca persoana căreia te-ai adresat să citească. Le laşi aici.

— Hai să lăsăm şi noi ceva, zise Kaye. Căută prin geantă şi scoase două bucăţi de hârtie şi un creion de ochi. Ai grijă. E moale şi pătează.

— Şi ce vrei să scriu? Un secret? Cum am vrut întotdeauna să am ca iubit un tip rău din benzile desenate, iar după Nephamael nu sunt sigur că un tip de treabă ar fi de-ajuns pentru mine.

Un cuplu de la o altă masă se uită spre ei, de parcă ar fi prins câteva cuvinte, dar nu de-ajuns ca să înţeleagă ce spusese.

Kaye dădu ochii peste cap.

— Mda, de ce să te facă un sadic nebun să renunţi la sadicii nebuni în general?

Corny luă, rânjind, bucata de hârtie şi apasă destul de tare ca literele să devină grase şi murdare. O întoarse spre Kaye.

— Pentru că ştiu că oricum o s-o citeşti.

— Nu o s-o citesc dacă nu vrei.

— Citeşte-o.

Kaye luă hârtia şi văzu cuvintele:

„Aş face orice să nu mai fiu om”.

Luă creionul şi scrise:

„Am furat viaţa altei persoane”. O întoarse spre Corny. Acesta le puse pe amândouă în sertar fără vreun comentariu. Chelneriţa veni cu veselă de argint, cafea şi frişcă. Kaye îşi făcu cafeaua cât putu de dulce şi de uşoară.

— Te gândeşti la misiune? întrebă Corny.

Se gândea la ceea ce scrisese el, dar spuse:

— Aş vrea numai să pot să mai vorbesc o dată cu Roiben. Să-l aud spunând că nu mă vrea. Parcă ne-am despărţit în vis.

— Ai putea să-i trimiţi o scrisoare, nu-i aşa? Asta nu înseamnă că-l vezi.

— Sigur. Dacă ar avea poştă.

— Sunt lucruri pe care încă nu le înţelegi în legătură cu zânele şi obiceiurile lor. Tot ce s-a întâmplat – poate că nu înseamnă ce crezi tu că înseamnă.

Kaye clătină din cap, nefiind de acord cu cuvintele lui Corny.

— Poate că ar fi bine să ne despărţim. Vreau să spun, el are mereu treabă. Conducerea unei Curţi Malefice ia mult timp.

— Şi e prea bătrân pentru tine, spuse Corny.

— Şi-i tot timpul prost dispus, zise Kaye. Prea emo.

— Nu are nici maşină. Care-i rostul unui iubit mai în vârstă,

dacă n-are maşină?

— Are părul mai lung ca al meu, zise Kaye.

— Pun pariu că-i ia şi mai mult timp să se pregătească.

— Hei! zise Kaye, dându-i un pumn în braţ. Eu sunt gata repede.

— Ziceam numai. Corny râse. Ştii, nu e deloc uşor să ieşi cu fiinţe supranaturale. Faptul că şi tu eşti o fiinţă supranaturală ar trebui să uşureze lucrurile.

În partea cealaltă a camerei, un grup de trei bărbaţi ridicară capetele de la ceştile lor de cappuccino. Unul dintre ei spuse ceva, iar celalalt chicoti.

— Îi sperii, şopti Kaye.

— Cred numai că vrem să scriem o carte cu adevărat bizară, zise Corny. Sau că jucăm roluri. Am putea să fim personaje dintr-o poveste fantastică. Îşi încrucişă braţele pe piept. Acum m-am supărat, iar tu trebuie sa plăteşti consumaţia.

Kaye observă o fată aplecată peste masă. Vârfurile părului ei sârmos îi cădeau în cafea şi era înfăşurată în mai multe haine, una peste alta, încât părea că are cocoaşă. Când o văzu pe Kaye că se uită, fata ridică o hârtiuţă ţinând-o între două degete şi o strecură în sertarul din faţa ei. Apoi făcu cu ochiul, bău restul de cafea şi se ridică să plece.

— Stai un pic, îi spuse Kaye lui Corny, ridicându-se şi ocolind masa.

Fata plecase, dar când deschise sertarul, Kaye văzu că hârtia era acolo:

Regina vrea să te vadă. Intermediarul ştie drumul. Dă-i un bip la 555-1327.

Corny şi Kaye plecară spre club exact când începu din nou să ningă. Partea din faţă a clădirii era din cărămidă şi era plină de straturi de postere zdrenţuite, bătute de ploaie şi murdare. Corny nu recunoscu niciuna dintre formaţii.

La uşa din faţă, o femeie cu blugi negri şi o haină cu model în dungi lua câte cinci dolari de la cei aşezaţi în rândul scurt.

— Cartea de identitate, spuse femeia, răsucindu-şi şuviţele scurte de păr.

— Mama cântă în seara asta, zise Kaye. Suntem pe listă.

— Tot am nevoie de cartea de identitate, spuse femeia.

Kaye se uită ţintă la ea, iar aerul din jur părea să se onduleze ca atunci când e cald.

— Intraţi, spuse femeia ca prin vis.

Corny întinse mâna ca să-i fie ştampilată cu o ţeastă lipicioasă, albastră şi se îndreptă spre uşă. Inima îi bătea tare în piept.

— Ce i-ai făcut? întrebă el.

— Îmi place mirosul ăsta, spuse Kaye, zâmbind.

Nu era sigur dacă nu l-a auzit sau hotărâse pur şi simplu să nu răspundă.

— Pesemne că glumeşti.

Interiorul clubului era vopsit în negru. Chiar şi ţevile de deasupra capetelor lor fuseseră sprayate în acelaşi ton mai, aşa încât toată lumina părea absorbită de pereţi. Câteva lumini multicolore scăldau scena unde o trupă cânta tânguitor.

Kaye strigă pe deasupra muzicii.

— Nu, serios, îmi place. Bere, ţigări şi transpiraţie. Îmi arde gâtul, dar după drumul cu maşina şi metroul nu prea îmi mai pasă.

— E minunat, strigă el. Vrei să o saluţi pe mama ta?

— Mai bine nu. Kaye îşi dădu ochii peste cap. E nesuferită când se pregăteşte. Tracul de scenă.

— Bine, hai să găsim un loc, zise Corny, strecurându-se spre una din mesele mici pe care se afla o candelă electrică roşie, ce arăta ca un gândac de lumină.

Kaye se duse să-şi ia ceva de băut. Corny se aşeză şi observă mulţimea. Un asiatic ras pe cap şi cu pantaloni de piele cu franjuri gesticula spre o fată cu rochie tricotată de lână şi ghete de cowboy cu model cu tarantule. În apropiere, o femeie cu haină de moar dansa în *slow motion* cu o altă femeie în faţa unui stâlp negru. Corny se simţi cuprins de un val de incitare. Era un bar adevărat din New York, un local tare, unde i-ar fi fost interzis să intre conform unor reguli tâmpite.

Kaye se întoarse la masă în timp ce cealaltă trupă pleca de pe scenă şi intrau Ellen, Trent şi ceilalţi doi membri ai trupei *Treacherous Iota*.

Câteva clipe mai târziu, mama lui Kaye era pe scenă, aplecată peste chitara ei. Kaye privea fascinată, cu ochii umezi, şi rodea dintr-o linguriţă de plastic.

Muzica era bună – punk dulceag cu nişte versuri încâlcite.

Însă mama lui Kaye nu arăta ca femeia între două vârste pe care Corny o văzuse cu două ore înainte. Această Ellen părea fioroasă, ca şi cum ar fi putut să se aplece şi să mănânce toate fetiţele şi băieţeii care se adunaseră în jurul scenei. Deşi nu avea niciun sens, în timp ce-şi scârţâia primul cântec, lui Corny i se păru că vede mult din Kaye în ea.

Transformarea aceasta îl făcea să se simtă neconfortabil, mai ales pentru că degetele îi erau încă pătate cu vopsea neagră. Se uită prin cameră.

Îşi trecu privirea peste bărbaţii frumoşi şi fetele subţirele ca nişte gâze, dar zăbovi asupra unui bărbat înalt care se sprijinea de peretele îndepărtat, cu un rucsac în spate. Numai privindu-l, lui Corny i se făcu pielea de găină. Avea trăsături mult prea perfecte pentru a aparţine rasei umane.

Văzându-l cum stătea arogant şi înţepat, Corny se gândi că ar putea să fie Roiben, venit să-i ceară iertare lui Kaye. Dar avea părul de culoarea untului, nu a sării, iar conturul obrazului nu semăna deloc cu al lui Roiben.

Bărbatul se uita fix la Kaye, atât de fix că atunci când o fată cu părul prins în coadă se opri în faţa lui, acesta se dădu spre stânga ca să se poată uita în continuare la ea.

Corny se ridică instinctiv.

— Mă întorc imediat, zise el ca răspuns la privirea întrebătoare a lui Kaye.

Acum că se îndrepta spre bărbatul respectiv, Corny nu prea ştia ce vrea să facă. Inima îi bătea în piept ca o minge de cauciuc ce ricoşează, până când crezu că se va îneca. Însă, pe măsură ce se apropia, se adăugau şi mai multe detalii care-i întăreau suspiciunile. Bărbatul nu avea păr pe bărbie la fel ca o fată. Ochii lui erau de culoarea clopoţeilor. Era cel mai prost deghizat zân pe care-l văzuse Corny vreodată.

Pe scenă, Ellen urla în microfon, iar toboşarul făcea un solo.

— Te descurci al naibii de prost, ştiai? strigă Corny pe deasupra zgomotului.

Zânul făcu ochii mici. Corny se uită în jos, la tenişii împrumutaţi pe care-i purta, amintindu-şi brusc că putea fi vrăjit.

— Ce vrei să spui?

Vocea bărbatului era blândă. Nu arata nimic din furia pe care Corny o văzuse pe faţa lui.

Corny scrâşni din dinţi, ignorându-şi propria dorinţă de a se uita în ochii lui minunaţi din nou.

— Nu arăţi ca un om. Nici măcar nu vorbeşti ca un om.

Corny simţi cum o mână fină, caldă îi atinge obrazul şi tresări.

— Par uman la atingere, spuse zânul.

Corny nu putu să se opună mângâierii. Dorinţa izbucni atât de acut în el încât aproape că-l durea. Dar când i se închiseră ochii, văzu faţa surorii lui dispărând sub apa sărată, o văzu ţipând şi înghiţind apa mării în timp ce un kelpie o trăgea în jos. Se văzu târându-se prin noroi ca să aducă un fruct cărnos la picioarele unui cavaler vrăjit.

Deschise brusc ochii. Era atât de furios că-i tremurau mâinile.

— Nu flirta, spuse Corny.

Nu avea să fie din nou slab. Putea să facă asta.

Zânul se uită la el cu sprâncenele ridicate şi un zâmbet batjocoritor.

— Pun pariu că o vrei pe Kaye, spuse Corny. Pot să ţi-o aduc eu.

Zânul se încruntă.

— Ai trăda pe cineva din neamul tău aşa de uşor?

— Ştii că nu e din neamul meu. Corny îl luă de braţ. Haide, s-ar putea să ne vadă. Să mergem să vorbim în baie.

— Poftim?

— Poţi să pofteşti cât vrei, zise Corny, trăgându-l pe zân prin mulţime. O privire aruncată înapoi îi spuse că Kaye era absorbită de evoluţia de pe scenă. Se simţi inundat de adrenalină, ceea ce-i îngusta capacitatea de concentrare, făcându-l să nu mai poată deosebi între furie şi dorinţă. Se strecură în baie. Closetele erau goale. Pe un perete de un violet-închis, lângă un bilet scris de mâna, care-i ameninţa cu pedepse drastice pe angajaţii care nu se spălau pe mâini, se afla un raft încărcat cu hârtie igienică şi produse de curăţenie.

Lui Corny îi trecu prin minte o idee cu totul neplăcută. Trebui sa se abţină să nu zâmbească.

— Ideea e, spuse el, că nu aşa se îmbracă bărbaţii din rasa umană. Nu-i de-ajuns de neglijent. Şi Roiben face de fiecare dată aceeaşi greşeală.

Buzele zânului se strâmbară uşor, iar Corny încercă să

rămână inexpresiv, ca şi cum nu ar fi înţeles ce voia să spună.

— Uită-te la tine. Ajustează-ţi vraja aşa încât să pară că porţi ceva care să semene cu ce port eu, OK?

Zânul se uită la Corny.

— Dezgustător, zise el, dar îşi dădu rucsacul jos, sprijinindu-l de perete.

Corny luă tubul de Raid de pe raft. Daca Kaye nu mai putea nici măcar să fumeze, efectul unei otrăvi concentrate pentru insecte ar trebui să fie impresionant. Avea să se convingă curând. Când zânul se întoarse, Corny, îi pulveriza spray direct în faţă.

Blondul se înecă şi căzu imediat în genunchi, iar vraja se desfăcu dezvăluind o frumuseţe înfiorătoare, inumană. Corny îl privi câteva momente zbătându-se pe podeaua murdară, apoi scoase şiretul de la tenişi şi legă la spate mâinile creaturii.

Zânul se agită, încercând să se elibereze şi tuşind. Corny luă din nou tubul şi lovi zânul cu el cât putu de tare.

— Jur, să dea naiba, o fac din nou, spuse Corny. O cantitate suficientă din sprayul ăsta o să te omoare.

Zânul râmase nemişcat. Corny se ridică şi încalecă peste trupul său. Îşi văzu reflecţia în oglindă: părul scurt şi vopsit, hainele împrumutate, ce patetic! Nu făceau să-i dispară coşurile, nici nu-i micşorau nasul şi nici nu-l făceau mai puţin urât.

Degete slabe şi puternice se încolăceau în jurul gambelor lui Corny, dar acesta din urma apăsă cu talpa pantofului pe gâtul zânului şi se aşeză peste el.

— Acum o să-mi spui multe lucruri pe care mi-am dorit dintotdeauna să le ştiu.

Creatura înghiţi.

— Numele, zise Corny.

Ochii albaştri scoaseră fulgere.

— Niciodată.

Corny ridică din umeri şi-şi trase piciorul de pe zân, simţindu-se brusc incomod.

— Bine. Atunci un nume pe care să te pot striga. Şi nu ceva prostesc de genul eu, mie, rahaturi de-asta.

— Adair.

Corny făcu o pauză, gândindu-se la hârtia din sertar.

— Tu eşti Intermediarul? Tu i-ai lăsat un bilet lui Kaye?

Bărbatul păru uimit, apoi clatină din cap.
— E om, ca şi tine.
— Bine. Adair, dacă nu eşti Intermediarul, ce vrei de la Kaye?
Zânul ramase tăcut. Corny îl lovi în cap cu tubul de Raid.
— Cine te-a trimis aici?
Adair ridică din umeri, iar Corny îl lovi din nou. Începu să-i curgă sânge din buze.
— Silarial, icni el.
Corny încuviinţă din cap, satisfăcut. Respira greu, dar fiecare răsuflare suna ca un hohot de râs.
— De ce?
— Zâna. Trebuie să o duc la Curtea Benefică. Mulţi dintre supuşii doamnei mele o caută.
Corny se aşeză pe pântecele lui Adair şi-i strânse în mână parul auriu.
— De ce?
— Regina vrea să-i vorbească, numai să-i vorbească.
Un bărbat deschise uşa, păli, apoi o trânti la loc. Zânul se răsuci încercând să se ridice.
— Spune-mi altceva, zise Corny. Pumnul încleştat îi tremura, Spune-mi cum să mă protejez...
În acel moment, uşa de la baie se deschise din nou. De data asta era Kaye.
— Corny, spuse ea, apoi păru că se concentrează asupra scenei din faţa ei. Clipi repede şi tuşi. Asta e aşa de diferit faţă de ceea ce mă aşteptam să văd când am intrat aici!
— L-a trimis Silarial, zise Corny. După tine.
— Barmanul cheamă poliţia. Trebuie să plecăm de-aici.
— Nu putem să-l lăsăm să scape, spuse Corny.
— Corny, sângerează. Kaye tuşi din nou. Ce-ai făcut? Simt că-mi iau foc plămânii.
Corny începu să se ridice ca să-i explice.
— Te blestem.
Zânul se rostogoli pe o parte şi-l scuipă pe Corny pe obraz cu o substanţă roşiatică. Aceasta se scurse ca o lacrimă.
— Fie ca tot ce atingi să se veştejească.
Corny se dădu înapoi clătinându-se şi mâna i se lovi de perete. Vopseaua se umflă şi se exfolie acolo unde o atinse. Băiatul se opri şi se uită la palme; liniile şi şanţurile cunoscute păreau sa formeze dintr-odată un nou peisaj oribil.

— Haide!
Kaye îl apucă de mâneca şi-l trase spre uşă.
Metalul clanţei îşi pierdu luciul odată atins de pielea lui.

Capitolul 5

Iadul suntem noi înşine,
Iadul e singur.

T.S. ELLIOT

Un faun cu gheare pătate de sânge se plecă adânc în faţa tronului lui Roiben. Veniseră cu toţii, vasalii lui, să se laude cu abilităţile lor, să-i spună despre serviciile făcute de ei coroanei, să-i câştige favorurile şi promisiunea că vor primi sarcini mai bune. Roiben se uită spre marea de supuşi şi fu nevoit să-şi înăbuşe panica. Îşi încleştă mâinile de braţele tronului atât de tare, că lemnul împletit trosni.

— În numele tău, spuse creatura, am omorât şapte din neamul meu şi le-am păstrat copitele.

Goli un sac în faţa lui.

— De ce? întrebă Roiben înainte de a se gândi mai bine la aceasta, cu privirea atrasă de osul tăiat al gleznelor şi de sângele negru, uscat.

Mortarul de pe podeaua camerei de audienţe era deja decolorat, dar aceasta dădea un aer proaspăt petelor arămii.

Faunul ridica din umeri. În blana de la picioare avea ciulini.

— E un dar care o încânta pe lady Nicnevin. Nu am vrut decât să intru în graţiile tale.

Roiben închise ochii strâns un moment, apoi îi deschise din nou şi respiră adânc forţându-se să fie indiferent.

— Bine. Excelent.

Se întoarse spre creatura următoare.

Un băiat delicat, cu aripi negre, se plecă în faţa lui.

— Sunt încântat să raportez, spuse el cu o voce blândă, tremurătoare, că am condus aproape o duzină de copii de-ai oamenilor pe acoperişuri în mlaştini, sortindu-i morţii.

— Am înţeles, spuse Roiben cu o expresie de înţelepciune exagerată.

Un moment se temu de ceea ce ar fi putut să facă. Se gândi la Kaye şi la ceea ce ar fi zis ea de asta; şi-o imagină stând pe

acoperişul casei în tricoul şi chiloţii pe care îi purta când dormea, aplecându-se înainte ameţită.

— În numele meu? Cred că te distrezi numai pe tine. Poate reuşeşti să găseşti ceva mai malefic decât sa chinui copii, acum că a început războiul.

— Cum spune stăpânul meu, zise zânul înaripat, încruntându-se la picioarele lui.

Un spiriduş mic, cocoşat, înaintă spre el. Desfăcu o pânza hidoasă cu mâinile sale noduroase şi o întinse pe podea.

— Am omorât o mie de şoareci şi am păstrat numai cozile din care am împletit un covor. Ţi le prezint acum ca tribut adus măreţiei tale.

Era pentru prima dată când Roiben trebuia să se muşte de interiorul obrazului ca să nu râdă.

— Şoareci?

Se uită la şambelanul lui. Ruddles ridică o sprânceană.

— Şoareci, spuse spiriduşul pufăind.

— Asta da efort, zise Roiben.

Servitorii rulară covorul în timp ce spiriduşul plecă, mulţumit de sine.

O zână mătăsoasă, al cărei trup era înveşmântat numai în părul ei galben-verzui făcu o plecăciune.

— Am veştejit câmpuri de viţă-de-vie, făcând ca strugurii să se încarce de otravă. Vinul ieşit din sucul lor va împietri inimile oamenilor.

— Da, pentru că inimile lor nu sunt destul de împietrite.

Roiben se încruntă. Dicţia lui părea umană. Nu era nevoie să stea să se gândească de unde luase expresiile astea.

Zâna cea mătăsoasă nu păru să observe sarcasmul. Zâmbi în semn de mulţumire pentru elogiile primite.

Şi astfel veniră o paradă de daruri, unul mai oribil decât celălalt, toate făcute în numele lui Roiben, regele Curţii Malefice. Toate darurile hidoase erau aşezate în faţa lui aşa cum o pisică îşi lasă pasărea pe care tocmai a omorât-o, odată ce s-a distrat de-ajuns.

— În numele tău, spunea fiecare dintre ei.

În numele lui, un nume pe care nimeni nu-l ştia în afara de Kaye. Numele lui. Acum că era evocat de alţii şi se făceau vrăji în numele lui, Roiben se întreba cine avea drept mai mare asupra lui.

Roiben scrâşnea din dinţi, dădea din cap şi zâmbea. Abia mai târziu, în camera lui, aşezat pe un scăunel în faţa covorului din cozi de şoareci, îşi permise să simtă ura. Ura împotriva tuturor celor de la Curtea Întunecată, care tăiau şi spintecau tot ce atingeau. Împotriva lui însuşi pentru că stătea pe un tron la curtea unor monştri.

Se uita încă la daruri când pereţii bubuiră şi se zdruncinară. Căzu noroi peste el, înţepându-i ochii. Apoi, se simţi un al doilea şoc în interiorul dealului. Alergă afară din cameră, spre locul de unde venea zgomotul şi trecu pe lângă Bluet care se afla pe coridor. Era acoperită de ţărână, iar şuviţele ei lungi şi cârlionţate acopereau o tăietură proaspătă în umăr. Avea buzele vineţii.

— Stăpâne, zise ea. Am fost atacaţi!

Un moment, Roiben se uită pur şi simplu la ea, incapabil sa înţeleagă. Cu toată ura pe care o simţea pentru Silarial, nu putea accepta cu adevărat că se afla în război cu cei pe care-i iubise, cei pe care încă îi considera ca fiind de-ai lui. Nu putea accepta că ei loveau primii.

— Ai grijă de tine, îi spuse el zăpăcit, pornind spre locul de unde se auzeau ţipete.

Câteva zâne alergară pe lângă el, tăcute şi pline de noroi. Un spiriduş se uită la el cu ochii umezi şi apoi alergă mai departe.

Sala cea marea a palatului era în flăcări. Acoperişul era spart, deschis ca un ou, şi lipsea o parte. Rafale de fum negru se înălţau spre cerul înstelat, devorând zăpada care cădea. În mijlocul nebuniei se afla un camion care ardea. Şasiul era răsucit, cabina se prăbuşise sub mormane de pietre şi noroi şi flăcări roşii şi aurii se ridicau din ea. În jur se răspândea o mare de motorină şi ulei, arzând tot ceea ce atingea.

Roiben se uita împietrit. Acolo, sub sfărâmături, se aflau zeci de trupuri: crainicul lui, Thistledown; Widdersap, care cântase odată la un fir de iarbă pentru a o face pe o servitoare să danseze; Snagil, care pictase cu grijă acoperişul camerei de ospeţe în I argintiu. Spiriduşul care împletise covorul din cozi de şoareci ţipa, rostogolindu-se în foc.

Ellebere îl împinse pe Roiben într-o parte exact când cădea o piatră de granit de deasupra, prăbuşindu-se pe podeaua sălii.

— Trebuie să pleci, *my lord*, strigă el.

— Unde-i Ruddles? întrebă Roiben. Dulcamara?

— Ei nu contează. Strânsoarea lui Ellebere deveni mai puternică. Tu eşti regele nostru.

Prin fum apărură siluete care-i tăiau pe cei căzuţi şi răniţi.

— Du zânele într-un loc sigur. Roiben se trase din strânsoarea ei. Du-le la ruinele Kinnelon.

Ellebere ezita.

Prin fumul înecăcios zburară două săgeţi şi se înfipseră în ceea ce rămăsese din zidul de pământ. Săgeţi mici din sticlă – atât de mici că abia simţeai când îţi intrau în inimă.

— După cum ai spus, *sunt* regele vostru. Împlineşte-mi porunca!

Roiben îşi croi drum prin fumul gros, lăsându-l pe Ellebere în urmă.

Acelaşi faun care-i adusese lui Roiben copitele unora din neamul lui încerca să scoată o alta zână de sub o movilă de pământ. Iar lângă el se afla Cirilian, căruia-i plăceau atât de mult lacrimile că le păstra în sticluţe mici, îngrămădite în camera lui. Pielea lui apoasă era mânjită de sânge plin de praf şi de săgeţi trase cu arcurile Curţii Luminoase.

În timp ce Roiben se uita, faunul icni, trupul i se arcui şi căzu.

Roiben trase sabia curbată. Toată viaţa luptase, dar nu văzuse niciodată ceva asemănător cu ce se întâmpla în jurul lui. Curtea Luminoasă nu luptase niciodată atât de *lipsit de eleganţă*.

Se feri exact înainte ca unul dintre dinţii unui trident de aur să i se înfigă în piept. O luptătoare a Curţii Luminoase se aruncă din nou asupra lui cu dinţii strânşi.

Roiben o lovi cu sabia în coapsă şi femeia căzu. Îi prinse tridentul de mâner şi-i tăie gâtul rapid. Sângele îi ţâşni în faţă lui Roiben în timp ce femeia-cavaler cădea în genunchi, ţinându-se, surprinsă, de gât.

Nu o cunoştea.

Doi oameni alergară spre el din ambele părţi. Unul din ei avea în mână o armă, dar Roiben tăie mâna care o ţinea înainte ca acesta să aibă şansa de a trage. Pe celalalt îl înjunghie în piept. Un băiat muritor, cam la douăzeci de ani, cu un tricou cu inscripţie Brookdale College şi părul zburlit, se aruncă asupra sabiei lui Roiben. Un moment, băiatul îi aminti lui Roiben de prietena lui. Kaye, moartă.

Se auzi un ţipăt, iar Roiben se întoarse şi văzu o ploaie de conuri de pin argintii izbucnind din apropierea locului în care se afla el. Văzu prin fum cum Ruddles muşca din faţa unei zâne de la Curtea Benefică, iar Dulcamara ucidea alte două cu cuţitul. Unul dintre pajii lui Roiben, Clotburr, lovea cu o harpă arzândă într-o altă zână.

Aici, în dealul lui cândva măreţ, cadavre umane ce strângeau încă armele din fier în mâinile înţepenite formaseră grămezi alături de mai mult de zece soldaţi de la Curtea Malefică în armuri strălucitoare. Focul aprindea trupurile unul câte unul.

— Repede, zise Dulcamara.

Aerul era încărcat pretutindeni de fumul negru, înecăcios. Undeva, în depărtare, Roiben auzea sirene. Deasupra lor, muritorii turnau apă pe dealul arzând.

Clotburr tuşea şi încetini, iar Roiben îl ridică şi-l aşeză pe umăr.

— Cum a făcut asta? întrebă Dulcamara cu degetele încleştate pe mânerul sabiei.

Roiben clatină din cap. Existau protocoale ale luptelor zânelor. Nu şi-o putea imagina pe Silarial renunţând la etichetă tocmai când avea toate avantajele de partea ei. Dar câţi dintre ai ei aveau să ştie ce făcuse astăzi? Numai acei câţiva pe care-i trimisese să-i conducă pe muritori. Majoritatea erau morţi. Nu se puteau dezonora înainte de moarte. Se gândi atunci că nu a înţeles întrebarea Dulcamarei. Nu voia să ştie cum putea Silarial să născocească un plan atât de malefic; voia să descopere cum reuşise să-l îndeplinească.

— Muritori, spuse Roiben, şi acum că se gândea la asta trebuia să admită că simţea un fior de invidie faţă de o strategie atât de teribilă şi de radicală. Supuşii lui Silarial îi farmecă pe muritori şi nu-i pun să se arunce de pe acoperişuri. Silarial şi-a făcut aliaţi în rândul oamenilor. Acum suntem mai mult decât depăşiţi numeric. Suntem pierduţi.

Greutatea zânului plin de funingine de pe umăr îl făcu să se gândească la poporul Curţii Malefice, la toţi cei asupra cărora jurase să fie suveran. Toate acele vieţi pe care le acceptase în schimbul morţii lui Silarial. Şi se întrebă ce ar fi realizat dacă ar fi făcut mai mult decât să îndure. Pe cine-ar fi putut salva.

Ca şi când i-ar fi prins gândurile, Ruddles se întoarse spre el încruntat:

— Ce facem acum, stăpâne?

Roiben simţi că vrea să câştige un război ce nu putea fi câştigat.

Nu cunoscuse decât doi conducători, niciunul din ei măreţ sau bun. Nu ştia cum ar trebui să fie ca rege şi nici cum să câştige altfel decât fiind şi mai nemilos decât ei.

○

Kaye îl împinse pe Corny în faţa ei prin mulţimea de la uşa clubului, pe lângă femeia care verifica actele de identitate şi care părea tot vrăjită. Ţinea mâinile deasupra capului ca pentru a se preda, iar când oamenii se apropiau, tresărea. Merseră astfel o vreme, pe lângă oameni îmbrăcaţi cu haine groase, care înaintau prin zloată. Kaye privi cum tocurile ghetelor din piele de struţ ale unei femei străpungeau un morman de zăpada. Femeia se împiedică.

Corny se întoarse spre ea, lăsând mâinile în jos. Arăta ca un zombi care se furişa spre următoarea victimă.

— Ştiu unde să mergem, zise Kaye, respirând aerul încărcat de miros de fier.

Traversă mai multe străzi, cu Corny în urma ei. Străzile erau o încâlceală de nume şi bodegi, destul de asemănătoare pentru ca ea să se întoarcă de unde plecase. Surprinzător, dar găsi drumul de întoarcere spre Cafeneaua Artiştilor şi apoi spre magazinul de fetişuri.

Corny se uită la ea încurcat.

— Mănuşi, îi zise ea ferm, trăgându-l înăuntru.

Mirosul de patchouli umplea aerul de la Păunul Arţăgos. De pereţi erau atârnate corsete de piele şi bice cu mânere şi fermoare lucitoare. În spatele unui birou, un bărbat mai în vârstă care părea plictisit citea ziarul fără ca măcar să se uite la ei.

În spatele magazinului, Kaye observă alte corsete şi bice. Ochii goi ai măştilor se uitau la ea în timp ce se îndrepta spre o pereche de mânuşi de piele până la cot.

Le luă, îi plăti vânzătorului plictisit cu cinci frunze vrăjite şi rupse eticheta de plastic cu dinţii.

Corny stătea în picioare în faţa unei mese de marmură, cu degetele lipite de un teanc de fluturaşi care făceau reclamă unei mingi de fetiş. Hârtia se îngălbeni, învechindu-se sub mâinile sale. Un zâmbet îi curbă încet gura, de parcă îi făcea

plăcere.

— Opreşte-te, îi zise Kaye întinzându-i mânuşile.

Corny porni spre ea, privind-o de parcă nu o cunoştea. Chiar şi atunci când îşi puse mânuşile, o făcu ameţit, apoi se uită uimit la braţele înveşmântate în piele. În timp ce mergeau, privirea lui Kaye fu atrasă de strălucirea unei perechi de cătuşe îmbrăcate în nurcă; le luă, trecându-şi degetul peste blana fină. Experienţa anilor de furat din magazine o făcu să le strecoare în buzunar înainte de a ajunge la uşă.

— Nu-mi vine să cred că ai sărit pe un tip în baie, zise Kaye imediat ce trecură strada.

— Ce?

Corny se uită furios la ea.

— Mie nu-mi vine să cred că tocmai ai furat o pereche de cătuşe ciudate, cleptomano! În fine, nu era un tip oarecare, ci un trimis de la Curtea Benefică. Era unul de-al lor.

— Unul de-al lor? Un zân? Adică eu sunt una de-a lor?

— Venise să te ia. Spunea că trebuia să te ducă la Silarial, strigă Corny la ea, iar numele păru să răsune prin aerul rece al nopţii.

— Şi pentru asta era cât pe ce să-l omori?

Vocea lui Kaye deveni mai ascuţită părând că ţipă chiar şi pentru propriile urechi.

— Îmi pare rău că trebuie să te anunţ, spuse Corny batjocoritor, dar Silarial te urăşte. Tu eşti cea care i-a stricat planul de a supune Curtea Malefică, şi în plus ţi-ai făcut de cap cu fostul ei iubit…

— Vrei să termini cu…

— Sigur, ştiu. Misiunea imposibilă. Uite ce-i, sunt sigur că aş putea să enumăr mai multe motive pentru care te urăşte, dar cred că ai înţeles ce vreau să spun. Indiferent ce vrea ea, noi vrem opusul.

— Nu-mi pasă de ea sau de mesagerii ei! strigă Kaye. Îmi pasă de tine, iar tu acţionezi nebuneşte.

Corny ridică din umeri şi se întoarse spre vitrina unui magazin, uitându-se de parcă ar fi văzut altceva decât stative cu haine. Apoi zâmbi către sine, în vitrină.

— Oricum, Kaye. Am dreptate în legătură cu el. Le place să facă rău oamenilor. Oamenilor ca Janet.

Kaye se cutremură, vina legată de moartea lui Janet fiind

prea proaspătă pentru ca vorbele lui să nu sune ca o acuzaţie.

— Ştiu...

Corny o întrerupse:

— Oricum, am fost blestemat, deci cred că am primit ce meritam, nu-i aşa? Universul e echilibrat. Am primit ce am căutat.

— Nu asta am vrut să spun, zise Kaye. Nici măcar nu ştiu ce vreau să spun. Sunt îngrozită, atât. Totul se prăbuşeşte.

— *Tu* eşti îngrozită? Tot ce ating eu putrezeşte! Cum o sa măi mânc? Cum o să mai fac laba?

Kaye râse fără să vrea.

— Ca să nu mai spun că o să trebuiască să mă îmbrac numai cu haine fetiş pentru totdeauna.

Corny ridică o mână înmănuşată.

— E un lucru bun că asta te excita.

Corny zâmbi.

— Bine, a fost prostesc, într-adevăr. Ceea ce am făcut. Ar fi trebuit măcar să aflu ce vrea Silarial.

Kaye clătină din cap.

— Hai să ne întoarcem în Brooklyn şi să vedem ce facem cu mâinile tale.

Corny arătă spre un telefon public din faţa unui bar.

— Vrei să o sun pe mobil pe mama ta? Aş putea să-i spun că ne-au dat afară din bar pentru că suntem minori. Pot să mint nebuneşte.

Kaye făcu semn din cap că nu.

— După ce baţi pe cineva în baie? Cred că ştie de ce am fost daţi afară.

— Se dădea la mine, zise Corny afectat. Trebuia să-mi protejez virtutea.

○

Kaye descuie uşa şi intrară amândoi în apartament; se aruncă în pat. Corny se aşeză lângă ea, gemând.

Uitându-se în tavan şi examinând şănţuleţele şi fisurile, Kaye îşi lăsă mintea să alunece de la blestemul lui Corny la explicaţia pe care nu o avea pentru plecarea de la spectacolul mamei ei. Se gândi însă apoi la Roiben, stând în faţa supuşilor de la Curtea Malefică şi la modul în care se înclinau în faţa lui.

Dar asta o făcu să se gândească la toţi copiii pe care-i furau din leagăne, cărucioare şi pătuţuri şi pe care-i înlocuiau cu

zâne preschimbate sau chiar mai rău. Îşi imagină degetele subţiri ale lui Roiben strângându-se în jurul unui trup trandafiriu, fraged. Uitându-se de partea cealaltă a patului, văzu degetele înfăşurate ale lui Corny.

— O să punem lucrurile în ordine, zise Kaye.

— Şi mai exact cum o să facem asta? întrebă Corny. Nu că aş avea îndoieli în ceea ce te priveşte.

— Poate reuşesc să desfac vraja care ţi s-a făcut. Şi eu am puteri, nu-i aşa?

Corny se ridică.

— Crezi că ai putea?

— Nu ştiu. Stai să mă transform la loc în zână ca să-mi pot folosi toate puterile. Se concentră, imaginându-şi cum masca i se destramă asemenea unei pânze de păianjen. Simţurile i se ascuţiră. Simţea mirosul de cruste formate de la mâncarea arsă din arzătorul cuptorului, gazele de eşapament de la maşini, mucegaiul din pereţi şi chiar şi mirosul zăpezii murdare pe care o aduseseră de afară. Şi simţi fierul, mai greu decât oricând, mâncându-i din putere, îl simţea la fel de clar ca aripile de pe spate.

— Bine, zise ea, rostogolindu-se spre el. Scoate-ţi o mănuşă.

Corny îşi scoase mânuşa şi ţinu mâna în dreptul ei. Încercă să-şi imagineze puterile magice pe care le avea aşa cum i se spusese, ca o minge de energie care o furnica în palme. Se concentră să o extindă în ciuda faptului că respira aerul încărcat de fier. Când concentră puterea asupra mâinilor lui Corny, o înţepă pielea de parcă strângea urzici în palme. Putea să schimbe forma degetelor lui, dar nu putea să atingă blestemul.

— Nu ştiu ce fac, spuse ea în cele din urmă, relaxându-se şi lăsând energia să se risipească.

Şi numai încercarea o extenuase.

— E-n regulă. Am auzit de un tip care rupe vrăji. Un om.

— Serios? Cum ai auzit de el?

Kaye scotoci în buzunar.

Corny se întoarse cu faţa spre fereastră.

— Am uitat.

— Îţi aminteşti hârtia pe care mi-a lăsat-o fata aia? Intermediarul? E un loc de unde putem să începem. Seamănă cu ceea ce avem noi nevoie.

— Crezi că trebuie să-i dai bip ca unui traficant de droguri? Corny căscă şi-şi puse mănuşa la loc. Mama ta o să ne pună să dormim pe jos, nu-i aşa?

Kaye se întoarse spre el şi-şi lipi faţa de umărul lui. Cămaşa lui mirosea a spray de gândaci şi se întrebă ce voia zânul care-l blestemase. Se gândi şi la cealaltă Kaye, prizonieră încă la Curtea Benefică.

— Crezi că ar trebui să-i spun? mormăi ea cu faţa în tricoul lui.

— Ce să-i spui? Să-i spui că vrem să dormim în pat?

— Că sunt zână. Că fiica ei a fost furată.

— De ce ai face una ca asta?

Ridică braţul, iar Kaye îşi aşeză capul pe pieptul lui.

Pentru că nimic din toate astea nu e real. Nu e locul meu aici.

— Dar unde e locul tău? întrebă Corny.

Kaye ridică din umeri.

— Nu ştiu, nu sunt nici cal, nici măgar. Ce mai rămâne?

— Catâr.

Se auzi o cheie în uşă.

Kaye sări în picioare, iar Corny o prinse de braţ.

— Bine, spune-i.

Ea clătină repede din cap că nu. Se deschise uşa, iar Ellen intră în casă cu umerii plini de zăpadă.

Kaye încercă să ia forma umană din nou, dar îi venea greu. Magia şi fierul îi mâncaseră mai mult din energie decât ar li crezut.

— Nu merge, şopti Kaye. Nu pot sa mă schimb la loc.

Corny pufni.

— Cred că va trebui să-i spui acum.

— Am auzit că aveţi necazuri, hm?

Ellen râse în timp ce lăsă chitara pe masa de bucătărie acoperită cu hârtie. Îşi dădu jos haina şi o lasă pe podea.

Kaye se întoarse cu spatele la mama ei, ascunzându-şi faţa sub păr. Nu ştia sigur cât ascundea vraja, dar măcar nu mai simţea aripile.

— Se dădea la mine, zise Corny.

Ellen ridica din sprâncene.

— Ar trebui să înveţi să primeşti un compliment.

— Lucrurile au scăpat de sub control, spuse Kaye. Tipul era

un nemernic.

Ellen se îndreptă spre pat, se aşeză şi-şi scoase cizmele.

— Cred că ar trebui să mă bucur că nu vi s-a întâmplat nimic. Ce-ai păţit, Kaye? Arăţi de parcă a scăpat cineva un borcan cu vopsea verde pe tine. Şi de ce-ţi ascunzi faţa?

Kaye trase atât de adânc aer în piept că se simţi ameţită.

— Ştiţi ce, zise Corny. O să mă duc la magazinul de pe colţ. Mi s-a făcut dintr-odată poftă de snackuri cu brânză. Vreţi ceva?

— O băutură dietetică, zise Ellen. Ia bani din buzunarul hainei mele.

— Kaye? întrebă el.

Ea dădu din cap că nu vrea nimic.

— Bine, mă întorc imediat, spuse Corny.

Îl văzu cum se uită la ea cu coada ochiului în timp ce descuia uşa.

— Am ceva să-ţi spun, zise Kaye fără să se întoarcă.

Auzea cum mama ei umbla prin dulapuri.

— Şi eu am ceva să-ţi spun. Ştiu că am promis că o să stăm în Jersey, dar pur şi simplu nu am putut. Mama – mă calcă pe nervi, ştii asta. M-a durut când ai rămas în urmă.

— Eu… începu Kaye, dar Ellen i-o tăie.

— Nu, spuse ea, mă bucur. Cred că m-am gândit întotdeauna că atâta timp cât eşti fericită, e bine, indiferent cât de ciudate ar fi vieţile noastre. Dar tu nu erai fericită, nu-i aşa? Deci, bine, nu a mers cu Jersey, dar o să fie diferit în New York. Am apartamentul meu aici, nu-i al vreunui iubit. Şi lucrez şi la bar, nu doar cânt. Vreau o nouă şansă.

— Mamă. Kaye se întoarse pe jumătate. Cred că ar trebui să auzi ce am de spus înainte de a continua.

— Despre seara asta? întrebă Ellen. Ştiam eu că mai e ceva de spus. Voi doi nu aţi ataca niciodată un tip pentru că…

Kaye i-o tăie:

— Despre mai demult.

Ellen luă o ţigară dintr-un pachet de pe masă. O aprinse de la plită. Când se întoarse, miji ochii, de parcă ar fi observat pielea lui Kaye.

— Deci? Dă-i drumul.

Kaye trase adânc aer în piept. Simţea de parcă inima îi bătea în creier, nu în piept.

— Nu sunt om.
— Ce vrea să însemne asta?
Ellen se încruntă.
— Fiica ta a fost răpită de mult. Când era foarte mică. Când eram amândouă foarte mici. Ne-au schimbat.
— Cine v-a schimbat?
— Sunt chestii – chestii supranaturale în lume. Unii le numesc zâne, alţii le numesc monştri sau demoni, dar sunt chestii care există. Când... când zânele au luat-o pe fiica ta adevărată, m-au lăsat pe mine în loc.
Ellen se uită lung la ea, scrumul de la ţigară scurgându-i-se pe mână.
— E o mare tâmpenie. Uita-te la mine, Kaye!
— Nu am ştiut până în octombrie. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama – au fost indicii.
Pe Kaye o usturau ochii şi gâtul.
— Dar nu am ştiut.
— Opreşte-te. Nu e amuzant şi nu e plăcut.
Vocea lui Ellen era pe jumătate supărată şi pe jumătate înspăimântată.
— Pot să-ţi dovedesc. Kaye se duse în bucătărie. Lutie-loo! Ieşi afară! Arată-te!
Zâna cea mică zbură de pe frigider şi ateriză pe umărul lui Kaye, prinzându-se cu mâinile ei mici de o buclă de păr.
— M-am plictisit şi totul duhneşte, spuse Lutie. Trebuia să mă iei cu tine la petrecere. Dacă te îmbătai şi cădeai din nou?
— Kaye, zise Ellen cu vocea tremurândă. Ce e chestia asta?
Lutie mârâi:
— Nu eşti politicoasă. O să-ţi încurc părul şi o să-ţi acresc laptele.
— Ea e dovada mea. Ca să mă asculţi, să mă asculţi cu adevărat.
— Indiferent ce-ar fi, spuse Ellen, tu nu eşti deloc aşa.
Kaye trase adânc aer în piept şi desfăcu ce mai rămăsese din vrajă. Nu-şi putea vedea faţa, dar ştia cum arata în ochii lui Ellen acum. Cu ochii negri şi lucioşi ca uleiul, pielea verde ca iarba. Îşi vedea mâinile împreunate, degetele lungi, părând încovoiate chiar şi când erau în repaus.
Mama ei scăpă ţigara din mână. Arse linoleul acolo unde căzu, marginile plasticului strălucind şi cu centrul negru ca

scrumul. Negru ca ochii lui Kaye.

— Nu, zise Ellen, clătinând din cap şi dându-se înapoi.

— Sunt eu, spuse Kaye. Avea membrele reci, de parcă tot sângele din trup i se concentrase în faţă. Aşa arăt eu cu adevărat.

— Nu înţeleg. Nu înţeleg ce eşti. Unde e fiica mea?

Kaye citise despre copii schimbaţi cu zâne, despre cum mamele îşi primeau înapoi copiii. Încingeau vătraie de fier, aruncau copiii de zână în foc.

— E în Ţinutul Zânelor, spuse Kaye. Am văzut-o. Dar mă cunoşti pe mine. Sunt tot eu. Nu vreau să te sperii, pot să-ţi explic totul acum. Putem s-o aducem înapoi.

— Mi-ai furat copilul şi acum vrei să mă ajuţi? întrebă Ellen.

În poze, Kaye era un copil slab cu ochii negri. Îşi aminti de asta acum. Degetele ei osoase. Mânca. Tot timpul mânca. Oare bănuise vreodată Ellen? Ştiuse instinctiv ceea ce nu ar fi crezut nimeni?

Mamă...

Kaye se îndreptă spre mama ei, întinzând mâna, dar privirea de pe faţa lui Ellen o opri. Ceea ce ieşi din gura lui Kaye fu un râs surprins.

— Să nu râzi, strigă mama ei. Crezi că e amuzant?

O mamă ar trebui să cunoască fiecare părticică din copilul ei, mirosul dulce, unghiuţele şi cârlionţii. Ellen simţise scârbă şi se ruşinase de asta?

Pusese cărţile alea una peste alta în speranţa că va cădea? De asta uita să umple frigiderul? De asta o lăsa cu străini? Oare mama ei o pedepsise astfel pentru ceva care era atât de imposibil că nu putea fi admis?

— *Ce naiba ai făcut cu copilul meu*? strigă Ellen.

Chicotitul nervos nu se oprea. Era ca şi cum absurditatea şi oroarea trebuiau să iasă cumva şi singura cale era gura lui Kaye.

Ellen o pălmui. Un moment Kaye tăcu, apoi izbucni într-un râs nebun. Se revărsa din ea ca nişte ţipete, ca ultima urma de umanitate din ea.

Îşi vedea în geam aripile uşor aplecate, strălucind pe spate.

Bătu de două ori din ele şi se urcă pe bar. Lumina fluorescentă pâlpâia deasupra capului ei.

Ellen, speriată, se dădu din nou înapoi şi se lipi de dulapuri.

Kaye se uită în jos şi simţi că gura i se strâmbase într-un rânjet larg, înfricoşător.

— O să-ţi aduc înapoi fiica, spuse ea, cu vocea plină de o exaltare amară.

Era o uşurare să ştie, în sfârşit, ce avea de făcut. Să recunoască, în sfârşit, că nu era umană.

Şi măcar era o misiune pe care ar putea să o îndeplinească.

Capitolul 6

Totul ţi-a fost luat: rochii albe,
aripi, chiar şi existenţa.

CZESLAW MILOSZ,
Despre Îngeri

Corny tremura pe treptele blocului. Frigul cimentului îi pătrundea prin materialul subţire al blugilor şi în păr îi îngheţaseră fulgi de zăpadă. Cafeaua fierbinte pe care o cumpărase de la bodegă avea gust de cenuşă, dar mai luă o înghiţitură, chiar dacă se strâmbă, pentru că era caldă. Încercă să nu observe că începuseră să-i îngheţe vârfurile degetelor de la mănuşi.

Nu voia să se gândească prea atent la uşurarea pe care o simţise când Kaye nu putuse să îndepărteze blestemul. La început se simţise bolnav, ca şi cum el era cel care putrezea, şi nu lucrurile pe care le atingea. Dar nu el era cel care se veştejea. Ci celelalte lucruri. Îşi imagină toate lucrurile pe care le ura, toate lucrurile pe care le putea distruge şi strânse atât de tare paharul încât se îndoi şi cafeaua i se vărsă pe picior.

Kaye împinse uşa atât de tare că o izbi de peretele lateral al clădirii. Lutie zbura pe lângă ea, prin văzduh.

Corny se ridică din reflex.

Kaye se plimba de colo-colo pe trepte.

— Mă urăşte destul de tare. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă cam aştept la aşa ceva.

— Păi, atunci, nu-i duc sucul, zise Corny, desfăcându-l şi luând o înghiţitură. Se strâmbă. În, dietetic!

Kaye nici măcar nu zâmbi. Se înfăşură cu haina mov.

— O să i-o aduc înapoi pe cealaltă Kaye. O să fac din nou schimbul.

— Dar... Kaye.

Corny se luptă căutând cuvintele:

— Tu eşti fiica ei, iar cealaltă copilă... nici măcar nu o cunoaşte pe Ellen. Iar Ellen nu o cunoaşte.

— Sigur, spuse Kaye sec. Poate că va fi mai greu la început, dar o să se descurce.

— Nu-i chiar aşa de simplu... începu Corny.

Kaye i-o tăie scurt.

— Este simplu. O să sun la numărul de pe bucata de hârtie şi o să merg la regină. Dacă vrea ceva de la mine, atunci am şanse să o scot pe cealaltă Kaye de-acolo.

— Sigur. Pun pariu că ar renunţa la Kaye piticoata pentru capul tău pe un platou, spuse Corny, încruntându-se.

— Kaye piticoata?

Kaye părea că nu ştie dacă să râdă sau să-l lovească.

El ridică din umeri.

— Ştii, că în desenele animate japoneze în care desenează versiunea mică, drăguţă a unui personaj.

— Ştiu ce înseamnă! Scotoci în buzunar. Dă-mi telefonul tău.

Corny se uită la ea.

— Ştii că vin cu tine, nu-i aşa?

— Nu... începu Kaye.

— Mă descurc, zise Corny înainte ca ea să termine. Doar pentru că e o tâmpenie nu înseamnă că trebuie să te duci singură. Şi nu am nevoie de protecţia ta.

— Iar eu nu vreau să-ţi stric viaţa mai mult decât am făcut-o deja!

— Uite ce-i, spuse Corny. Înainte de toate, ai zis mai devreme că poate tipul ăsta, Intermediarul, ştie ceva despre blestemul meu. Oricum l-ai fi sunat şi oricum am fi mers împreună.

— Bine, bine, bine. Telefonul?

Lasă-mă pe mine să sun, zise Corny, întinzând mâna.

Kaye oftă, părând să se dezumfle. Întinse hârtia.

— Bine.

Corny formă numărul, deşi avu nevoie de câteva încercări cu mânuşile groase în mâini. Telefonul sună o dată şi o voce de robot îi spuse:

— Apasă diez şi formează numărul.

— Pager, îi spuse el lui Kaye care se uită întrebătoare la el. Mda, ghidul tău spre Curtea Benefică este clar un traficant.

Lutie se aşeză pe umărul lui Kaye şi se prinse de un smoc de păr verde, înfăşurându-l în jurul trupului ei mic.

— E tare frig, spuse ea.

— Să mergem la maşină. Poate până ajungem acolo sună el.

Corny sări jos de pe trepte.

— Altfel am putea să dormim în spate acoperiţi de gunoi ca cei doi fraţi din „Copiii din pădure” care...

— Lutie, zise Kaye, întrerupându-l. Tu nu poţi să vii. Trebuie sa o supraveghezi pe mama. Te rog! Ai grijă să fie bine.

— Dar miroase urât şi m-am plictisit.

— Lutie, te rog! Acolo unde mergem ar putea să fie periculos. Zâna cea micuţă zbură, aripile şi părul alb ca spuma făcând-o să arate ca un pumn de zăpadă aruncat de cineva.

— Sunt sătulă de fier, dar o să stau. Pentru tine. Pentru tine.

Îndreptă un deget mic ca o scobitoare spre Kaye, în timp ce zbura spre fereastra apartamentului.

— O să ne întoarcem să te luăm cât putem de repede, strigă Corny, dar se simţea uşurat.

Uneori era obositor să încerce să nu se uite la mâinile ci delicate, la ochii negri de pasăre în miniatură. Nu avea nimic uman în ea.

În timp ce traversau strada, telefonul lui Corny sună. Îl deschise.

— Hei.

— Ce vrei? Era o voce de tânăr, moale şi furioasă. Cine ţi-a dai numărul ăsta?

— Îmi pare rău, poate am format greşit. Se întoarse spre Kaye. Îl căutăm pe... Intermediar.

Urmă un moment de linişte.

— Tot nu mi-ai spus ce vrei, zise băiatul.

— Prietena mea a primit un bilet. Scria că o poţi ajuta să se întâlnească cu regina.

— Bine.

— Deci, stai, tu eşti Intermediarul? întrebă Corny şi zâmbi când Kaye se uită la el nerăbdătoare.

— Întreabă-l despre blestem, zise Kaye.

— Mda, eu sunt. Tonul băiatului nu-l lămuri pe Corny dacă spunea adevărul sau nu. Şi da, trebuie să duc o fată în nord. Spune-i să vina aici mâine-dimineaţă şi mergem. Ai hârtie?

— Stai.

Corny scotoci după ceva cu care să scrie. Kaye căuta în buzunar şi scoase un creion. Când i-l întinse, Corny îi lua şi braţul.

— Bun, zi!

Băiatul le dădu adresa. Riverside Drive, Upper West Side.
Corny o scrise pe pielea lui Kaye.
— Vreau să plec acum, zise Kaye. Spune-i, în noaptea asta.
— Vrea să plece în noaptea asta, repetă Corny în telefon.
— Fata asta e nebună? întrebă băiatul. E ora 2.00.
Kaye smulse telefonul din mâinile lui Corny.
— Avem nevoie numai de indicaţii. Oh, mai spuse ea. Bine.
Închise.
— Vrea să mergem la adresa pe care ţi-a dat-o.
El se strădui să nu-şi dea ochii peste cap.

○

Corny parcă lângă un contor, gândindu-se că va putea să mute mai târziu maşina. Dincolo de parcare, râul strălucea reflectând luminile oraşului. Kaye trase aer în piept în timp ce cobora, iar Corny observă cum obrajii verzi capătă culoare umană.
Merseră de colo-colo pe stradă, verificând numerele până când ajunseră la o clădire mică cu o uşă neagră, lucioasă.
— Nu ăsta-i locul, nu-i aşa? zise Corny. E cam drăguţ. Prea drăguţ.
— Asta e adresa.
Kaye ridică braţul şi-i arătă ce scrisese.
O femeie cu marginile ochilor roşii şi păr cârlionţat păşi pe palier, deschise uşa şi o lăsă să se legene în urma ei. Corny prinse uşa înainte de a se închide din nou. În timp ce cobora treptele, lui Corny i se păru că a văzut o legătură de rămurele în braţele ei.
Privirea lui Kaye urmărea rămurelele.
— Poate că ar trebui să ne mai gândim la asta, spuse Corny.
Kaye apăsă pe sonerie.
După câteva clipe, un băiat cu pielea închisă la culoare şi părul făcut şuviţe împletite deschise uşa. Unul din ochi îi era înceţoşat, partea de jos a pupilei fiindu-i acoperită de o chestie albicioasă. Avea cercei de metal în sprâncene, iar pe buza de jos, o fâşie de ţesut gălbui, cicatrizat, părea să arate că îi fusese smuls un inel de-acolo, însă în cicatrice lucea unul nou.
— Tu eşti de la Curtea Benefică? întrebă Corny fără să-i vină a crede.
Băiatul clătină din cap că nu.
— Sunt om ca şi tine. Se uită la Kaye. Însă ea… Regina nu a

zis nimic de vreun spiriduş. Nu primesc zâne în casa mea.

Corny se uită la Kaye. Pentru el, ea arăta vrăjită, îi dispăruseră aripile, pielea îi era roz, iar ochii – de un castaniu normal. Se uită iar la băiatul din prag.

— Şi ce-a zis *mai* exact, Silarial? întrebă Kaye.

— Mesagerul ei mi-a spus că eşti cam nervos în preajma zânelor, spuse băiatul, uitându-se spre Corny. Că s-ar putea să te simţi mai confortabil cu mine.

Kaye îi dădu un ghiont lui Corny, iar acesta îşi dădu ochii peste cap. Nu-i plăcea să fie considerat nervos.

— Mi s-a spus să-ţi zic că lady Silarial te invită la curtea sa. Băiatul se juca cu inelul din buză. Vrea să ştie de care parte eşti în războiul care va veni.

— Bun, de-ajuns, zise Corny. Să plecăm.

— Nu, zise Kaye. Stai.

— Ţi-a anticipat ezitarea.

Băiatul zâmbi.

Corny îl întrerupse.

— Lasă-mă să ghicesc. Pentru o perioadă limitată de timp, regina oferă o revista gratuită pentru fiecare marş forţat în Ţinutul Fermecat. Poţi alege între *Ondine aproape goale* şi *Revista fantasticului kelpie*.

Băiatul izbucni într-un râs surprins.

— Sigur. Dar nu numai revista. Va oferă la amândoi protecţia pe parcursul călătoriei. Dus-întors.

Corny se întrebă dacă nu cumva băiatul ăsta tocmai făcuse referire la Tolkien. Nu prea părea genul.

Kaye se încruntă.

— Te-am mai văzut. La Curtea Întunecată.

Zâmbetul de pe faţa băiatului se stinse.

— Nu am fost decât o data acolo.

— Cu o fată, spuse Kaye. S-a duelat cu unul dintre oamenii lui Roiben. Probabil că nu-ţi aminteşti de mine.

— Eşti de la Curtea Întunecată? întrebă el.

Se uită spre Corny şi strânse din ochi.

Corny îşi reaminti că nu trebuie să-i pese de ce credea băiatul ăsta despre ei.

Kaye ridică din umeri.

— Mai mult sau mai puţin.

— Nu-i un loc prea plăcut.

— Iar Curtea Luminoasă e numai lapte şi miere şi totul e minunat acolo, nu-i aşa? întrebă Kaye.

— Ochit. Băiatul strecură mâinile în buzunarele hainei sale mari. Uite ce-i, regina vrea să te duc la ea şi eu nu prea am de ales, dar trebuie să reveniţi mâine-dimineaţă. Vine cineva foarte devreme şi trebuie să mă ocup de el înainte de a pleca la drum.

— Nu putem, zise Corny. Nu avem unde să dormim.

Băiatul se uită la Kaye.

— Nu pot s-o las să stea aici. Eu fac tot felul de treburi pentru oameni. Daca văd o zână şi pe tipul ei aici, nu mai au încredere în mine.

— Atunci înseamnă că nu ştiu că eşti servitorul lui Silarial, zise Corny. Că altfel ar şti că nu trebuie să aibă încredere în tine.

— Fac ce trebuie să fac, spuse el. Nu ca tine – lacheu la Curtea Întunecată. Te deranjează când tortureazā oameni sau îţi place sa te uiţi?

Corny îl împinse cu o furie care-l uimi şi pe el.

— Nu ştii nimic despre mine.

Băiatul râse scurt şi ascuţit, dându-se înapoi. Corny îşi aminti de mâinile lui ucigătoare. Voia să oprească râsul băiatului.

Kaye se aşeză între ei.

— Deci dacă mă transform în zână şi stau aici pe verandă la tine, e o problemă?

— Nu o să faci asta. Vraja te protejează pe tine mai mult decât pe mine.

— Serios? întrebă Kaye.

Un spiriduş. Băiatul îşi dăduse seama imediat nu numai că era zână, ci şi ce fel de zână era. Corny se gândi la micuţa zână pe care-o prinsese şi la vorbele ei: „E un băiat care are darul. În oraşul exilelor şi fierului din nord. A rupt vrăji făcute muritorilor”. Băiatul chiar avea darul. Nu-şi putea da seama dacă avea forma umană sau de zână.

Corny se întoarse spre Kaye şi făcu ochii mari ca şi cum ar fi fost surprins. Apoi se întoarse spre băiat şi zâmbi.

— Se pare că a vorbit serios. Oau, nu reuşesc să mă obişnuiesc cu aripile şi pielea ei verde – arată aşa ciudat! Cred că o să stăm pur şi simplu la tine pe trepte acum. Nu avem unde să ne ducem. Dar nu te teme, dacă vine cineva să te

caute, o să-i spunem că vii imediat… imediat ce o ajuţi pe o gogoriţă să-şi găsească cheile.

Băiatul se încruntă. Corny puse mâna înmănuşată pe braţul lui Kaye, aşteptând ca ea să intre în joc. Aceasta se uită scurt în direcţia lui şi ridică din umeri.

— Cel puţin o să ştii unde să ne găseşti mâine-dimineaţă, spuse ea.

— Bine, zise băiatul, ridicând mâinile. Veniţi cu mine.

— Mulţumesc, spuse Corny. Apropo, ea e Kaye. Nu „spiriduşul" sau „iubita mea de la Curtea Întunecată", iar eu sunt… Se opri. Neil. Cornelius. Mi se spune Neil.

Kaye se uită la el şi un moment Corny se gândi că o să râdă. Pur şi simplu nu voia ca băiatul asta să-i spună Corny. Corny, de parcă ar fi fost regele idioţilor, de parcă numele anunţa cât era de ignorant, plictisitor şi obosit.

— Eu sunt Luis, spuse băiatul, deschizând uşa. Şi ăsta e ascunzişul meu.

— *Aici* te ascunzi? întrebă Kaye. În Upper West Side?

În interior, pereţii de ciment erau crăpaţi şi pe podeaua roasă, din lemn, se aflau dărâmături. Pe tavan erau pete maronii, negre, iar într-un colţ se vedeau nişte fire încâlcite.

Lui Corny îi ieşeau aburi din gură.

— Mai maiestuos decât o rulotă, spuse el. Dar în acelaşi timp, în mod ciudat, mai de cacao.

— Cum ai găsit locul ăsta? întrebă Kaye.

Luis se uită la ea.

— Îţi aduci aminte de zâna aia cu care s-a luptat prietena mea, Val, la Curtea Malefică?

Kaye dădu din cap că da:

— Mabry. Avea picioare de capră. A încercat să-l ucidă pe Roiben. Prietena ta a omorât-o.

— Aici a stat Mabry. Luis oftă şi se întoarse spre ea. Uite ce-i. Nu vreau să vorbiţi cu fratele meu. Zânele l-au distrus destul de tare. Lăsaţi-l în pace!

— Sigur, zise Corny.

Luis îi conduse într-un salon mobilat cu cartoane şi canapele sfâşiate. Pe podea se afla un băiat negru foarte slab, cu părul ca nişte ţepi; mânca jeleuri dintr-o pungă de celofan. Trăsăturile lui îi aminteau lui Corny de ale lui Luis, dar în jurul ochilor acesta avea un fel de gol, iar gura îi era adâncită în faţă

şi ciudată.

Kaye se aruncă pe canapeaua de culoarea muştarului şi se întinse pe perne. Spătarul era sfâşiat şi din el ieşea umplutura; lângă locul în care era rupt se afla o pată care părea că e de sânge. Corny se aşeză lângă ea.

— Dave, zise Luis. Sunt unii pe care-i ajut. O să stea aici la noapte. Asta nu înseamnă că trebuie să ne împrietenim...

Îl întrerupse un bâzâit. Băgă mâna în buzunar şi scoase pagerul.

— Rahat!

— Poţi sa foloseşti telefonul meu, se oferi Corny şi în momentul următor se simţi un ratat.

De ce era drăguţ cu tipul ăsta?

Luis se opri un moment, iar în lumina slabă, ochiul înceţoşat păru albastru.

— E un telefon public la bodegă... Se întrerupse. Bine. Mulţumesc.

Corny îl privi lung, apoi se uită în altă parte şi scotoci în buzunar. Dave strânse din ochi.

Luis plecă din cameră formând numărul.

Kaye se aplecă spre Corny şi şopti:

— Ce încercai acolo?

— Vede dincolo de vrajă, şopti Corny. Am auzit ca rupe vrăjile zânelor.

Ea pufni.

— Nu-i de mirare ca nu vrea ca oamenii să ştie că e în cârdăşie cu Curtea Luminoasă. Joacă dublu. Când se întoarce, să-l întrebi de mâinile tale.

— Ce vrei să spui? întrebă Dave. Avea vocea uscată ca hârtia care foşneşte. Ce face fratele meu?

— Nu vrea să spună nimic, zise Corny.

De ce nu avem voie să vorbim cu tine? întrebă Kaye.

— Kaye, o avertiză Corny.

— Ce? Vorbea încet. Luis nu e aici. Vreau să ştiu.

Dave râse sec şi cu amărăciune.

— Încearcă tot timpul să facă pe fratele mai mare. Se înşală crezând că le va împiedica să mă omoare.

— Cine vrea să te omoare? întrebă Corny.

— Eu şi Luis făceam livrări pentru un trol. Dave varsă o mană de jeleuri în gură şi vorbi în timp ce mesteca: Poţiuni, care

feresc zânele de boala fierului. Dar dacă o ia un om – ştiţi ce poate să facă?

Corny se aplecă înainte, curios în ciuda voinţei sale:

— Ce?

— Orice, zise Dave. Tot ce pot să facă zânele. Tot.

Se auzi o bătaie îndepărtată, ca şi cum cineva ar fi ciocănit la uşă. Kaye se întoarse într-acolo, cu ochii mari.

Dave scăpă un jeleu din gură.

— Se pare că fratele meu o să fie ocupat o vreme. Ştiaţi că dacă bei urină se rupe vraja făcută de o zână?

— Scârbos!

Kaye se strâmbă.

Dave scoase un fel de râs.

— Pun pariu că face pipi chiar acum în nişte cupe.

Kaye se ghemui pe canapea, îşi scoase ghetele şi-şi aşeză picioarele în poală la Corny. Miroseau ca tulpinile de păpădie zdrobite şi Corny îşi aminti cum avea degetele pline de lapte alb şi lipicios de păpădie, cu ceva ani în urmă, pe o pajişte, când rupea flori şi le scutura pe sora lui care dormea. Se simţi brusc copleşit de suferinţă.

— Stai, spuse Kaye. De ce vor să te omoare, deci?

— Pentru că am otrăvit câteva zâne. Deci sunt un om mort, dar ce rost mai are să stau închis aici, în timp ce Luis mai negociază o săptămână sau două de plictiseală? Cel puţin aş putea să mă distrez în timpul care mi-a mai rămas. Dave zâmbi, dar păru mai degrabă ca o grimasă când i se întinse pielea obrajilor. Luis poate să-mi spună cât vrea ce să fac, dar săptămâna asta pleacă în nord. Când pisica nu-i acasă, joacă şoarecii pe masă.

Corny clipi, ca şi când presiunea pleoapelor putea să-i alunge amintirile.

— Stai, zise el. Ai omorât nişte zâne?

— Nu crezi că am făcut-o? întrebă Dave.

— Hei! Luis stătea în pragul uşii şi în spatele lui se aflau o fată şi o femeie mai în vârstă de origine hispanică. Ce faceţi?

Corny înconjură una din gleznele lui Kaye cu o mâna înmănușată.

— Vorbesc cu cine vreau, spuse Dave, ridicându-se. Crezi ca eşti mai bun decât mine şi poţi să-mi dai ordine?

— Cred că ştiu mai bine decât tine, zise Luis.

Fata se întoarse spre Corny, iar acesta observă că braţele şi faţa îi erau umbrite de ceva ce semăna cu un fel de viţă-de-vie care îi creştea sub piele. Acolo unde spinii ieşiseră prin carne se i vedeau urme de sânge uscat.

— Nu ştii nimic.

Dave lovi o masă, aruncând-o într-o parte şi ieşi din cameră.

Luis se întoarse spre Kaye.

— Dacă aud... dacă-mi spune ca te-ai apropiat de el, strigă acesta. Dacă ai vorbit cu el...

— Te rog, zise femeia. Fiica mea!

— Îmi pare rău, zise Luis, clătinând din cap şi uitându-se spre uşă.

— Ce i s-a întâmplat? întrebă Corny.

— Se întâlneşte tot timpul cu nişte băieţi, stă cu ei în parc, îi spuse femeia lui Corny. Sunt frumoşi, dar aduc necazuri. Nu sunt umani. Într-o zi au supărat-o pe Lala şi ea i-a insultat. Apoi s-a întâmplat asta. Nimic din tratamentele naturiste nu o ajută.

— Ar trebui să mergeţi amândoi sa aşteptaţi în camera cealaltă, puse Luis, suflecându-şi mânecile hainei. O să fie urât.

— Stau bine aici, zise Corny, încercând să nu pară impresionat.

Avea câteva fantezii în care îi plăcea să se adâncească de câte ori se simţea nefericit. Într-una dintre ele era nebunul înfricoşător – tipul care într-o zi avea să ia o puşcă bună şi să-i îngroape în curtea din spate pe toţi cei care-i greşiseră. Apoi mai era geniul neînţeles, persoana pe care toată lumea o subestima, dar care triumfa în cele din urmă prin superioritatea sa. Şi cea mai patetică dintre toate fanteziile lui era aceea că avea o putere mutantă secretă pe care urma s-o descopere foarte curând.

— Trebuie să stea pe podea.

Luis se duse spre bucătăria mica şi se întoarse cu un cuţit. Ochii femeii nu se dezlipeau de lama ascuţită.

— Fier rece.

Luis chiar avea o putere secretă şi era competent. Asta îl calcă pe nervi pe Corny. Tot ce avea el erau mâinile lui blestemate.

— Pentru ce e asta? întrebă Lala.

Luis clatină din cap.

— Nu te tai. Promit.

Femeia făcu ochii mici, dar fata păru liniştită şi se aşeză pe podea.

Lujerii de viţă-de-vie viermuiau sub piele, pulsând şi mişcându-se. Lala tresari şi ţipă.

Kaye se uită la Corny şi ridica sprâncenele.

Luis se ghemui peste Lala, cuprinzându-i trupul zvelt.

— Ştie ce are de făcut, nu-i aşa? îl întrebă femeia pe Corny.

Corny încuviinţă din cap:

— Sigur.

Luis căută în buzunar şi apoi împrăştie o substanţă alba – probabil sare – peste trupul fetei. Aceasta zvâcni şi ţipă. Lujerii se răsuceau ca nişte şerpi.

— Îi face rău!

Mama Lalei gemu.

Luis nici măcar nu se uită în sus. Aruncă o altă mâna de substanţă albă şi Lala ţipă. Pielea i se întinse şi i se ondulă la gât, înecând-o.

I se deschise gura, dar în loc de sunete ieşiră ramuri acoperite de spini, încovoindu-se spre Luis. Acesta le tăia cu cuţitul. Fierul tăia vrejii cu uşurinţă, dar ieşeau şi mai mulţi, despicându-se şi încolăcindu-se ca nişte tentacule, gata să-l apuce.

Corny ţipă, trăgându-şi picioarele pe canapea. Kaye se uita îngrozită. Strigătele mamei Lalei deveniseră un ţipăt lung precum şuieratul ceainicului.

Una dintre ramuri se înfăşură în jurul încheieturii lui Luis în timp ce altele se târau spre mijlocul lui şi se răsuceau pe podea. Spinii lungi îi pătrundeau în piele.

Ochii Lalei se roteau în cap, iar trupul îi era cuprins de convulsii. Buzele îi străluceau, pline de sânge.

Luis dădu drumul cuţitului şi-şi înfăşură mâinile în jurul tulpinilor, rupând vrejii, chiar şi când i se înfășurau în jurul mâinilor.

Corny se întinse înainte, apucând cuţitul şi tăind spinii.

— Nu, idiotule, strigă Luis.

Un nod de ramuri ţâşni brusc din gura Lalei, rădăcini albe ca nişte viermi, alunecându-i afară din gât, cu saliva strălucind pe ele. Viţa-de-vie se înnegri şi se ofili.

Lala începu să tuşească. Femeia îngenunche lângă ea, lăcrimând şi mângâindu-i părul.

Braţele lui Luis erau pline de zgârieturi. Se ridică şi se uită ameţit.

Mama Lalei o ajută pe fată să se ridice şi o conduse spre uşă.

— Gracias, gracias, murmură ea.

— Aşteaptă, spuse Luis. Trebuie să vorbesc cu fiica ta un minut. Fără să fii de faţă.

— Nu vreau, spuse Lala.

Femeia încuviinţă.

— Repede. E foarte obosită acum.

Închise uşa care separa holul de cameră.

Luis se uită la Lala. Fata se legănă puţin şi se sprijini de perete.

— Ceea ce i-ai spus mamei tale, întrebă el, nu e chiar ce s-a întâmplat, nu-i aşa?

Ea ezită, apoi clătină din cap.

— Unul dintre băieţi ţi-a dat ceva să mănânci – doar un pic poate? Poate doar o sămânţă?

Ea dădu din nou din cap fără a se uita în ochii lui.

— Dar acum ştii, da? o întrebă Luis.

— Da, spuse ea, apoi fugi să i se alăture mamei ei.

Luis o privi cum pleacă. Iar Corny îl privi cum priveşte.

— Spiriduşa ta a vorbit cu fratele meu, nu-i aşa? întrebă Luis dând din cap spre Kaye.

— Tu ce crezi? răspunse Corny.

Luis căscă.

— Cred că plecăm de-aici cât mai repede. O să vă arăt unde să dormiţi.

○

Corny se aşeză pe saltea pe podeaua a ceea ce fusese probabil odată sufragerie. Dave se înfășurase deja în pături lângă peretele opus, sub stucatura stricată. Kaye veni împleticindu-se din salon şi se ghemui în jurul unei perne, adormind imediat. Luis se aşeză în apropiere.

Corny îşi îndoia degetele şi privea cum se întindea plasticul. Deja i se dusese luciul. Până dimineaţă puteau fi rupte. Scoase cu grijă o mână şi atinse marginea cuverturii lui Luis. Materialul subţire se rupse, aţele se tociră şi ieşiră la iveală fulgii. Corny îi privi cum plutesc în curentul care venea dinspre fereastră, aşezându-se peste tot ca zăpada.

Luis se întoarse în somn, cu fulgi de pernă prinşi în păr. Unul

dintre ei i se aşeză în colţul gurii, fluturând la fiecare respiraţie. Părea că-l gâdilă. Corny vru să-l dea la o parte. Degetele îl furnicară.

Luis deschise ochii.

— La ce te uiţi?

— Salivezi, minţi repede Corny. E dezgustător.

Luis mormăi şi se întoarse.

Corny îşi trase la loc mănuşa, inima bătându-i atât de tare încât simţea că pluteşte.

„Îi plac se gândi el îngrozit, nedreptatea asta umplându-l de furie. La naiba. Îmi place de el.”

○

Kaye se trezi când soarele pătrunse pe fereastră. Corny era întins lângă ea, sforăind încet. Cumva îi furase toate păturile. Şi Dave, şi Luis plecaseră.

Avea gura uscată şi-i era atât de sete că nu se întrebă unde era şi de ce se afla acolo decât după ce se duse la baie şi bău câteva guri de apă. Avea gust de fier. Fierul părea că e peste tot, ieşind din ţevi şi picurând din tavan.

În timp ce mergea pe podele reci, căutând ceva de mâncare, auzi un zgomot ciudat, ca un portofel care se închide. Mirosul de mucegai era mai puternic acum că simţea cum vraja îi e slăbită. Se uită la mâna ei, era verde ca o frunză. Îndreptându-se spre locul de unde se auzea zgomotul, Kaye ajunse într-o cameră unde ardea focul în şemineu.

Un bărbat de vârstă mijlocie cu păr scurt, cârlionţat şi un rucsac încărcat stătea lângă fereastră. Când Kaye intră, bărbatul începu să vorbească. Dar în loc de sunete, din gură îi ieşeau monede de aramă care se rostogoleau pe podeaua veche de lemn.

Luis puse mâna pe braţul bărbatului.

— Ai făcut ce ţi-am spus? îl întrebă, aplecându-se să adune banii. Ştiu că metalul are gust de sânge, dar trebuie s-o faci.

Bărbatul încuviinţă din cap şi gesticulă sălbatic spre gură.

— Ţi-am spus, leacul era să-ţi mănânci cuvintele. Asta înseamnă fiecare monedă care îţi iese din gură. Vrei să spui că ai făcut asta?

De data aceasta bărbatul ezită.

— Ai cheltuit o parte dintre ele, nu-i aşa? Spune-mi, te rog, că nu te-ai dus la Coinstar sau vreo tâmpenie de-asta.

— În, zise bărbatul şi monedele se împrăştiară.

— Du-te şi găseşte restul de monede. E singura cale prin care poţi să te faci bine.

Luis îşi încrucişă braţele pe piept, muşchii conturându-i-se prin materialul subţire al tricoului şi de-a lungul braţelor goale.

— Şi să nu mai faci afaceri cu zânele...

Erau atât de multe lucruri pe care Kaye nu le ştia despre zâne!

Bărbatul părea că vrea să spună ceva, probabil că nu-i plăcea ca un gangster să-i dea ordine, dar nu făcu decât să dea din cap în timp ce scotea portofelul. După ce-i numără un teanc de bancnote, adună monedele de pe podea şi plecă fără vreun semn de mulţumire.

Luis presă bancnotele în palmă în timp ce se întorcea spre Kaye.

— Ţi-am zis să nu te arăţi.

— Mi se întâmplă ceva, zise Kaye. Vraja nu funcţionează prea bine.

Luis mormăi:

— Vrei să-mi spui că se uita la o fată verde cu aripi?

— Nu, zise ea. Numai ca e mult mai greu să rezist.

— Fierul din oraş suge repede puterile zânelor, spuse el cu un oftat. Din cauza asta zânele nu stau aici dacă au de ales. Numai cei exilaţi, cei care pentru un motiv sau altul nu pot să se întoarcă la curţile lor.

— Şi atunci, de ce nu se alătură altei curţi? întrebă Kaye.

— Cred că unii o fac. Dar e o treabă periculoasă – curţile celelalte pot să-i omoare la fel cum pot să-i primească în rândul lor. Aşa că locuiesc aici şi lasă fierul să muşte din ei. Oftă din nou. Dacă ai nevoie într-adevăr, exista Niciodatămaimult – un leac – alungă boala fierului. Nu pot să-ţi fac rost acum...

— Niciodatămaimult? întrebă Kaye. Ca Zisecorbul.

— Aşa o numeşte fratele meu. Luis se dădu stânjenit într-o parte, dându-şi părul pe spate. Oamenilor le dă puteri magice – ne face asemănători cu zânele. Ne ameţeşte. Nu trebuie s-o foloseşti *niciodată mai mult* de o dată pe zi, *mai mult* de două zile una după alta sau *mai mult* de un praf o dată. *Niciodată. Mai mult.* Nu-l lăsa pe prietenul tău să se apropie de ea.

— Ah, bine.

Kaye îşi aminti de ochii bântuiţi ai lui Dave, de gura lui

neagră.

— Bun. Eşti gata de plecare? întrebă Luis.

Kaye confirmă din cap.

— Încă o întrebare. Ai mai auzit vreodată de un blestem care face ca tot ceea ce atingi să fie distrus?

Luis dădu din cap că da.

— E o variaţie pe tema regelui Midas. Tot ce atingi se transformă în… completaţi spaţiul liber. Aur. Rahat. Gogoşi cu jeleu. E un blestem destul de drăguţ. Se încruntă. Trebuie să fii tânăr, nesăbuit şi foarte nervos ca sa arunci toată puterea asta asupra unui muritor.

— Deci regele Midas – ştii cum poate fi rupt?

Se încruntă.

— Apă sărată. Regele Midas a intrat într-un râu sălciu ca să fie spălat blestemul. Oceanul ar fi cel mai bun, dar e acelaşi principiu. Orice cu sare.

Corny intră în cameră, căscând tare.

— Ce se întâmplă?

— Deci, Neil, zise Luis, uitându-se spre mănuşile lui Corny. Ce s-a întâmplat? Te-a blestemat din greşeală?

Corny se uită în gol un moment, ca şi cum nu lui i se adresa. Apoi strânse din ochi.

— Nu, zise el. Am fost blestemat intenţionat.

Capitolul 7

Nu iarba dulce, de flori încărcată
E pentru noi lăsată;
Nu trifoiul înflorit din miazănoapte,
Ci ţinutul plin de ierburi,
Păşuni, mlaştini şi smocuri
Unde macul se scutură în lanuri
În întunericul lipsit şi de şoapte.

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW,
Urmaşii

Zăpada cădea încet peste proprietatea Untermeyer părăsită, acoperind noroiul şi iarba moartă cu un strat alb. Rămăşiţele vechii case înnegrite de foc se arătau printre ramurile goale. Un şemineu mare se înălţa ca un turn peste care crescuse viţă-de-vie. Sub ceea ce rămăsese dintr-un acoperiş de tablă, nobilimea de la Curtea Malefică ridicase în grabă tabăra. Roiben, aşezat pe o canapea joasă, o privea pe Ethine care intra în cameră. Se mişca cu graţie, picioarele părând că abia dacă ating pământul.

Se stăpânea, iar când unul din oamenii lui o împinse, făcând-o să se împiedice în timp ce trecea pragul, Roiben se uită numai în sus ca şi cum era enervat de stângăcia ei. Lângă el se aflau boluri cu fructe, aduse reci din grote întunecate; trifoi roşu şi urzică; şi inimi mici, încă însângerate. Muşcă dintr-un măr, fără să ia în seamă crănţănitul seminţelor în dinţi.

— Ethine! Bine ai venit!

Ethine se încruntă şi deschise gura, apoi ezită. Când vorbi, zise numai:

— Doamna mea ştie că ţi-a dat o lovitură grea.

— Nu ştiam că doamnei tale îi place să se laude, nici măcar prin reprezentanţii ei. Vino, ia o muşcătură, ia ceva care să-ţi răcorească limba.

Ethine se îndreptă spre el încordată şi se aşeză pe marginea canapelei. El îi întinse o cupă ornată. Ea luă o înghiţitură mică

şi apoi o aşeză jos.
— Te enervează că trebuie sa fii politicoasă cu mine, zise el. Poate ca Silarial trebuia să-ţi ia în consideraţie sentimentele când te-a ales ca ambasador.
Ethine contempla pământul, iar Roiben se ridică.
— Ai implorat-o să trimită pe altcineva în locul tău, nu-i aşa? Râse cu o certitudine răzbunătoare. Poate chiar i-ai spus cât te durea de tare să vezi ce a ajuns fratele tău?
— Nu, spuse Ethine încet.
— Nu? Nu cu vorbele astea, dar pun pariu că exact la asta te-ai referit. Acum vezi cât de mult îi pasă de cei care o servesc. Eşti altă modalitate cu care mă înţeapă, nimic mai mult de-atât. Te-a trimis în ciuda stăruinţelor tale.
Ethine închisese ochii strâns. Avea mâinile împreunate în poală.
Roiben îi luă paharul şi bău din el. Ea se uită în sus la el, supărată, aşa cum se supăra demult pe el pentru că o trăgea de păr. Când erau copii.
Îl durea să se uite la ea ca la un duşman.
— Nu pare că ţii mai mult la sentimentele mele decât ea, zise Ethine.
— Dar ţin. Vorbi grav: Haide, spune mesajul.
— Doamna mea ştie că ţi-a dat o lovitură grea. Mai ştie că nu mai ai atât de mult control asupra zânelor din ţinutul tău după ce a fost stricată înţelegerea cu jertfa.
Roiben se sprijini de perete.
— Chiar o şi spui la fel ca ea.
— Nu glumi. Vrea ca tu sa lupţi cu campionul ei. Dacă o să câştigi, va sta departe de ţinutul tău timp de şapte ani. Dacă pierzi, îi vei da Curtea Malefică. Ethine se uită la el cu durere în ochi. Şi vei muri.
Roiben abia dacă îi auzi pledoaria. Era foarte surprins de oferta reginei de la Curtea Luminoasă.
— Nu pot să mă gândesc decât că fie e vorba de generozitate, fie de vreo viclenie care-mi scapă. De ce mi-ar da şansa asta de a câştiga acum, când aproape că nu am niciuna?
— Vrea ca ţinuturile tale să fie verzi şi întregi când le va lua în stăpânire, nu slăbite de un război. Prea multe curţi măreţe au fost distruse.
— Îţi imaginezi cum ar fi să nu existe nicio curte? întrebă

Roiben încet. Fără responsabilităţi întinse, duşmănii vechi sau războaie nesfârşite?

— Am ajuns să ne bazăm prea mult pe oameni, spuse Ethine, încruntându-se. Odată, neamul nostru trăia despărţit de ei. Acum ei sunt fermierii şi doicile noastre. Trăim în ţinuturile părăsite de ei şi mâncăm de la masa lor. Dacă vor cădea curţile, nu vom fi nimic altceva decât paraziţi care nu au nimic pe care să-l numească al lor. Asta e tot ce-a mai rămas din lumea noastră.

— Nu prea cred că e atât de serios. Roiben se uită peste Ethine. Nu voia ca ea să-i vadă expresia. Uite ce! Spune-i lui Silarial că accept târgul ei jignitor şi viclean cu o variaţie. Şi ea trebuie să pună ceva la bătaie. Coroana ei.

— Nu-ţi va da niciodată...

Roiben i-o tăie scurt:

— Nu mie, ţie.

Ethine deschise gura, dar nu ieşi niciun cuvânt din ea.

— Spune-i că, dacă pierde, vei fi regina Curţii Luminoase. Dacă pierd, îi dau şi coroana, şi viaţa.

Se simţea bine spunând asta, chiar dacă era numai un pariu făcut la mânie.

Ethine se ridică.

— Râzi de mine.

— Nu fi prostuţă. Ştii foarte bine că nu râd de tine.

— Mi-a spus că dacă vrei să pui pariuri, să le faci cu ea. Mergea de colo-colo prin camera gesticulând sălbatic. De ce nu te întorci? Cere-i iertare lui Silarial. Spune-i cât a fost de greu să o serveşti pe Nicnevin. Poate că nu ştie.

— Silarial are peste tot spioni. Mă îndoiesc foarte tare că nu ştia de suferinţa mea.

— Nu putea face nimic! Niciunul dintre noi nu putea face nimic. Vorbea de multe ori despre iubirea pe care o are pentru line. Las-o să-ţi explice. Las-o să fie din nou prietena ta! Iart-o! Vocea îi deveni joasă: Nu e locul tău aici.

— Şi de ce, surioară dragă? De ce nu e locul meu aici?

Ethine gemu şi lovi peretele cu palma.

— Pentru că nu eşti rău.

Îi amintea lui Roiben atât de mult de sinele său inocent că un moment o urî, un moment nu vru decât sa o scuture şi să ţipe la ea, să-i facă rău, înainte ca altcineva să facă asta.

— Nu? Nu e de-ajuns câte-am făcut? Nu-i de-ajuns că am tăiat gâtul unei ondine care a îndrăznit să râdă prea mult în faţa stăpânei mele? Nu-i de-ajuns că am urmărit şi ucis un spiriduş care furase o prăjitură de la masa ei? Nu-i de-ajuns că am fost surd la rugăminţile lor, la plânsetele lor?

— Nicnevin ţi-a ordonat.

— Sigur că da! strigă el. La nesfârşit mi-a ordonat! Iar acum m-am schimbat, Ethine. Aici e locul meu, dacă e undeva.

— Şi Kaye?

— Spiriduşa?

Roiben se uită scurt la ea.

— Ai fost bun cu ea. De ce vrei să cred ce e mai rău despre tine?

— Nu am fost bun cu Kaye, zise el. Întreab-o! Nu sunt bun, Ethine. Mai mult, nu mă mai interesează deloc bunătatea. Vreau numai să câştig.

— Dacă ai să câştigi, spuse Ethine, cu o voce şovăitoare, eu o să fiu regină şi o să fim duşmani.

El pufni.

— Acum nu arunca un giulgiu peste intenţia mea bună. Îi întinse cupa. Bea ceva, mănâncă. La urma urmei, e normal ca fraţii să se păruiască, nu-i aşa?

Ethine luă cupa de la el şi o ridică la gură, dar nu-i mai lăsase decât o sorbitură.

○

Kaye legăna un termos voluminos cu cafea în timp ce se îndrepta spre maşina lui Corny. Luis o urma, îmbrăcat cu o haină neagră. Îi atârna pe umeri, iar partea interioară era ruptă. O luase dintr-unul dintre dulapuri, dintr-o grămadă acoperită de bucăţi de zid.

Kaye se bucura ca se mişcă. Atâta timp cât avea ceva de făcut, lucrurile aveau sens.

— Ai o hartă cu New Yorkul? îl întrebă Luis pe Corny.

— Credeam că ştii drumul, zise Corny. Ce fel de ghid e ăla care are nevoie de hartă?

— Puteţi să nu... începu Kaye, dar se opri în faţa unui automat cu ziare.

Acolo, pe pagina principala din Times, văzu o poză cu cimitirul de pe dealul de lângă casa ei. Dealul unde era îngropată Janet. Dealul gol în care fusese încoronat Roiben. Se

prăbuşise sub greutatea unui camion. Fotografia arăta fumul ieşind din deal, pietre de mormânt prăbuşite şi împrăştiate ca nişte dinţi căzuţi din gură.

Corny bagă mărunţiş în automat şi trase afară un ziar.

— „Au fost găsite trupuri prea arse ca să poată fi identificate. Se caută amprente dentare. Se crede că probabil se dădeau cu sania când i-a lovit camionul.” Kaye, ce naiba?

Kaye atinse poza, trecându-şi degetele peste cerneala paginii.

— Nu ştiu.

Luis se încruntă.

— Toţi oamenii ăştia. Zânele astea nu pot să se omoare între ele şi să ne lase în pace?

— Taci. Taci şi gata, zise Kaye, îndreptându-se spre maşina lui Corny şi trăgând de mâner.

De pe degetele arse îi căzură bucăţi de crom. I se făcu rău.

— A trebuit s-o descui, zise Corny, deschizându-i uşa. Uite ce-i, e de treabă, sunt sigur de asta.

Kaye se aruncă pe scaunul din spate şi încercă să nu şi-l imagineze pe Roiben mort, încercă să nu-i vadă ochii acoperiţi cu noroi.

— Nu, nu se poate.

— O sun pe mama, zise Corny.

Porni maşina, în timp ce forma numărul cu degete stângace.

Luis îi arăta pe unde să o ia, iar Corny conducea ţinând telefonul la umăr. De data aceasta Kaye primea cu bucurie ameţeala şi răul cauzat de fier pentru că o împiedicau sa gândească.

— Zice că sicriul lui Janet nu a avut de suferit, dar piatra nu mai e. Corny închise telefonul. Nimeni nu se dădea cu sania atât de târziu şi, conform ziarului local, camionul nici nu trebuia sa facă livrări în acea zonă.

— E din cauza războiului, spuse Kaye, lăsând capul pe scaun. Războiul zânelor.

— Ce e cu ea? îl auzi ea pe Luis întrebând încet.

Ochii lui Corny se concentrau asupra drumului.

— Avea o relaţie cu cineva de la Curtea Malefică.

Luis se uită înapoi la ea.

— Avea o relaţie?

— Mda, zise Corny. El i-a dat inelul castei lui. Era ceva

important.

Luis pufni.

— Roiben, zise Corny.

Vocea i se auzi prea tare, de parcă numele răsuna lovindu-se de pereţii maşinii. Kaye închise ochii, dar groaza nu dispăru.

— Nu se poate, zise Luis.

— De ce crezi că vrea să mă vadă Silarial? întrebă Kaye. De ce crezi că e nevoie de doi mesageri şi de garanţia protecţiei? Dacă nu e deja mort, crede că pot s-o ajut să-l omoare.

— Nu, zise Luis. Nu se poate să ai o relaţie cu lordul Curţii Întunecate.

— Păi, nu mai am. M-a părăsit.

— Nu se poate sa fii părăsită de Lordul Curţii Întunecate.

— Ba da, se poate. Se poate prea bine.

— Suntem cu toţii la marginea prăpastiei. Corny îşi frecă faţa. Şi nu e o zi bună când eu sunt vocea raţiunii. Relaxaţi-vă! O să rămânem în trafic mult timp.

Merseră spre nord, în timp ce lumina soarelui se strecura printre crengile desfrunzite ale copacilor şi zăpada proaspătă se topea transformându-se în zloată. Trecură pe lângă magazine împodobite cu ghirlande şi coroniţe în timp ce sarea de pe străzi aruncată în sus făcea dungi pe lateralele maşinilor.

Kaye se uita pe geam, număra maşinile argintii şi citea fiecare firmă încercând să nu se gândească.

La apus cotiră, în sfârşit, pe o stradă noroioasă, iar Luis le spuse să oprească.

— Aici, zise el şi deschise uşa.

În lumina slabă, Kaye văzu un lac acoperit de gheaţă care se întindea dincolo de un mal. Ceaţa ascundea vederii centrul lacului. Din apă se înălţau copaci morţi, de parcă acolo unde se afla lacul ar fi fost cândva o pădure. O pădure de copaci înecaţi. Lumina slabă făcea trunchiurile să pară aurii.

Vântul îi ridica zăpada în faţa lui Kaye. Aceasta o înţepa ca nişte frânturi fine de sticlă.

— E o barcă acolo, spuse Luis. Haideţi!

Coborâră dealul; pantofii le alunecau pe gheaţă.

Corny gemu, iar Kaye se uită în sus. În faţa ei se afla un tânăr pe jumătate ascuns de ramurile unui pin. Kaye scânci.

Era ţeapăn ca o statuie; purta o geacă şi o căciulă de lână. Se uita pe deasupra celor trei, de parcă nu ar fi fost acolo. Avea

pielea mai închisă la culoare decât a lui Luis, dar buzele îi erau albe de la frig.

— Hei, spuse Luis, mişcând mâna prin faţa individului.

Bărbatul nu se clinti.

— Priviţi, zise Corny.

Arătă printre copaci spre o femeie la vreo cincizeci de ani care stătea singură. Părul arămiu îi flutura în vânt. Uitându-se atent, Kaye mai observă şi alte pete de culoare de-a lungul lacului. Alţi oameni aşteptau un semnal.

Privirea lui Kaye fu atrasă de degetele crăpate ale bărbatului.

— Ciupite de frig.

— Trezeşte-te! strigă Luis.

Când nu primi niciun răspuns, îl lovi peste faţă.

Privirea bărbatului îngheţat se mişcă brusc. Fără urmă de expresie, îl aruncă pe Luis la pământ şi-l lovi în abdomen.

Luis gemu de durere, rostogolindu-se pe-o parte, trupul încolăcindu-i-se în încercarea de a se apăra.

Corny se aruncă asupra bărbatului. Căzură pe spate spărgând gheaţa subţire a lacului. Kaye alergă încercând să-l tragă pe Corny pe mal. O mâna o apucă de braţ.

Se întoarse şi văzu o creatură înaltă şi slabă ca o sperietoare de ciori, învăluită într-o ţesătură neagră, zdrenţuită, biciuind aerul. Avea ochii albi stinşi, iar dinţii erau ca de sticlă.

Ţipătul îi rămase în gât lui Kaye. Unghiile sale zgâriară braţul creaturii, iar aceasta îi dădu drumul şi se împinse înainte. Se mişca atât de agil, că până să poată întoarce ea capul, mâna lui scheletică se afla pe gâtul bărbatului îngheţat.

Corny ieşi plin de apă pe mal şi se prăbuşi în zăpadă.

Creatura apăsă cu degetul fruntea bărbatului şi şuieră nişte cuvinte pe care Kaye nu le cunoştea. Bărbatul cel îngheţat se mişcă încet şi-şi reluă poziţia ca o santinelă indiferentă, cu hainele ude.

— Ce vrei? întrebă Kaye, dându-şi haina jos şi înfăşurând-o în jurul lui Corny care tremura. Cine eşti?

— Stoarce-Durerea, zise creatura, înclinând capul. Firele de păr îi erau subţiri şi încâlcite ca rădăcinile unei buruieni. La ordinele tale.

— Minunat! E al naibii de minunat.

Luis se ţinea de abdomen.

Corny tremura şi trase haina mai strâns în jurul lui.
— La ordinele mele? întrebă Kaye.
Uitându-se spre pădure, Kaye observă şi alte siluete umane care-şi reluau poziţia. Se apropiaseră, fiind probabil gata să intre-n luptă.
— Regele Curţii Malefice mi-a ordonat să te păzesc. Te-am urmărit de când ai părăsit Curtea.
— De ce a făcut asta? izbucni Kaye.
Şi-l imagină pe Roiben acoperit de pământ, cu faţa palidă ca o piatră de mormânt şi închise ochii. Ar fi trebuit să se protejeze pe el însuşi, să fie mai puţin îngrijorat în legătură cu ea.
Stoarce-Durerea înclină capul.
— Îi îndeplinesc capriciile. Nu am nevoie să le înţeleg.
— Dar cum ai putut să îngheţi oamenii aşa? întrebă Luis. Bariera asta a fost creată mai mult ca să te protejeze pe tine decât pe noi.
Stoarce-Durerea zâmbi auzind întrebarea, dinţii lui sticloşi şi umezi făcându-i gura să pară otrăvitoare. Căută într-un sac de sub veşmânt şi aruncă ceea ce la început păru a fi piele verde căptuşită cu mătase roşie. Apoi Kaye observă părul fin de pe suprafaţă şi umezeala lipicioasă de dedesubt. Piele, dar pielea unei zâne.
— Ea mi-a spus, zise Stoarce-Durerea.
Luis scoase un sunet din gât şi se întoarse de parcă era gata să vomite.
— Nu se poate, nu vreau, zise Kaye furioasă şi îngrozită. Ai omorât-o din cauza mea?
Stoarce-Durerea nu spuse nimic.
— Să nu mai faci niciodată asta! Niciodată!
Merse spre el cu pumnii strânşi. Înainte să se gândească mai bine la asta, îl pălmui. Mâna o înţepă.
Creatura nici măcar nu tresări.
— Doar pentru că trebuie sa te protejez nu înseamnă că ai vreo putere asupra mea.
— Kaye, spuse Luis repede. S-a făcut.
Kaye se uită spre Luis, dar acesta îşi feri privirea.
— Am îngheţat, zise Corny. „De moarte.” Hai să mergem.
— Toţi oamenii ăştia o să moară îngheţaţi, spuse Kaye, deşi în ultima vreme părea că încercările ei de a face lucrurile să

meargă mai bine nu reuşeau decât să le înrăutăţească. Nu putem să-i lăsăm aşa.

Corny scoase telefonul.

— Sa sunăm...

Luis clatină din cap.

— Nu cred că e indicat să facem şi mai multe victime. Asta ar însemna dacă am aduce poliţia.

— Oricum nu am semnal, zise Corny. Tu rupi vrăji. Nu poţi să faci nimic pentru ei?

Luis făcu semn din cap că nu.

— Asta e mult peste puterile mele.

— Trebuie să-l uscăm pe tipul ăsta. Să-i acoperim degetele înainte să ajungă mai rău. Stoarce-Durerea, poţi să-l... dezactivezi?

— Nu ai putere asupra mea.

Ochii lui galbeni o priveau la fel de lipsiţi de expresie ca ai unei bufniţe.

— Nici nu m-am gândit la asta, zise Kaye. Îţi cer ajutorul.

— Lasă-i să moară, zise Stoarce-Durerea.

Kaye oftă.

— Nu poţi să-i scoţi din starea asta? Să desfaci vraja care-i ţine aşa? Ar putea să se ducă acasă atunci.

— Nu, zise el. Nu pot.

— O să-l ajut. Dacă mă atacă, va trebui să îl opreşti, iar dacă nu-l ţii dezactivat, o să atace.

Faţa lui Stoarce-Durerea părea lipsită de expresie, dar una din mâini i se strânse sub formă de pumn.

— Foarte bine, spiriduşă care se bucură de favorurile regelui meu.

Merse spre bărbatul îngheţat şi puse din nou degetul pe fruntea lui.

Kaye se aşeză în zăpadă şi-şi scoase ghetele, în timp ce Stoarce-Durerea incanta cuvintele pe care ea nu le înţelegea. Îşi scoase şosetele şi înfăşură mâinile bărbatului. Luis îl înfăşură cu haina lui şi se dădu la o parte din calea unui braţ care se legăna când efectul vrăjii se sfârşi.

— Nu o să meargă, zise Corny. Oamenii ăştia sunt terminaţi.

Kaye se dădu înapoi. Simţea frigul ca pe nişte lame care-i tăiau pielea. Chiar şi cu haina pe el, buzele lui Corny se învineţiseră. Bărbatul îngheţat avea să moară cu toţi ceilalţi.

— Curtea Benefică e aproape, zise Luis.
— Nu pot sa te urmez acolo, spuse Stoarce-Durerea. Dacă te duci acolo, nu vei mai avea parte de protecţia mea şi asta îl va supăra foarte tare pe stăpânul meu.
— Ne ducem, zise Kaye.
— Cum doreşti.
Stoarce-Durerea înclină capul.
— O să te aştept aici.
Kaye se uită la Corny.
— Nu trebuie să vii. O să te încălzeşti repede în maşina.
— Nu spune tâmpenii, îi zise el în timp ce dinţii-i clănţăneau.
— Următorul pas al călătoriei presupune să ne urcăm în aia, zise Luis, arătând de-a lungul ţărmului.
O clipă, Kaye nu văzu nimic. Apoi vântul văluri apa, făcând ceva să plutească şi să strălucească în lumina lunii. O barcă, sculptată numai în gheaţă, cu prora în formă de lebădă, gata să pornească la drum.
— Stăpâna de la Curtea Luminoasă nu mi-a spus despre santinele îngheţate, aşa că bănuiesc că e plină de surprize.
— O, bun, asta o să ne încălzească imediat, zise Corny, împleticindu-se pe zăpada îngheţată.
Kaye păşi cu grija pe suprafaţa alunecoasă a bărcii şi se aşeză. Scaunul îi îngheţă coapsele.
— Şi apa asta o să desfacă vraja aruncată asupra lui Corny?
Corny se aşeză lângă ea.
— Eu...
— Corny?
Luis se încruntă.
— Neil, zise Kaye. Am vrut să spun Neil.
— Nu.
Luis împinse cu putere barca, iar aceasta alunecă pe apă. Apoi sări în barcă, făcând-o să se legene tare. Se uită spre Corny, gândindu-se la ceva.
— E prea nemişcată şi nesărată.
Nu vâsleau – un curent ciudat îi făcea să înainteze de-a lungul lacului, pe lângă copacii scufundaţi. Sub corpul bărcii, lacul era plin de lintiţă, de parcă sub valuri creştea o pădure. Iar printre ierburi, corpul de gheaţă al bărcii lăsa să se vadă peşti aurii şi verzi. Peştii erau nevoiţi să înoate ca să respire, se gândi Kaye. Ştia ce simţeau. Nu avea nimic sigur la care să se

gândească, nici Roiben, nici mama ei, nici oamenii care mureau încet pe mal. Nu putea să facă nimic, în afară de a continua să meargă până când disperarea avea să o îngheţe în sfârşit.

— Kaye, fii atentă, zise Corny. E ca dintr-o carte.

Kaye văzu prin ceaţă conturul unei insule pline de pini înalţi. Pe măsură ce se apropiau, cerul se însenina şi se făcea mai cald. Deşi nu era deloc soare, malul era luminat ca ziua.

Corny se uită la ceas şi apoi i-l întinse să i-l arate. Numerele se opriseră la 21 decembrie, ora 6.13.52 p.m.

— Ciudat.

— Măcar e mai cald, zise Kaye, frecându-i braţele prin haină, sperând că va putea scoate frigul din el.

— Asta ar fi o veste bună dacă nu am fi într-o barcă din gheaţă.

— Nu ştiu cum vă simţiţi voi, spuse Luis. Zâmbi uşor, de parcă era jenat. Dar eu nu pot să-mi mai simt nici fundul. S-ar putea să fie mai bine dacă am înota.

Corny râse, dar Kaye nu putea să zâmbească. Îl punea în pericol pe Corny. Din nou.

Se risipi şi ultima urmă de ceaţă, iar Kaye observă că toţi copacii de pe insulă erau albi de la coconii de mătase, de parcă ar fi fost plini cu zăpadă. I se păru că vede nenumărate omizi răsucindu-se în vârful copacilor şi se cutremură.

Barca se împotmoli în noroiul moale. Coborâră; picioarele li se afundau uşor aşa încât se auzea un pleoscăit la fiecare pas pe care-l făceau.

„Noroi nenorocit, se gândi Kaye. Barcă nenorocită. Nenorocită de insulă fermecată.” Se simţea dintr-odată foarte obosită. „Proastă ce sunt.”

Se auzea slab muzică în depărtare, acompaniată de râsete.

O urmară într-un crâng de cireşi înfloriţi cu florile albastre în loc de roz, petalele căzând ca o ploaie de otravă la fiecare suflare uşoară a vântului.

Se gândi la ceva ce-i spusese Vrăjitoarea Scaieţilor când îi explicase lui Kaye că e zână: „Natura de spiriduş a copilului devine din ce în ce mai greu de ascuns pe măsură ce creşte. Până la urmă, toţi se întorc în Ţinutul Fermecat”.

Nu se putea să fie adevărat. Kaye nu voia să fie adevărat.

Corny se cutremură tare o dată, ca şi cum trupul lui se scutura de frig, şi-şi dădu jos pantofii plini de noroi. Era cald,

dar nu insuportabil – era o temperatură atât de perfectă de fapt, că parcă nici nu exista vreme.

O parte din zânele de la Curtea Luminoasă se plimbau pe iarba. Un băiat îmbrăcat cu o fustă de solzi ţinea de mână un spiriduş cu aripi mari azurii. Nori de zâne mici zumzăitoare pluteau în aer ca nişte ţânţari. Un cavaler îmbrăcat cu o armură albă, pictată, se uită spre Kaye. Cântecul unei voci dureros de minunate plutea spre locul unde se afla ea. De printre ramurile copacilor feţe ascuţite se uitau în jos.

Un cavaler cu ochii de culoare turcoaz porni spre ei şi se înclină adânc.

— Stăpâna mea este încântată de sosirea ta. Te roagă să vii să stai cu ea. Se uită spre tovarăşii ei. Numai tu.

Kaye încuviinţă din cap muşcându-şi buzele.

— Sub copac.

Cavalerul arătă spre o salcie mare ale cărei ramuri lăsate erau acoperite cu coconi. Din când în când câte unul dintre săculeţii de mătase se rupea şi din ea îşi lua zborul o pasăre albă.

Kaye ridică una dintre ramurile grele ca de piele şi se aşeză dedesubt.

Lumina se strecura printre frunze şi strălucea pe feţele lui Silarial şi ale curtenilor ei. Doamna de la Curtea Luminoasă nu stătea pe tron, ci pe un teanc de perne. În jur erau împrăştiate alte zâne, ca nişte ornamente, unele dintre ele încornorate, altele slabe ca nişte beţe şi cu frunze în loc de păr.

Părul lui Silarial era despărţit în două valuri moi pe frunte, şuviţele strălucind ca arama şi preţ de o clipă gândul lui Kaye se duse spre monedele care-i cădeau din gură bărbatului din apartamentul lui Luis. Doamna Luminoasă zâmbi şi era atât de frumoasă încât Kaye uită să vorbească, uită să se încline, uită să facă orice altceva în afară de a privi.

O durea să se uite la ea. Poate că la fel ca durerea mare, frumuseţea prea mare trebuia uitată.

— Pot să te servesc cu ceva? întrebă Silarial, arătând spre bolurile cu fructe şi urcioarele cu suc îmbrobonate de la răceala conţinutului lor. Numai dacă sunt pe gustul tău.

— Sunt sigură că sunt foarte pe gustul meu.

Kaye muşcă dintr-un fruct alb. Un nectar negru îi pătă buzele şi i se scurse pe bărbie.

Curtenii râseră acoperindu-şi gura cu degetele lor lungi, iar Kaye se întrebă pe cine voia să impresioneze. Muşca momeala.

— Bun, acum desfă vraja asta ridicolă. Regina se întoarse spre zânele din jurul ei. Lăsaţi-ne!

Zânele se ridicară leneş, luându-şi harfele şi cupele, pernele şi cărţile. Plecară de sub copac mândre ca nişte pisici ofensate.

Silarial se întoarse pe perne. Kaye se aşeză pe mormanul de perniţe şi-şi şterse sucul de la gură cu mâneca. Desfăcu vraja şi, când îşi văzu degetele verzi, fu surprinsă că era atât de uşurată că nu mai trebuia să le ascundă.

— Nu mă placi, zise Silarial. Şi nu fără motiv.

— Ai încercat să mă omori, spuse Kaye.

— Unul dintre oamenii mei – oricare dintre oamenii mei – nu era un preţ mare pentru a o prinde în capcană pe Doamna de la Curtea Întunecată.

— Nu sunt unul dintre oamenii tăi, zise Kaye.

— Ba sigur că eşti. Silarial zâmbi. Te-ai născut în aceste ţinuturi. Aici e locul tău.

Kaye nu avea niciun răspuns. Nu spuse nimic. Ar fi vrut să ştie cine a născut-o şi cine a făcut schimbul, dar nu voia să o audă din gura reginei.

Silarial luă o prună de pe una dintre farfurii şi se uită în sus la Kaye printre gene.

— Războiul acesta a început înainte ca eu să vin pe lume. Pe vremuri existau curţi mici strânse în jurul arbuştilor ţepoşi sau în apropierea unei păşuni de trifoi. Dar, pe măsură ce a trecut timpul şi locurile noastre s-au subţiat, ne-am unit mai mulţi. Mama şi-a câştigat poporul cu lama ascuţită a sabiei şi cu limba ei. Nu şi pe tata. El şi oamenii lui locuiau aici în munţi şi nu aveau nevoie de ea şi de ai ei, cel puţin la început. În timp, însă, l-a fascinat chiar şi pe el, devenind consoarta lui, ajungând să-l stăpânească pe el şi pământurile lui şi aducându-i pe lume chiar doi copii.

— Nicnevin şi Silarial, zise Kaye.

Regina încuviinţă din cap.

— Doua fete atât de diferite! Nicnevin semăna cu mama, cu plăcerea ei de a vărsa sânge şi de a provoca durere. Eu semănăm cu tata, mă mulţumeam cu distracţii mai puţin brutale.

— Cum ar fi să îngheţi un cerc de oameni în jurul lacului? o

întrebă Kaye.

— Nu mi se pare distractiv, doar necesar, spuse Silarial. Nicnevin l-a ucis pe tata când acesta i-a făcut o favoare unui flautist pe care ei îi plăcea să-l chinuie. Mi s-a spus că mama a râs când sora mea i-a explicat cum a făcut-o, dar la urma urmei, moartea era carnea şi băutura mamei. S-a hrănit şi din amărăciunea mea. Regina de la Curtea Luminoasă se uită spre umbrele undulate ale sălciei. Nu o să las pământurile tatălui meu să ajungă în posesia curţii surorii mele.

— Dar nu-ţi vor pământurile. Sora ta e moartă.

Silarial păru surprinsă un moment. Pumnul i se strânse în jurul prunei.

— Da, moartă. Moartă înainte ca planul meu să o strivească. Am petrecut toţi anii de pace punându-mi la punct strategia şi cerând timp, şi ea a murit înainte ca pierderea mea să fie răzbunată. N-o să dau curţii ei şansa de a plănui ce am plănuit eu. O să-i iau ţinuturile şi poporul şi asta va fi răzbunarea mea. Asta va asigura protecţia întregii Curţii Luminoase. Asta e casa ta, fie că vrei, fie că nu, şi e războiul tău. Trebuie să alegi de care parte eşti. Ştiu de declaraţia făcută lui Roiben – iar el a avut dreptate să te respingă. A plecat la Curtea Întunecată ca sol de pace. Crezi că te-ar vrea drept soţie? Crezi că vrea ca tu să suferi cum a suferit el?

— Sigur că nu, i-o întoarse Kaye.

— Ştiu cum e să renunţi la ceva ce îţi doreşti. Înainte ca Roiben să plece la Curtea Malefică era iubitul meu, ştiai asta? Se încruntă. Pasiunea îl făcea uneori să-şi uite locul, dar, ah, cât regret că am renunţat la el!

— Uiţi care e locul lui acum.

Silarial izbucni în râs.

— Dă-mi voie să-ţi spun o poveste despre Roiben, în vremea când era la curtea mea. Mă gândesc adesea la ea.

— Sigur, zise Kaye.

Simţea că o sufocă lucrurile pe care nu le putea spune. Nu credea că Silarial vrea altceva decât să facă rău, dar ar fi fost o prostie să-i spună reginei toate astea. Şi voia într-adevăr să audă orice despre Roiben. Modul în care vorbea Silarial îi dădea speranţa că era încă viu.

Se mai linişti.

— Odată o vulpe s-a prins în mărăcinii de lângă locul unde ne

ţineam banchetele. Spiriduşi mici au ţâşnit spre ea să o ajute. Dar vulpea nu înţelegea că zânele încercau să fie de ajutor. Ştia numai că o durea. Se repezea la spiriduşi încercând să-i prindă cu dinţii şi, mişcându-se, mărăcinii îi intrau şi mai adânc în blană. Roiben a văzut vulpea şi s-a dus să o ţină. Putea să o lase să se afunde şi mai tare în ciulini. Putea să-i dea drumul când l-a muşcat. Nu a făcut nimic din toate acestea. A lăsat vulpea să-l muşte de mână până când spiriduşii au eliberat-o din mărăcini.

— Nu înţeleg ideea poveştii, spuse Kaye. Vrei să spui că Roiben permite să fie rănit pentru că socoteşte că e de ajutor? Sau vrei să spui că Roiben era bun, dar acum e un nemernic?

Silarial înclină capul, dându-şi la o parte o şuviţă de păr.

— Mă întreb dacă nu cumva eşti ca vulpea aceea, Kaye.

— Ce? Kaye se ridică. Nu eu sunt cea care-l răneşte.

— Ar fi murit pentru tine la Jertfă. Ar fi murit pentru o spiriduşă pe care-o întâlnise cu numai câteva zile înainte. Apoi a refuzat să mi se alăture când am fi putut uni curţile şi am fi putut crea o adevărată pace – o pace solidă. De ce crezi că a făcut-o? Poate pentru că era prea ocupat să te descurce pe tine şi pe ai tăi dintre mărăcini.

— Poate că nu a văzut lucrurile astfel, zise Kaye, dar simţi cum se înroşeşte şi aripile-i zvâcniră.

— Ar putea să fie pace încă, ştii. Dacă *tu* nu l-ai mai muşca. Nu vrea să lupte cu tine. Haide. Silarial zâmbi şi-şi înfipse dinţii în prună. Ştiu că ai văzut emblema mea ruptă în bucăţi. Nu numai că vrea să lupte cu mine. Vrea să mă distrugă. Modul în care spuse „distrugă” nu suna ameninţător. Ştii ce s-a întâmplat cu vulpea?

Kaye pufni.

— Nu mă îndoiesc că o să-mi spui tu.

— A fugit, oprindu-se numai ca să-şi lângă tăieturile, dar în dimineaţa următoare s-a prins din nou în mărăcini, care i-au intrat adânc în carne. Toată durerea lui Roiben a fost în zadar.

— Ce vrei să fac? întrebă Kaye. De ce m-ai adus aici?

— Ca să-ţi arăt ca nu sunt un monstru. Sigur că Roiben mă dispreţuieşte. L-am trimis la Curtea Malefică. Dar acum poate să se întoarcă. E mult prea blând ca să-i conducă. Alătură-te mie. Alătură-te Curţii Luminoase. Ajută-mă să-i arăt lui Roiben. După ce va trece peste mânie, îşi va da seama că e mai bine să-mi cedeze controlul asupra curţii lui.

— Nu pot.

Kaye ura faptul că era tentată să o facă.

— Ba cred că poţi. Convinge-l. Are încredere în tine. Ţi-a spus numele lui.

Expresia lui Silarial rămase aceeaşi, dar se schimbă ceva din ochii ei.

— Nu o să mă folosesc de asta.

— Nici măcar pentru binele lui? Nici măcar pentru a face pace între cele două Curţi?

— Vrei să spui să-l fac să se predea. Nu e acelaşi lucru cu pacea.

— Vreau să spun să-l convingi să renunţe la povara groaznică pe care o reprezintă Curtea Întunecată, zise Silarial. Kaye, nu sunt atât de îngâmfată încât să nu apreciez faptul că m-ai păcălit o dată şi nici atât de nebună încât să nu înţeleg că vrei să-ţi păstrezi viaţa. Hai să punem capăt duşmăniei.

Kaye îşi înfipse unghiile adânc în carne.

— Nu ştiu, reuşi ea să spună.

Era atât de seducătoare ideea că războiul ar putea să nu mai aibă loc, că totul ar fi putut fi rezolvat atât de uşor!

— Gândeşte-te. Dacă nu ar mai fi stăpânul Curţii Nopţii, angajamentul tău ar fi nul. Nu ar mai fi nevoie să îndeplineşti misiunea imposibilă. Declaraţiile sunt făcute numai stăpânilor.

Kaye vru să spună că nu conta, dar conta. Ridică din umeri.

— Dacă ai vrea să mă ajuţi, aş putea face în aşa fel încât să te întâlneşti cu el, chiar să vorbeşti cu el în ciuda declaraţiei. Se îndreaptă spre noi.

Silarial se ridică. Nu se auzi decât foşnetul rochiei ei când se îndreptă spre Kaye.

— Ar mai fi şi alte metode de a te convinge, dar nu vreau să lui crudă.

Kaye trase repede aer în piept. Era viu. Acum nu mai trebuia decât să facă ce-şi propusese.

— O vreau pe Kaye cea umană. Fiica lui Ellen. Adevărata eu. Du-o la loc. Dacă faci asta, o să mă gândesc la ceea ce ai spus.

La urma urmei nu însemna că era de acord cu ceva.

— S-a făcut, spuse Silarial, întinzându-se şi mângâindu-i obrazul. Avea degetele reci. La urma urmei, eşti de-a mea. Nu trebuia decât să ceri. Şi, desigur, o să ai parte de ospitalitatea Curţii Luminoase cât timp te gândeşti.

— Sigur, răspunse încet Kaye.

Capitolul 8

Pădure, îmi e teamă de tine!
În inima-mi devastată
Vuietul tău trezeşte aceeaşi agonie
Ca în catedrală când orga geme
Iar din adâncuri aud că sunt damnat.

CHARLES BAUDELAIRE,
Obsesie

— Eşti nebun, spuse Ellebere.

Arăta nelalocul lui în oraş, deşi era vrăjit, îmbrăcat cu un costum negru dungat şi o cravată de mătase de culoarea sângelui uscat.

— Pentru că e o capcană? întrebă Roiben.

Haina lungă, de lână flutura în vântul care bătea dinspre râu. Mirosul de fier îi ardea narile şi gâtul.

— Cu siguranţă.

Ellebere se întoarse, astfel că mergea cu spatele, uitându-se la Roiben. Gesticula sălbatic, ignorându-i pe oamenii care trebuiau să se ferească din calea lui.

— Şi numai oferta ei de pace e suspectă, dar dacă e de acord cu cererea ta absurdă, atunci are probabil o cale sigură de a te ucide.

— Da, spuse Roiben, apucându-l de braţ. Iar tu eşti gata să ieşi în stradă.

Ellebere se opri dându-şi din ochi şuviţele de păr de culoarea vinului. Oftă.

— Poate să te bată cavalerul ei?

— Talathain?

Roiben se gândi la asta un moment. Era greu să şi-l imagineze pe Talathain – cu care se luptase în păşunile de trifoi, care o iubise pe Ethine ani de zile şi abia târziu reuşise să-şi facă curaj şi să-i ofere un buchet de violete – aşa era de formidabil. Dar acele amintiri păreau vechi şi necunoscute, de parcă ar fi aparţinut altei persoane. Poate că şi acest Talathain

era altul acum.

— Cred că pot să câştig.

— Atunci poate regina de la Curtea Luminoasă are o armă ucigătoare. Sau o armură care nu poate fi străpunsă? Vreo modalitate de a folosi arme de fier?

— S-ar putea. Îi întorc propunerea pe toate feţele în minte, dar nu am răspuns mai mult decât ai tu.

Roiben se uită la propria mână şi văzu toate gâturile pe care le tăiase din porunca lui Nicnevin. Toţi ochii rugători şi mâinile tremurătoare. Toată indulgenţa pe care n-o putea acorda nici măcar lui însuşi. Îi dădu drumul lui Ellebere.

— Sper numai că sunt un ucigaş mai bun decât îşi imaginează Doamna de la Curtea Luminoasă.

— Spune-mi măcar că ai un plan.

— Am un plan, spuse Roiben, strângând din buze. Deşi fără să ştiu ce intenţionează Silarial, nu ştiu cât e de bun.

— Nu ar fi trebuit să vii tu însuţi în Ţinutul Fierului. Eşti vulnerabil în lumea muritorilor, spuse Ellebere.

Traversară alături de un muritor foarte slab, care împingea un cărucior gol şi o femeie care apăsa furioasă pe tastele telefonului.

— Putea să mă însoţească Dulcamara. Puteai să ne explici ce avem de făcut şi să ne trimiţi. Aşa se poartă un adevărat rege al Curţii Malefice.

Roiben părăsi aleea şi se strecură pe sub un gard cu plasă care-i fripse degetele şi-i agăţă hainele. Ellebere se căţără pe el şi apoi sări cu îndemânare.

— Nu sunt sigur că se cuvine ca un cavaler să-i spună regelui cum să se poarte, zise Roiben. Dar hai, continuă! Aşa cum spui, sunt nebun şi sunt pe cale să fac o serie de târguri nebuneşti.

Clădirea din spatele gardului arăta la fel ca unele dintre clădirile închise din apropiere, dar aceasta avea pe acoperiş o grădină; tentacule lungi ale unor plante moarte de iarnă atârnau pe ziduri. La etajul doi ferestrele lipseau. Pe pereţii interior pâlpâiau umbre.

— Aş vrea să spun că perioada cât am stat la Curtea Malefică mi-a schimbat natura. O vreme, era o uşurare să gândesc asta. Când am văzut-o pe sora mea, mi-am amintit că am fost odată ca ea, înainte să fiu *pervertit*.

— Stăpâne...

Ellebere se albi la faţă.

— Nu mai sunt sigur dacă e adevărat. Mă întreb dacă nu cumva mi-am găsit adevărata natură, care îmi era ascunsă chiar şi mie.

— Şi care e natura ta?

— Hai să aflăm.

Roiben urcă treptele crăpate şi ciocăni la uşa de lemn.

— Vrei să-mi spui măcar ce căutăm aici? întrebă Ellebere. De ce vizităm exilaţi?

Roiben îşi puse un deget la buze. Una dintre plăcile de la terestre fu dată la o parte. În deschizătură apăru un căpcăun cu coarnele curbate ca ale unui berbec şi barba lungă, castanie, care devenea verde spre vârf.

— Dacă nu-i chiar Maiestatea Sa de la Curtea Întunecata, zise el. Bănuiesc că ai aflat despre înlocuitorii mei. Cea mai bună marfă care se găseşte. Nu sunt buşteni sau beţe, ci manechine lucrate cu măiestrie, unele dintre ele cu ochi din sticlă. Nici măcar muritorii care au cât de cât darul de a vedea nu pot să-şi dea seama. Chiar şi regina de la Curtea Luminoasă apelează la serviciile mele – dar pun pariu că ştiai asta. Vino prin spate. De-abia aştept să fac ceva pentru tine.

Roiben clatină din cap.

— Am venit să fac eu ceva pentru tine. Am o ofertă. Spune-mi, cât timp ai fost în exil?

○

Kaye se odihnea alături de Corny şi Luis sub un umbrar de iederă, pământul moale şi briza dulce îmbiind-o la somn. Parfumul florilor de noapte umplea văzduhul, constelaţiile de petale albe făcând ca întunericul să pară punctat.

— E ciudat.

Kaye se lasă pe iarbă.

— Acum e întuneric, dar când am plecat încoace era noapte, iar când am ajuns aici era lumină. Credeam ca o să fie numai zi sau aşa ceva.

— E ciudat, spuse Corny.

Luis desfăcu cel de-al doilea baton cu proteine şi muşcă din el cu o grimasă.

— Nu ştiu de ce mă ţine aici. Am făcut tot ce mi-a cerut. E-o porcărie. Dave e...

Se opri.

— Ce e cu Dave? întrebă Corny.

Luis se uită la ambalajul pe care-l ţinea în mână.

— Tinde să intre în necazuri când nu sunt în preajmă ca să-l împiedic.

Kaye privea cum cădeau petalele. Kaye cea umană fusese probabil înapoiată lui Ellen deja, luându-i de tot locul lui Kaye în lumea pe care ea o cunoştea. Una dintre misiuni fiind îndeplinită, iar cealaltă – imposibilă, habar nu avea ce trebuia să facă mai departe. Se îndoia foarte tare că regina o va lăsa să plece. Faptul că-l ţinea pe Luis la curte era în acelaşi timp încurajator şi descurajator – încurajator pentru că poate Silarial îi va cere acestuia să-i ghideze spre un loc nu prea îndepărtat, dar descurajator deoarece Curtea Benefică părea o pânză care, dacă încercai sa treci prin ea, nu făcea decât să se strângă şi mai tare în jurul tău. Ca nişte mărăcinişuri.

Nu că ar fi avut încotro să se ducă.

Spiriduşi tăcuţi aduseră o tavă cu ghinde scobite pline cu un lichid limpede ca apa şi le puseră lângă tăvi cu prăjiturele. Kaye mâncase deja trei. Ridicând o a patra, i-o oferi lui Corny.

— Nu, zise Luis când Corny se întinse după ea.

— Ce? întreba Corny.

— Nu mânca şi nu bea nimic de la ei. Nu e bine.

Undeva în depărtare începu să cânte muzica, iar Kaye auzi o voce înaltă cântând povestea unei privighetori care era de fapt o prinţesă şi a unei prinţese care era în realitate un pachet de cărţi de joc.

Corny luă prăjitura. Kaye vru să-l oprească, dar era ceva ciudat în atitudinea lui care o făcu să aibă reţineri. Ochii lui străluceau de parcă în ei ardea un foc reţinut. Corny râse şi dădu drumul prăjiturii în gură.

— Nu există nimic sigur pentru mine. Eu nu am darul de a vedea. Nu pot să rezist vrăjilor pe care le fac ei, iar acum nu văd de ce să mă obosesc să încerc asta.

— Pentru că, dacă nu încerci, eşti prost, zise Luis.

Corny îşi linse degetele.

— Prostia asta are gust destul de bun.

O zână se apropie de ei nefăcând niciun zgomot cu picioarele ci goale.

— Pentru tine, spuse ea şi puse trei pachete de haine pe iarbă.

Kaye se întinse şi-l atinse pe primul. Simţi între degete un material verde ca ţelina şi fin.

— Nu-mi spune, îi zise Corny lui Luis. Nu avem voie nici să purtăm nimic de-al lor. Poate vrei să mergi pe-aici gol?

Luis se încruntă, dar Kaye văzu cum i se înroşise gâtul.

— Nu mai fi aşa dobitoc, zise ea, aruncându-i lui Corny grămada lui de haine.

Corny rânji de parcă i-ar fi făcut un compliment.

Kaye se ascunse după un tufiş, îşi dădu jos tricoul şi-şi trase pe ea rochia. Purtase aceiaşi pantaloni şi acelaşi tricou de când plecase din Jersey şi de-abia aştepta să le dea jos. Rochia zânelor i se părea fină ca pânză de păianjen şi-i amintea de singura rochie fermecată pe care o mai purtase – cea în care aproape că fusese sacrificată, cea care se destrămase în chiuvetă când încercase să spele pata de sânge. Amintirile sale despre jertfă erau încă învăluite într-o ceaţă încărcată de uimire şi groază; şi respiraţia lui Roiben gâdilând-o pe gât în timp ce şoptea; „Ce-ţi aparţine ţie şi cu toate acestea alţii îl folosesc mai mult decât tine?”

Numele lui. Numele pe care îl scosese de la el fără să-şi dea seama cât era de important. Numele pe care îl folosise pentru a-i ordona şi pe care încă îl putea folosi. Nu era de mirare că nu o plăcea curtea lui; îi putea porunci regelui lor.

— Arăt ridicol, nu-i aşa? întrebă Corny, ieşind de printre crengi şi făcând-o pe Kaye să tresară. Purta o tunică roşu cu negru de brocart peste pantaloni negri şi avea picioarele goale. Se încruntă. Am hainele ude, măcar astea sunt uscate.

Kaye se întoarse, iar fusta subţire se învolbură în jurul ei.

— Mie îmi place rochia mea.

— Drăguţ. Verdele ăsta scoate în evidenţă rozul membranelor tale.

— Mai taci.

Luă o rămurică de pe jos şi-şi răsuci părul cu ea aşa cum făcea la şcoală cu creioanele.

— Unde-i Luis?

Corny arătă cu bărbia. Întorcându-se, Kaye îl observa stând sprijinit de un copac, mestecând ceea ce părea a fi restul de baton. Luis se încrunta în timp ce îndesa mâinile mai adânc în buzunarele unei jachete lungi, maro, prinsă cu trei catarame în talie. Haina mov, umedă, a lui Kaye atârna de ramura unui

copac.

— Presupun ca trebuie să mergem la petrecere îmbrăcaţi aşa, strigă Kaye.

Luis se apropie.

— E mai degrabă un banchet.

Corny dădu ochii peste cap.

— Haideţi.

Kaye se îndreptă spre locul de unde venea muzica, trecându-şi degetele printre frunzele verzi. Smulse o floare albă de pe una dintre crengi şi-i rupse petalele una după alta.

— Mă iubeşte, zise Corny, nu mă iubeşte.

Kaye se încruntă şi se opri.

— Nu asta făceam.

Printre copaci se mişcau umbre asemenea unor fantome. Râsul şi muzica păreau tot timpul ceva mai departe până când, brusc, se trezi în mijlocul unei mulţimi de zâne. Dansau în cercuri largi, haotice, se jucau sau pur şi simplu râdeau de parcă vântul ar fi adus glume numai la urechile lor. O zână era îngenuncheată lângă un lac şi conversa cu reflecţia ei în timp ce o alta mângâia scoarţa unui copac, de parcă ar fi fost blana unui animal.

Kaye deschise gura să-i spună ceva lui Corny, dar se opri, atenția fiindu-i atrasă de o siluetă cu păr şi ochi argintii. Cineva mergea prin mulţime, cu mantie şi glugă, dar gluga nu-l acoperea suficient.

Nu cunoştea decât o singură persoană cu astfel de ochi.

— Mă întorc imediat, zise ea, făcându-și deja loc printre o fată umedă cu o rochie ţesută din iarbă de apă şi un spiriduş. Roiben? şopti ea, atingându-i umărul. Îşi simţea inima bătându-i tare şi ura acest lucru, ura tot ceea ce simţea în acel moment; era atât de absurd de recunoscătoare că îi venea sa se pălmuiască. Nemernicule, puteai să-mi ceri să îţi aduc un măr de pe masa de la banchet. Puteai să-mi ceri să-ţi pun o panglică în păr.

Personajul îşi dădu jos gluga, iar Kaye îşi aminti care era cealaltă persoană ce avea ochii şi parul ca Roiben. Sora lui, Ethine.

— Kaye, spuse Ethine. Speram să te întâlnesc.

Îngrozită, Kaye încercă să zâmbească, dar ceea ce-i ieşi fu mai mult o grimasă. Nu-i venea să creadă că tocmai scăpase

lucruri pe care de fapt nu era sigură nici că voia ca Roiben să le audă.

— Nu am decât câteva clipe, spuse Ethine. Trebuie să-i duc un mesaj reginei. Dar este ceva ce aş vrea să ştiu. Despre fratele meu.

Kaye ridică din umeri.

— Nu prea ne vorbim.

— Nu era niciodată crud când eram mici. Acum e brutal, rece, înfricoşător. O să pornească război împotriva noastră, a celor pe care îi iubea...

Lui Kaye i se părea ciudat să se gândească la Roiben copil.

— Aţi crescut în Ţinutul Fermecat?

— Nu am timp să...

— Fă-ţi timp. Vreau să ştiu.

Ethine se uită la Kaye un moment, apoi oftă.

— Eu şi Roiben am fost crescuţi în Ţinutul Fermecat de o moaşă din Ţinutul Oamenilor. Fusese luată de lângă propriii ei copii şi ne striga pe numele lor. Mary şi Robert. Nu-mi plăcea asta. În rest, era foarte bună.

— Şi părinţii voştri? Îi cunoaşteţi? Îi iubiţi?

— Răspunde-mi la întrebare, te rog! spuse Ethine. Regina mea vrea să-i ofere un duel în locul războiului cu Curtea Malefică. Ar împiedica războiul – pe care Curtea Malefică vrea atât de mult să-l câştige –, dar ar însemna moartea lui.

— Regina ta e o căţea, spuse Kaye fără a sta pe gânduri.

Ethine îşi frânse mâinile.

— Nu, l-ar accepta înapoi. Ştiu că ar face-o dacă el ar cere-o. De ce nu vrea să o întrebe?

— Nu ştiu, zise Kaye.

— Trebuie că ştii ceva. Ţine la tine.

Kaye începu sa protesteze, dar Ethine o opri.

— Te-am auzit cum mi-ai vorbit când ai crezut ca sunt el. Îi vorbeşti ca unui prieten.

Kaye clătină din cap.

— Uite ce-i, am făcut declaraţia asta. La care primeşti o misiune. Mi-a cam zis să mă car. Orice ai crede că pot să-ţi spun despre el, nu prea cred că pot, de fapt.

— Te-am văzut, deşi nu am auzit ce spuneai. Am fost pe deal în noaptea aceea.

Ethine zâmbea, dar fruntea îi era încruntată, de parcă se

descurca cu greu printre expresiile umane ale lui Kaye.

— Însă se înţelege că misiunea nu poate fi să aduci un măr de pe masa de la banchet sau să-i prinzi o panglică în păr.

Kaye roşi.

— Te înşeli dacă te aştepţi ca regele Curţii Malefice să-ţi dea o misiune atât de simplă, ar însemna să crezi că nu-i în toate minţile.

— De ce nu ar face-o? Mi-a spus că...

Kaye se opri, dându-şi seama că nu trebuia să repete cuvintele lui. „Eşti singurul lucru pe care mi-l doresc." Nu-i putea spune lui Ethine, indiferent ce se întâmplase.

— O declaraţie e un lucru foarte serios.

— Dar am crezut că e ca şi cum i-ai anunţa pe toţi că eşti împreună cu cineva.

— E mult mai mult de atât. Nu poate fi decât o soţie. Şi adesea nici nu există vreuna. Te uneşte cu el şi curtea. Fratele meu s-a declarat odată, ştii.

— Lui Silarial, spuse Kaye, deşi nu ştiuse de fapt până în acel moment.

Îşi aminti cum Silarial stătea în mijlocul unei livezi de-a oamenilor şi-i spunea-i lui Roiben că-şi demonstrase iubirea. Cât fusese Silarial de furioasă când el îi întorsese spatele!

— Şi-a terminat misiunea, nu-i aşa?

— Da, spuse Ethine. Trebuia să stea la Curtea Malefică şi să o slujească pe Nicnevin până la sfârşitul armistiţiului. Moartea lui Nicnevin l-a sfârşit. Acum ar putea fi soţul reginei de la Curtea Luminoasă dacă ar vrea, dacă s-ar întoarce la noi. Declaraţia este o înţelegere, iar el şi-a îndeplinit partea lui.

Kaye se uită în jurul ei la zânele de la banchet şi se simţi mică şi stupidă.

— Crezi că ar trebui să fie împreună? Te întrebi ce a văzut la mine – o zână murdară, lipsită de maniere.

— Eşti isteaţă. Zâna nu se uita la Kaye. Cred că asta a văzut.

Kaye se uită în jos, la vârfurile tocite ale ghetelor ei.

„Nu chiar atât de isteaţă, se pare."

Ethine avea o expresie gânditoare.

— În sufletul meu cred că încă o iubeşte pe Silarial. O învinuieşte pentru cât a suferit, dar doamna mea... nu a vrut ca el să sufere atât...

— El nu crede acelaşi lucru. Crede că în cel mai bun caz nu i-

a păsat. Şi cred că el ar fi vrut tare mult ca ei să-i pese.

— Care e misiunea pe care ţi-a dat-o?

Kaye se încruntă şi încercă să rămână calmă.

— Mi-a spus să-i aduc o zână care să poată să spună un neadevăr.

O durea să repete aceste cuvinte, ca un reproş pentru că îşi imaginase că o iubeşte suficient ca să pună sentimentele deasupra aparenţelor.

— O misiune imposibilă, spuse Ethine, meditând.

— Deci, vezi, zise Kaye, probabil că nu sunt persoana cea mai indicată să-ţi răspundă la întrebări. Şi eu am vrut foarte mult ca el sa ţină la mine. Dar nu s-a întâmplat aşa.

— Dacă nu ţine la tine, la ea sau la mine, spuse Ethine, atunci nu ştiu la cine poate să ţină în afară de el însuşi.

Un cavaler blond veni spre ele, armura lui verde făcându-l să se confunde cu frunzele din jur.

— Chiar trebuie să plec, spuse Ethine, întorcându-se.

— Nu-i pasă de el însuşi, strigă Kaye după ea. Nu cred că i-a mai păsat de el însuşi de ceva vreme.

○

Corny se plimba prin pădure, încercând să ignore modul în care îi bătea inima în piept. Încercă să nu privească în ochi pe niciuna dintre zâne, dar era atras de feţele lor de pisică, de nasurile lor lungi şi ochii strălucitori. Luis era tot timpul încruntat, indiferent pe lângă ce treceau. Nici măcar un râu plin de ondine – ştime ale apelor, care-şi legănau trupurile goale – nu-i trezi interesul, în timp ce Corny abia putea să-şi ia ochii de la ele.

— Ce vezi? întrebă el în cele din urmă, când liniştea dintre ei se întinsese prea mult şi el renunţase să mai aştepte ca Luis să fie primul care spune ceva. Sunt frumoase? E o iluzie?

— Nu sunt chiar frumoase, dar te zăpăcesc. Luis pufni. Ce porcărie! Au veşnicia şi ce fac – îşi petrec tot timpul mâncând, împărţind patul şi gândindu-se la modalităţi în care să se omoare.

Corny ridică din umeri.

— Şi eu aş face la fel probabil. Parcă mă văd cu o pungă de Cheetos, descărcând filme porno şi jucându-mă „Suflete răzbunătoare” săptămâni întregi dacă aş fi nemuritor.

Luis se uită îndelung la Corny.

— Aiurea!

Corny pufni:

— Arată ce ştii.

— Îţi aminteşti prăjitura pe care ai mâncat-o mai devreme? întrebă Luis. Tot ce am văzut eu era o ciupercă veche.

Un moment Corny se gândi că glumea.

— Dar şi Kaye a mâncat una.

— A mâncat vreo *trei*, zise Luis cu o asemenea încântare încât Corny chicoti, iar apoi râseră amândoi atât de uşor şi de prostesc, de parcă urmau se lege o prietenie între ei.

Corny se opri din râs dându-şi seama că-şi dorea să fie prieteni.

— Cum de urăşti zânele?

Luis se întoarse în aşa fel încât ochiul înceţoşat să fie spre Corny, făcând dificilă citirea expresiei.

— Am avut darul de a vedea de când eram mic. Tata îl avea şi cred că a trecut la mine. Îl înnebunea; sau poate ele o *făceau*. Luis clătină din cap plictisit, de parcă se săturase deja de povestea asta. Când ştiu că poţi să-i vezi îşi bat joc de tine altfel. În fine, tata avea ideea asta în cap, că nimeni nu e în siguranţă. A împuşcat-o pe mama şi pe fratele meu; cred că încerca să-i protejeze. Dacă eram acolo mă împuşca şi pe mine. Fratele meu şi-a revenit – cu greu –, iar eu m-am pus în slujba unei zâne ca să-l facă bine. Îţi imaginezi cum ar fi lucrurile fără zâne? Eu pot. Normale.

— Ar trebui să-ţi spun – un kelpie a ucis-o pe sora mea, zise Corny. A înecat-o în ocean acum vreo două luni. Iar Nephamael mi-a făcut tot felul de chestii, dar tot am vrut...

Nu mai zise nimic, dându-şi seama că poate nu era bine să vorbească aşa despre un tip în faţa lui Luis.

— Ce voiai?

În luminişul din faţa lor, Corny observă un grup de zâne aruncând ceva ce păreau a fi zaruri într-un bol mare. Erau minunate, hidoase sau ambele în acelaşi timp. Un cap cu păr auriu părea supărător de cunoscut. Adair.

— Trebuie să plecăm, îi şopti el lui Luis. Înainte să ne observe.

Luis se uită rapid peste umăr în timp ce înaintau tot mai repede.

— Care? Ce a făcut?

— M-a blestemat.

Corny încuviinţă din cap în timp ce se adăposteau sub o perdea de salcie plângătoare. Niciunul nu menţiona că Silarial promisese că nu li se va întâmpla nimic rău. Corny presupuse că şi Luis era la fel de sceptic ca şi el referitor la acea promisiune. Un cârd de fiinţe feerice stăteau lângă trunchiul copacului: un goblin cu blana neagră se sprijinea de două spiriduşe cu pielea verde, cu aripi maronii; un elf era prăbuşit lângă un zân adormit. Una din zâne recita ceea ce părea a fi un poem epic pe tema viermilor.

— Ne scuzaţi, spuse Corny, întorcându-se. Nu am vrut să deranjăm.

— Prostii, zise o spiriduşă. Veniţi aici. O să ne spuneţi şi voi o poveste.

— Nu sunt chiar... începu el, dar o zână cu picioare de capră îl trase în jos, râzând.

Simţi pământul negru şi moale sub palme şi genunchi. Aerul era încărcat cu mirosul puternic al solului şi frunzelor.

— *Gâscanul*[1] se ridica cu aripi de plumb, intonă o zâna. Respiraţia lui incendie iarba.

Poate ca poemul era despre *dragoni*[2] de fapt.

— Muritorii au o formă aşa de interesantă, spuse elful, trecându-şi degetele peste urechile moi ale lui Corny.

— Neil, spuse Luis.

Goblinul se întinse şi atinse obrazul lui Corny, parcă fascinat. Un zân linse interiorul braţului lui Corny, iar acesta se înfioră. Era o jucărie. Zânele trăgeau sforile, iar el dansa.

— Neil, spuse Luis, iar vocea îi păru lui Corny îndepărtată şi neimportantă. Revine-ţi în fire!

Corny se lăsa mângâiat, sprijinindu-şi capul de palma goblinului. Îşi simţea pielea fierbinte şi foarte sensibilă la atingere. Gemu.

Nişte degete lungi îi traseră de mănuşi.

— Nu face asta, îl avertiză Corny, dar de fapt voia ca ei să o facă.

Voia ca ei să îi mângâie fiecare părticică şi se ura pentru că voia asta. Se gândea la sora lui, trasă de un kelpie în apă, dar

1 În original *drake*; poate însemna şi „dragon”.

2 În original *wyrms*: se pronunţă asemănător cu *worms* (viermi), folosit anterior.

nici asta nu-i micşoră dorinţa.

— Haide, haide, spuse o zână înaltă cu părul la fel de albastru ca aripile unei păsări.

Corny clipi.

— O să te rănesc, spuse Corny languros, iar zânele din jurul lui râseră.

Râsul nu era batjocoritor sau crud, dar tot duru. Era acel mod de a te amuza văzând cum o pisică ameninţă coada unui lup.

Îi dădură jos mănuşile. Din vârfurile degetelor lui zburară fărâme de plastic uzat.

— Distrug tot ce ating, spuse Corny ameţit.

Mâini îi atingeau coapsele şi-i intrau în gură. Simţea pământul rece la spate ca o alinare în timp ce întreg trupul îi era fierbinte. Se întinse fără să vrea spre una dintre zâne şi simţi părul revărsându-se peste mâinile lui ca mătasea, simţi căldura şocantă a cărnii robuste.

Deschise ochii, dându-şi brusc seama ce face. Văzu ca din mare depărtare, găurile mici din haine acolo unde le atinseseră degetele lui, petele de un albastru-închis ale vânătăilor ce apăreau pe gâturi, petele maronii de bătrâneţe care se întindeau ca noroiul de-a lungul pielii îmbătrânite. Nici măcar nu păreau să observe.

Pe faţa îi apăru încet un zâmbet. Putea să le facă rău chiar dacă nu putea să le reziste.

Îi lăsă pe spiriduşi să-l atingă, arcuindu-se şi muşcând gâtul expus al elfului, inhalând parfumurile lor ciudate de pământ şi minerale, lăsându-se copleşit de senzaţii.

— Neil! strigă Luis, trăgându-l pe Corny de spatele cămăşii.

Corny se clatină, întinzându-se ca să-şi regăsească echilibrul, iar Luis se dădu înapoi înainte ca acesta să-l atingă cu mâna. Corny îi apucă, în schimb, cămaşa, iar ţesătura se destrămă. Corny se împiedica şi căzu.

— Ieşi din starea asta! îi ordonă Luis. Respira repede, poate de frică. Ridică-te!

Corny se ridică în genunchi. Dorinţa îl împiedica să vorbească. Chiar şi mişcarea propriilor sale buze îi dădea în mod enervant senzaţia de plăcere.

Una dintre zâne îşi aşeză degetele lungi pe gamba lui Corny. Atingerea îi păru ca o mângâiere şi Corny se lăsă în voia ei.

Nişte buze calde se apropiaseră de buzele lui.

— Trezeşte-te, Neil.

Luis vorbea blând, aproape de gura lui Corny, provocându-l parcă să se supună.

— E timpul să te trezeşti.

Luis îl sărută. Luis, care putea face tot ceea ce nu putea el să facă, care era deştept şi sarcastic şi care ar fi fost ultimul băiat din lume să vrea un tip neîndemânatic cum era Corny. Ameţi când deschise gura în faţa gurii lui Corny. Limbile li se împletiră într-un moment devastator, apoi Luis se retrase.

— Dă-mi mâinile, zise el, iar Corny întinse ascultător mâinile.

Luis le legă cu un şiret.

— Ce...

Corny încercă să-şi dea seama ce se întâmplă, dar era încă ameţit.

— Împreunează mâinile, spuse Luis cu vocea lui calmă, competentă şi-şi lipi gura de a lui Corny din nou.

Sigur că da. Luis încerca să-l salveze. Aşa cum făcuse cu bărbatul care avea gura plină de monede sau cu Lala cea cu viţa-de-vie. Ştia despre leacuri, cataplasme şi valoarea medicinală a săruturilor. Ştia cum să-l distragă pe Corny suficient cât să aibă timp să-i lege mâinile, cum să se ofere drept momeală pentru a-l îndepărta de pericol. Văzuse clar dorinţa ascunsă cu grijă a lui Corny – şi mai rău decât atât, o folosea împotriva lui – Luis o folosise pentru a-l salva. Euforia se transformă în acid în stomacul lui Corny.

Se dădu înapoi clătinându-se şi împiedicându-se spre perdeaua de crengi. Acestea îi zgâriară faţa când trecu printre ele.

Luis îl urmă.

— Îmi pare rău, strigă el. Eu... nu am... am crezut...

— Eu? Nu am? Am crezut? strigă Corny.

Dintr-odată faţa îi era foarte fierbinte. Apoi i se strânse stomacul. De-abia avu timp să se întoarcă înainte de a vomita ciuperci vechi. Aşa cum era de aşteptat, Luis avusese dreptate în legătură cu prăjiturile.

○

Ochii galbeni ai unei bufniţe reflectară luna, făcând-o pe Kaye să tresară. Renunţase să-l mai strige pe Corny şi încerca acum numai să găsească drumul spre banchet. De fiecare dată

când pornea spre muzică, aceasta părea să vină din altă direcţie.

— Te-ai pierdut? spuse o voce, iar Kaye tresări.

Era un bărbat cu un păr verde-auriu şi aripi albe de fluture îndoite pe spatele gol.

— Cam, zise Kaye. Bănuiesc că nu poţi să-mi arăţi calea, nu?

Acesta dădu din cap şi-i arătă cu un deget spre stânga şi unul spre dreapta.

— Hilar.

Kaye îşi încrucişă mâinile pe piept.

— Ambele drumuri te vor duce în cele din urma la banchet. Numai ca unul îţi va lua ceva mai mult. Zâmbi. Spune-mi numele tău şi am să-ţi spun care e mai bun.

— Bine, zise ea. Kaye.

— Asta nu-i numele tău adevărat. Avea un zâmbet mucalit. Pun pariu că nici nu-l ştii.

— Probabil ca sunt mai în siguranţă aşa.

Kaye se uită spre nişte tufişuri dese. Nimic nu părea familiar.

— Dar pesemne că-l ştie cineva, nu-i aşa? Cineva care ţi l-a dat?

— Poate că nu mi-a dat nimeni un nume. Poate că trebuie să mă numesc singură.

— Se spune că ceea ce nu are nume se schimbă permanent, că numele e cel care ţintuieşte asemenea cuielor. Dar fără nume, lucrurile nu sunt nici măcar reale. Poate că nu eşti reală.

— Sunt reală, zise Kaye.

— Dar ştii un nume care nu e al tău, nu-i aşa? Un nume adevărat. Un cui de argint care ar putea sa ţintuiască un rege.

Avea vocea blândă, însă muşchii lui Kaye se încordară.

— I-am spus lui Silarial ca n-o să-l folosesc. Nu o s-o fac.

— Serios? Îşi lungi uşor gâtul arătând ciudat ca o pasăre. Şi nu l-ai negocia pentru o alta viaţă? O mamă muritoare? Un prieten inutil?

— Mă ameninţi? Silarial mă ameninţă?

Se dădu înapoi.

— Încă nu, spuse el râzând.

— O să găsesc singură drumul, mormăi ea şi plecă, fără sa ştie sigur încotro se îndreptă şi fără să-i pese.

Copacii erau încărcaţi de frunze ca şi cum ar fi fost vară, iar pământul emana căldură şi un iz plăcut, dar pădurile stăteau

neclintite ca împietrite. Chiar şi vântul părea mort. Kaye merse mai departe, tot mai repede, până când ajunse la un râu cu un stăvilar de pietre. O siluetă îndesată era ghemuită lângă apă, părul ei din rugi şi crengi făcând-o să arate ca un tufiş.

— Tu! zise Kaye cu răsuflarea tăiată. Ce cauţi aici?

— Sunt sigură, spuse vrăjitoarea scaieţilor, ochii ei negri strălucind, că ai întrebări mai bune sa îmi pui.

— Nu mai vreau ghicitori, izbucni Kaye. Se aşeză pe malul ud fără să-i pese de apa care-i uda rochia. Sau de coji de ouă, sau misiuni.

Vrăjitoarea scaieţilor întinse o mână lungă şi subţire şi o mângâie pe Kaye cu degetele ei tari ca lemnul.

— Biata spiriduşă! Vino şi odihneşte-ţi capul pe umărul meu!

— Nici măcar nu ştiu de ce parte eşti.

Kaye gemu, dar se întinse spre ea şi se sprijini de trupul mare, cunoscut.

— Nu ştiu nici măcar câte tabere sunt. Adică, e ca o foaie de hârtie cu două părţi sau ca zarurile alea ciudate pe care le are Corny, cu douăzeci de părţi? Şi, dacă într-adevăr sunt douăzeci de părţi, e şi de partea mea cineva?

— Fată isteaţa, spuse vrăjitoarea scaieţilor, aprobator.

— Haide, nu are niciun sens. Nu poţi sa-mi spui chiar nimic? Despre nimic?

— Ştii deja ceea ce-ţi trebuie şi-ţi trebuie ceea ce ştii.

— Dar asta e o ghicitoare! protestă Kaye.

— Uneori ghicitoarea e răspunsul, răspunse vrăjitoarea scaieţilor, mângâind-o pe spate.

Capitolul 9

Albă ca luna, veselă ca lumina,
Nu palidă de-aşteptare, nu-ntunecată de durere,
Nu cum este, ci cum era când strălucea speranţa,
Nu cum este, ci cum în vise îi apare.

CHRISTINA ROSETTI,
În atelierul unui artist

În întunericul zorilor, Corny se trezi auzind clopotele îndepărtate şi un tropot furtunos de copite. Se rostogoli pe-o parte, dezorientat, cu trupul dureros şi brusc panicat. Cumva îşi luase din nou pe el jacheta de piele, dar marginile mânecilor păreau zdrenţuite. Încheieturile mâinilor îl dureau, iar când trase din neatenţie de şiretul care le lega, îl duru şi mai tare. Simţea un gust acru în gură.

Faptul că-şi dădea seama că se afla încă la Curtea Benefică explica groaza şi disconfortul. Dar când îl văzu pe Luis înfăşurat în haina mov a lui Kaye, îşi aminti restul. Îşi aminti cât fusese de idiot. Şi moliciunea chinuitoare a buzelor lui Luis.

Şi modul în care Luis îi dăduse părul la o parte de pe faţă în timp ce el vomita în iarbă.

Şi modul în care Luis era pur şi simplu bun cu el.

Faţa îi era roşie şi ochii îi ardeau de ruşine. Simţi un nod în gât la gândul ca va trebui să vorbească despre asta. Se ridică în genunchi şi apoi în picioare cu greu, distanţa fizică fiind singurul lucru care îl calma. Poate Kaye era în locul de unde se auzea zgomotul. Dacă reuşea să o găsească, poate Luis nu va spune nimic despre ceea ce s-a întâmplat. Corny înaintă singur printre copaci, până când ajunse la procesiune.

Cai de-ai zânelor, cu copite argintii, trecură în goană pe lângă el; coamele fluturau în vânt şi ochii le străluceau, iar feţele zânelor de pe spatele lor erau ascunse de coifuri. Primul călăreţ avea o armură de un roşu-închis care părea că se decojeşte ca vopseaua veche, al doilea purta armură albă precum un ou de şarpe. Apoi un armăsar negru galopă spre

Corny şi se dădu înapoi, cu copitele din faţă dansând în aer. Armura călăreţului era neagră şi lucioasă ca penele unei ciori.

Corny se dădu înapoi. Scoarţa tare a unui trunchi de copac îl zgârie pe spate.

Călăreţul îmbrăcat în negru trase o spadă curbată care strălucea precum apa vălurită.

Corny se clătină, groaza făcându-l să se poarte prosteşte. Calul se apropie, iar băiatul îi simţi respiraţia fierbinte pe faţă. Ridică mâinile legate pentru a se apăra.

Sabia tăie şiretul care-i lega încheieturile. Corny ţipă şi căzu în noroi. Călăreţul băgă sabia în teacă şi-şi scoase coiful cu coamă.

— Cornelius Stone, zise Roiben.

Corny izbucni într-un râs isteric, uşurat.

— Roiben! Ce faci aici?

— Am venit să negociez cu Silarial, spuse Roiben. L-am văzut pe Stoarce-Durerea pe partea cealaltă a lacului. Cine ţi-a legat mâinile? Unde e Kaye?

— Asta e, ăăă, pentru binele meu, spuse Corny, ridicând mâinile.

Roiben se încruntă şi se aplecă înainte în şa.

— Fă-mi plăcerea de a-mi spune povestea.

Corny se întinse şi atinse cu un deget o frunză verde. Aceasta se încovoie şi se făcu cenuşie.

— Un blestem destul de urât, hm? Am fost legat cu şiretul ca să nu cumva să ating pe cineva din greşeală. Cel puţin cred că ăsta a fost motivul – nu-mi amintesc tot ce s-a întâmplat aseară.

Roiben clătină din cap.

— Pleacă de-aici. Cât poţi de repede. Stoarce-Durerea te va conduce dincolo de graniţele Curţii Benefice. Nimic nu e cum pare acum, nici măcar tu. Kaye… ar trebui… Se opri. Spune-mi că e bine.

Corny vru să-i spună ca putea s-o lase baltă cu pretenţia lui că ţine la ea, dar era încă marcat de sabia care-i fusese legănată de curând deasupra capului.

— Ce-ţi pasă? întrebă el în schimb.

— Îmi pasă. Roiben închise ochii ca pentru a se linişti. Indiferent ce crezi despre mine, scoate-o de-aici.

Se lăsă pe spate în şa şi trase de frâie. Calul se dădu înapoi.

— Stai, zise Corny. Vreau de mult timp să te întreb ceva:

Cum e să fii rege? Cum e să fii atât de puternic încât nimeni să nu te poată controla?

Era un fel de sarcasm, desigur, dar Corny chiar voia să afle răspunsul.

Roiben râse sec.

— Cu siguranţă, nu sunt dintre cei care ştiu răspunsul.

— Bine, nu-mi spune.

Roiben înclină capul, ochii lui deschişi la culoare devenind dintr-odată gravi. Corny se simţi confuz acum că toată atenţia regelui era concentrată asupra feţei lui.

— Cu cât vei deveni mai puternic, cu atât vor găsi ceilalţi mai multe moduri să te stăpânească. O vor face prin cei pe care-i iubeşti şi prin cei pe care-i urăşti; vor găsi hamul care i se potriveşte gurii tale şi te vor supune.

— Deci nu există nicio cale de a fi în siguranţă?

— Să fii invizibil, poate. Sa fii lipsit de importanţă.

Corny clătină din cap.

— Nu merge.

— Supune-i tu primul, spuse Roiben, iar zâmbetul amar de pe faţa lui nu dădea impresia că nu vorbeşte serios. Sau mori. Nimeni nu poate să-i stăpânească pe cei morţi. Îşi puse coiful la loc. Acum, ia-o pe Kaye şi plecaţi.

Smucind frâul, Roiben întoarse calul şi porni la galop pe cărare; nori de praf se ridicau în spatele copitelor strălucitoare.

Corny îşi făcu drum înapoi printre copaci, însă-l găsi pe Adair sprijinit de un pom.

— Nu te potriveşti prea bine printre atâtea frumuseţi, spuse Zânul, dând la o parte şuviţe de păr blond. E o greşeală pe care voi, oamenii, o faceţi adesea, fiind atât de urâţi.

Corny se gândi la cuvintele lui Roiben: „Supune-i tu primul”.

— Ăsta a fost un dar destul de tare, spuse el, trecându-şi mâna pe trunchiul unui stejar din apropiere. Blestemul. Ar trebui să-ţi mulţumesc.

Adair se dădu înapoi.

— Probabil că erai foarte nervos. Blestemul usucă până şi carnea zânelor.

Corny zâmbi.

— Acum, nu-mi rămâne decât să decid care e cea mai bună metodă de a-mi exprima recunoştinţa. Ce crezi că m-ar sfătui domnişoara Maniere?

○

Kaye încercă să-şi păstreze faţa calmă când Roiben intră sub bolta de crengi ce formau camera lui Silarial. Părul argintiu îi cădea pe umeri precum mercurul, dar pe ceafă era mai închis la culoare din cauza transpiraţiei.

Lui Kaye i se puse un nod în gât şi fu cuprinsă de o anticipare ameţitoare, teribilă, pe care nu putea să o stăpânească. Înfăţişarea umană sub care Silarial o ascunsese era grea şi părea că o strânge. Voia să-l strige, să-i atingă mâneca. Îi era uşor să-şi imagineze ca a fost doar o neînţelegere, că, dacă-i putea vorbi un moment, totul devenea din nou aşa cum fusese înainte. Sigur, trebuia să stea lângă trunchiul trestiei mari şi să ţină privirea în podea aşa cum făceau servitorii oameni.

Vraja îi păruse o idee bună la început, atunci când o sugerase Silarial. Roiben nu o putea vedea – conform regulilor declaraţiei –, iar dacă era vrăjită, rămânea nevăzută. Kaye nu trebuia decât să aştepte până când el şi Silarial terminau de vorbit, apoi urma să încerce să-l convingă să fie de acord cu planul lui Silarial. Dacă şi ea era de acord, desigur. Ceea ce era destul de convinsă că nu avea să se întâmple, dar cel puţin o să aibă satisfacţia de a-l enerva.

Îi păruse a fi un scenariu bun; acum, însă, nu-l simţea la fel, stând şi uitându-se la el printre gene de parcă ar fi fost străini.

Silarial se uită în sus leneş dintre perne.

— Ethine mi-a spus că nu eşti de acord cu termenii mei.

— Nu cred că te aşteptai să fiu, d...

Se opri brusc, iar Silarial râse.

— Erai pe punctul de a-mi spune „doamna mea”, nu-i aşa? E un obicei la care trebuie să renunţi.

El se uită în jos şi strânse din buze.

— Aşa este. A fost o prostie.

— Nu. Mi se pare încântător. Întinse mâna spre locul în care se afla Kaye, printre ceilalţi servitori. Probabil că ţi-e foarte dor de ţinuturile copilăriei tale.

O tânără îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră, păşi afară din rând ca la un semn pe care Kaye nu-l observase. Servitoarea se aplecă deasupra unui bol de aramă de pe masă de parcă încerca să pescuiască mere. Apoi îngenunche în faţa lui Roiben, se lăsă pe spate şi deschise gura. Vinul îi strălucea printre dinţi.

Kaye îşi aminti brusc şi cu groază de Janet înecată, de buzele ci desfăcute exact în acelaşi fel, de felul în care arăta gura ei umplută cu apă de mare. Îşi înfipse unghiile în palmă.

— Bea, spuse doamna Curţii Luminoase cu ochii plini de încântare.

Roiben îngenunche şi sărută gura fetei, luându-i capul în mâini şi înclinând-o astfel încât să poată înghiţi.

— Decadent, zise el, aşezându-se la loc pe perne. Părea amuzat şi mult prea relaxat, cu picioarele întinse de parcă ar fi fost la el în salon. Ştii ce-mi lipseşte, totuşi? Ceaiul de păpădie coaptă.

Silarial mângâie părul fetei înainte de a o trimite să aducă o altă gură din alt bol. Kaye îşi reaminti să nu se holbeze, să se uite numai printre gene, să păstreze o expresie neutră. Îşi înfipse unghiile mai adânc în piele.

— Şi spune-mi, zise Silarial. Care sunt condiţiile pe care le propui?

— Trebuie să rişti şi tu ceva dacă vrei ca eu să risc totul.

— Curtea Malefică nu are nicio şansă de a câştiga bătălia. Ar trebui să accepţi orice îţi ofer şi să fii recunoscător.

— Totuşi, zise Roiben. Dacă pierd duelul împotriva campionului tău, vei deveni regina Curţii Malefice. Iar eu o să fiu mort. Destul de multe de riscat din partea mea faţă de oferta şi pacea ta trecătoare, dar nu cer o miză egală. Dacă voi câştiga, îţi cer numai să fii de acord ca Ethine să devină regină în locul tău.

Un moment, Kaye avu impresia că vede o sclipire triumfătoare în ochii lui Silarial.

— Numai? Şi dacă nu sunt de acord?

Roiben se lăsă înapoi pe perne.

— Atunci va fi război, că-l voi câştiga sau nu.

Silarial se încruntă, dar avea un zâmbet în colţul buzelor.

— Te-ai schimbat, nu mai eşti cavalerul pe care-l ştiam.

El clătină din cap.

— Îţi aminteşti cât eram de dornic să-mi dovedesc iubirea faţă de tine? Patetic de recunoscător pentru cea mai mică atenţie. Cred că mă găseai tare plictisitor.

— Recunosc că-mi pari mai interesant acum când faci pariuri pentru a-i salva pe cei pe care-i dispreţuieşti.

Roiben râse, iar modul în care sună – încărcat de dispreţ faţa

de sine –, îi dădu fiori lui Kaye.

— Dar poate ca mă dispreţuieşti şi mai mult pe mine? întrebă Silarial.

Roiben se uită la degetele mâinii sale stângi care trăgeau de cataramele de onix ale celeilalte manşete.

— Mă gândesc la modul în care tânjeam după tine şi mi se face greaţă. Se uită în sus, la ea. Dar asta nu înseamnă că nu mai tânjesc. Îmi e dor de casă.

Silarial clătină din cap.

— I-ai spus lui Ethine că nu vrei să renunţi la a fi stăpânul Curţii Nopţii. Că nu vrei să te mai gândeşti la asta. Că nu m-ai mai sluji niciodată. A rămas valabil?

— Nu o să mai fiu ce am fost odată. Roiben arătă spre Kaye şi celelalte fete care stăteau lângă perete. Indiferent ce îmi doresc.

— Ai spus că nimic nu te tentează la mine, zise Silarial. Ce înseamnă asta?

El zâmbi.

— I-am spus lui Ethine să-ţi transmită asta. Nu am spus-o niciodată.

— Şi e-adevărat?

El se ridică în picioare, parcurse distanţa scurtă spre locul în care stătea întinsă Silarial şi îngenunche în faţa ei. Ridică mâna spre obrazul ei, iar Kaye văzu că aceasta-i tremura.

— Sunt tentat, spuse el.

Regina de la Curtea Luminoasă se aplecă spre el şi-şi lipi gura de a lui. Primul sărut fu scurt, prudent şi cast, dar al doilea nu. Roiben îi luă capul în mâini şi o lăsă pe spate, sărutând-o de parcă ar fi vrut să o rupă în două. Când se retrase, buza lui Silarial sângera, iar ochii îi erau întunecaţi de dorinţă.

Faţa lui Kaye ardea şi-şi simţea bătăile inimii chiar şi în obraji. Imaginea mâinii lui Roiben tremurând când se întinsese spre Silarial îi părea chiar mai groaznică decât săruturile, mai rea decât orice spusese el sau ar fi putut spune. Ştia cum e să tremuri aşa înainte de a atinge pe cineva – o dorinţă atât de acută că devenea disperare.

Kaye se forţă să se uite în pământ, să se concentreze asupra rădăcinilor împletite de lângă papucul ei. Încerca să nu se gândească la nimic. Nu ştia cât de mult sperase ca el să o

iubească încă până când simţi cât durea să-şi dea seama că nu o mai iubea.

Un foşnet de haine o făcu pe Kaye să se uite în mod automat în sus, dar nu era decât Silarial care se ridica dintre perne. Privirea lui Roiben era prudentă.

— Probabil că vrei foarte mult să fiu de acord cu termenii tăi, spuse regina Curţii Luminoase încet, dar vocea îi tremura.

Îşi dădu o şuviţă de păr la o parte de pe faţă.

— Ethine ţi-ar da probabil înapoi coroana dacă ar câştiga-o, răspunse Roiben.

— Dacă-mi vei învinge campionul... începu Silarial, apoi făcu o pauză, uitându-se la el. Îşi puse mâna albă pe obrazul lui. Dacă-mi vei învinge campionul vei regreta.

El zâmbi scurt.

— Dar îţi voi acorda favoarea pe care o doreşti. Ethine va fi regină dacă câştigi. Ai grijă să nu câştigi.

Se îndreptă spre holurile cu lichide, iar Kaye îi văzu faţa reflectată în toate suprafeţele lor.

— Sigur, toată treaba asta cu negocierea nu mai contează daca mi te alături. Lasă curtea celor pe care-i deteşti. Putem să punem capăt războiului astăzi. Ai fi soţul meu...

— Nu, spuse el. Ţi-am spus că nu...

— E cineva aici care poate sa te convingă.

Roiben se ridică brusc şi se îndreptă spre zidul de servitoare, îşi mută privirea de-a lungul fetelor şi se opri asupra ei.

— Kaye.

Vocea îi sună chinuită.

Kaye lăsă privirea în pământ scrâşnind din dinţi.

— Cum ai ghicit? întrebă Silarial.

Roiben merse spre Kaye şi-şi puse mâna pe braţul ei. Aceasta tresări şi se eliberă de atingerea lui.

— Trebuia sa-mi dau seama mai devreme. Foarte isteţ să o ascunzi total sub vraja asta.

Lui Kaye îi era rău gândindu-se la modul în care o sărutase pe Silarial. Voia să-l plesnească. Voia să-l scuipe în faţă.

— Dar cum de-ai ales-o pe ea dintre celelalte servitoare ale mele?

Roiben luă mâna lui Kaye, o întoarse în aşa fel încât regina sa vadă semilunile roşii acolo unde unghiile i se înfipseseră în carne.

— Asta. Nu ştiu pe altcineva care să aibă obiceiul ăsta nervos.

Kaye se uită la el şi văzu numai o faţă umană ciudată reflectată în ochii lui.

Îşi retrase mâna, frecând-o de fustă de parcă ar fi putut să şteargă atingerea lui.

— Nu ai voie să mă vezi până când nu îndeplinesc misiunea ta idioată.

— Da, merit tot dispreţul tău, spuse el cu vocea blândă. Dar ce faci aici? Nu eşti în siguranţă.

Avea buzele încă roşii de la sărut şi lui Kaye îi era greu să nu se concentreze asupra lor.

— Aici e locul meu, nu-i aşa? Aici m-am născut. Cealaltă Kaye e acasă acum, acolo unde ar fi trebuit întotdeauna să fie. Cu mama ei, Ellen.

Preţ de o clipă Roiben păru mânios.

— Ce te-a făcut Silarial să promiţi pentru asta?

— Pesemne că e groaznic să o iubeşti, de vreme ce nu ai deloc încredere în ea, spuse Kaye, simţind un gust amar în gură.

Se făcu linişte un timp, iar el se uită la ea cu un fel de disperare teribilă ca şi cum voia foarte mult să vorbească, dar nu găsea cuvintele.

— Nu contează ce crede despre mine sau despre tine, spuse Silarial apropiindu-se de locul în care se afla Kaye. Erau vorbe dulci, rostite cu prudenţă. Foloseşte numele lui. Sfârşeşte războiul.

Kaye zâmbi.

— Aş putea, ştii. Chiar că aş putea.

El părea foarte grav, dar vocea îi era blândă ca şi a reginei.

— Vrei să fii stăpâna mea, Kaye? Să mă înclin unei noi stăpâni şi să-i simt mustrarea limbii?

Kaye nu zise nimic. Furia ei era ceva viu şi o simţea în interior, strângându-i stomacul. Voia să-l rănească, să-l umilească, să se răzbune pentru tot ceea ce o făcuse să simtă.

— Dacă îţi promit că n-o să folosesc niciodată numele, că nici măcar n-o să-l repet? zise Silarial. Va fi numai al tău. Jucăria ta. Nu aş face decât să te sfătuiesc cum să-l utilizezi.

Kaye tot nu zicea nimic. Îi era teamă de ceea ce putea să-i iasă din gură dacă o deschidea.

Roiben păli.
— Kaye, eu... închise ochii. Nu o face, spuse el, iar ea simţi disperarea din vocea lui.
Se simţi şi mai furioasă. O făcu să vrea să-i îndeplinească aşteptările.
Silarial vorbi atât de aproape de urechea lui Kaye încât o făcu să tremure:
— Trebuie să-i porunceşti, ştii asta. Dacă nu, am s-o ameninţ pe mama ta, pe băiatul ăla uman al tău, pe fata cu care ai fost schimbată. Vei fi convinsă. Nu te simţi prost că cedezi acum.
— Spune-mi că nu-l vei repeta, zise Kaye. Nu doar „dacă promit”, adevăratul jurământ.
Vocea lui Silarial era încă numai o şoaptă.
— Nu o să rostesc numele adevărat al lui Roiben. Nu o să-l folosesc pentru a-i porunci, nici nu-l voi repeta altcuiva.
— Rath Roiben, zise Kaye.
El tresări, iar mâna i se duse către mânerul sabiei de la centură, dar rămase acolo. Ochii îi râmaseră închişi.
— „Rye.” Cuvântul rămăsese suspendat pe buzele ei. Rath „Roiben Rye”.
— Riven, termină Kaye. Rath Roiben Riven, fă ce-ţi poruncesc.
El se uită la ea repede, ochii mărindu-i-se de speranță.
Kaye simţea cum zâmbetul ei devine crud. Ar face bine să facă ce îi cerea chiar atunci. Dacă nu, Silarial avea să ştie că rostise alt nume.
— Linge mâna reginei de la Curtea Benefică, Rath Roiben Riven, spuse ea. Linge-o ca un câine ce eşti.
El se aşeză pe un genunchi şi-şi trecu limba peste palma lui Silarial. Ruşinea îi coloră faţa. Regina râse şi-şi şterse mâna pe halat.
— Minunat. Acum, ce altceva să-l punem să facă?
Roiben se uită la Kaye.
Ea zâmbi dispreţuitor.
— Merit asta, şopti el. Dar, Kaye, eu...
— Spune-i să tacă, zise Silarial.
— Taci, spuse Kaye.
Se simţea ameţită de ură.
Roiben lăsă ochii în jos şi tăcu.
— Porunceşte-i să-mi promită loialitate, să fie pentru

totdeauna servitor la Curtea Benefică.

Kaye trase aer în piept. Asta nu o va face.

Faţa lui Roiben era întunecată.

Kaye clătină din cap, dar furia îi fu înlocuită de frică.

— Nu am terminat cu el încă.

Regina de la Curtea Luminoasă se încruntă.

— Rath Roiben Riven, spuse Kaye, încercând să se gândească la o poruncă pe care să i-o dea pentru a trage de timp.

Încercând să se gândească la o modalitate de a răstălmăci cuvintele lui Silarial sau de a face vreo obiecţie pe care regina de la Curtea Luminoasă să o creadă.

— Vreau ca...

Un ţipăt sparse liniştea. Silarial făcu câţiva paşi, distrasă de zgomot.

— Kaye... zise Roiben.

Un cârd de zâne îşi făcură loc printre ramuri, între el aflându-se şi Ethine.

— Doamna mea, spuse un băiat, apoi se opri uluită la vederea regelui Curţii Întunecate în genunchi.

— A murit cineva. Aici.

— Ce?

Regina se uită spre Roiben.

— Omul... începu unul dintre ei.

— Corny! strigă Kaye, năvălind prin perdeaua de crengi de salcie, uitând de Silarial, ordinele ei şi tot în afară de Corny.

Alergă în direcţia în care mergeau ceilalţi, spre locul unde se adunase o mulţime. Îl văzu pe Talathain ridicând o arbaletă ciudată. Spre Cornelius.

Pământul pe care stătea se uscase în două cercuri în jurul mâinilor, violetele mici căpătând o culoare maronie, ciupercile otrăvitoare putrezind şi solul însuşi pălind sub degetele lui. Lângă Corny odihnea corpul lui Adair cu un pumnal în mâna şi cu gâtul şi o parte din faţă zbârcite şi negre. Ochii morţi priveau spre cerul lipsit de soare.

Kaye se opri brusc, atât de uşurată că era viu Corny încât aproape că se prăbuşi.

Luis era în picioare în apropiere, palid la faţă. Avea pe umeri haina ei mov.

— Kaye, zise el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Îngenunche lângă cadavru şi-şi strecură pumnalul lui Adair în mânecă, ţinând mânerul ascuns în căuşul palmei.

— Neil l-a ucis, spuse Luis încet. Celor de la Curtea Benefică nu le place să vadă moarte – mai ales aici, la curtea lor. Îi ofensează, le aminteşte că până şi ei în cele din urmă vor...

Corny râse dintr-odată.

— Pun pariu că nu şi-a dat seama că o să-i sosească sfârşitul. Nu din partea mea.

— Trebuie să plecăm de-aici, zise Kaye. Corny! Sus!

Corny se uită la ea. Vocea îi suna ciudat, îndepărtată.

— Nu cred că o să mă lase să plec.

Kaye se uită la mulţimea de zâne adunate. Silarial era lângă Talathain. Ethine se uita cum Roiben vorbea cu Ellebere şi Ruddles. Unele dintre zâne arătau spre cadavru nevenindu-le să creadă, altele îşi smulgeau hainele şi se tânguiau.

— I-ai promis lui Corny că va fi în siguranţă, îi zise Kaye reginei.

Trăgea de timp.

— E în siguranţă. În vreme ce unul dintre supuşii mei zace mort.

— Plecăm.

Kaye se îndepărtă de Corny. Îi tremurau mâinile şi simţea marginea ascuţită a cuţitului pe piele. Încă doi, trei paşi.

— Lasă-i să plece, îi zise Roiben lui Silarial.

Talathain îşi întoarse arbaleta spre Roiben.

— Să nu crezi că-i poţi porunci.

Roiben râse şi trase sabia încet, provocându-l parcă pe Talathain să tragă. Avea ochii plini de furie, dar părea uşurat, de parcă seninătatea urii îi alungase ruşinea.

— Haide, zise el. Fie ca leşul unuia din noi să zacă aici.

Talathain lăsă arbaleta şi luă sabia.

— Am aşteptat mult momentul ăsta.

Merseseră în cerc măsurându-se din priviri, în vreme ce zânele se dădură la o parte, făcându-le loc.

— Lasă-mă pe mine să lupt cu el, spuse Dulcamara, îmbrăcată toată în roşu şi cu părul lung prins la spate cu fir negru.

Roiben zâmbi şi clătină din cap că nu. Se întoarse spre Kaye şi-i spuse:

— Du-te, apoi se îndreptă spre Talathain.

— Opreşte-i, îi zise Silarial lui Kaye. Ordonă-i să se oprească.

Cei doi avansau şi se retrăgeau, părând parteneri într-un dans mortal. Săbiile se loveau una de cealaltă.

Ethine făcu un pas spre fratele ei, apoi se opri. Se uită cu ochi rugători spre Kaye.

— Roiben, strigă Kaye. Opreşte-te!

El rămase nemişcat ca piatra. Talathain lăsă sabia în jos cu regret.

Silarial se îndreptă spre Roiben. Îşi trecu mâna peste obrazul lui şi apoi se uită din nou la Kaye.

— Dacă vrei să pleci de-aici cu prietenii tăi, spuse Silarial, ştii ce trebuie să-i ordoni să facă.

Kaye dădu din cap afirmativ, merse spre ei cu inima bătându-i atât de tare că o simţea ca pe o greutate în ea. Se opri în spatele lui Ethine. Trebuia să existe o modalitate de a-i elibera pe Luis şi pe Corny, şi pe ea însăşi înainte ca Silarial să-şi dea seama că nu folosise numele adevărat. Avea nevoie de ceva cu care să poată face schimb. Ceva pe care să-l vrea în schimb.

Kaye puse cuţitul lui Adair la gâtul lui Ethine.

Îşi auzi numele răsunând într-o mulţime de voci şocate.

— Corny! Sus! Luis, ajută-l! Înghiţi greu. Plecăm chiar acum.

Silarial nu mai zâmbea. Părea împietrită, cu buzele albe.

— Sunt lucruri pe care aş putea...

— Nu! strigă Kaye. Dacă o atingi pe mama, o tai pe Ethine. Dacă te atingi de fratele lui Luis, o tai pe Ethine. O să plec de-aici cu Luis şi Corny, iar dacă nu vreţi să păţească nimic, o să mă lăsaţi.

— Doamnă, gemu Ethine.

Talathain îndreptă sabia spre Kaye legănând-o ca şi cum i-ar fi promis ceva.

— Lăsaţi spiriduşa şi oamenii să treacă, spuse Silarial. Deşi cred că o să regrete.

Dintr-o singură mişcare a mâinii lui Silarial, vraja dispăru. Kaye se trezi trăgând adânc aer în piept, gustând verdele plantelor şi mirosind pământul negru şi bogat şi viermii care se târau prin el. Uitase senzaţiile ameţitoare pe care le avea ca zână şi greutatea teribilă a unei vrăji puternice; era ca şi cum şi-ar fi băgat vată în urechi. Aproape că se clătină, dar îşi înfipse unghiile în mână şi rămase nemişcată.

— Nu sora mea, spuse Roiben. Nu sora mea, Kaye. Nu o să te

las.

— Rath Roiben Riv... începu Kaye.

— Asta nu e numele meu, zise el şi se auziră icnete printre zâne.

Kaye se uită în ochii lui şi puse toată furia pe care o avea în ea în voce:

— Nu poţi să mă opreşti. O împinse pe Ethine între Luis şi Cornelius. Încearcă şi o să-ţi ordon.

Pe faţa lui Roiben zvâcni un muşchi. Avea ochii reci.

Trecură pe lângă el, înaintând spre marginea insulei. Când urcară pe barca de gheaţă pe care o lăsaseră printre trestii, Ethine scoase un sunet slab, care nu era tocmai suspin.

Vâsliră spre malul îndepărtat, acoperit de zăpadă, pe lângă un tânăr care stătea ţeapăn ca un spărgător de nuci de Crăciun, cu o eşarfă roşie cu auriu îndesată în haină. Obrajii şi buzele îi erau albăstrui, iar bărbia îi era îngheţată. Ochii palizi, cufundaţi în orbite se uitau la valuri. Chiar şi în moarte, aştepta să o servească pe regina de la Curtea Benefică.

Kaye nu putea sa fugă destul de departe sau de repede ca sa scape de toţi.

Capitolul 10

Culmea artei războiului nu înseamnă să
ai o sută de victorii într-o sută de lupte.
Culmea artei războiului este să supui
inamicul fără a lupta.

SUN TZU,
Arta Războiului

Maşina era încă parcată în balta de pe marginea autostrăzii, ferestrele de pe partea pasagerului fiind pline de o zloata care îngheţase. Uşa trosni când o deschise Luis.

— Intră, îi spuse Kaye lui Ethine.

Inima îi bătea tare, iar faţa şi mâinile îi erau îngheţate; toată căldura din trup îi fusese consumată de panică.

Ethine se uită circumspect la maşină.

— Fier, zise ea.

— De ce nu ne urmăresc? întrebă Luis, uitându-se înapoi.

— Ne urmăresc, spuse o voce.

Kaye ţipă şi ridică în mod automat sabia.

Stoarce-Durerea păşi în stradă, cu hainele negre atârnând pe el şi ghetele scârţâind pe trotuar în timp ce se îndrepta spre ei.

— Stăpânul meu a fost nemulţumit că v-am lăsat să vă duceţi dincolo de apă. Se simţea o ameninţare în vocea lui. Va fi şi mai nemulţumit dacă nu plecaţi imediat. Plecaţi! O să-i reţin eu. După ce traversaţi graniţa spre Curtea Malefică veţi fi în siguranţă.

— Îţi dai seama că ar fi o prostie să mă ţii împotriva voinţei mele, spuse Ethine, atingându-i braţul lui Kaye. Eşti departe de curte. Permite-mi să mă întorc şi o să vorbesc în numele tău. Jur!

Luis clatină din cap.

— Ce o să-i reţină să-i facă rău fratelui meu dacă-ţi dăm drumul? Îmi pare rău. Nu putem. Toţi avem pe cineva la care ținem şi pe care vrem să-l protejăm.

— Nu-i lăsa să mă ia, spuse Ethine, aruncându-se în genunchi

şi luând mâna osoasă a lui Stoarce-Durerea. Fratele meu mă vrea în mijlocul poporului meu, mă caută chiar în momentul acesta. Dacă-i eşti loial, o să mă ajuţi.

— Deci Roiben nu mai e un ticălos? o întrebă Kaye. Acum e fratele tău iubitor?

Ethine strânse din buze.

— Nu am ordin să te ajut, spuse Stoarce-Durerea, trăgându-şi degetele din strânsoarea lui Ethine. Şi nu am nicio dorinţă de a ajuta pe cineva. Fac ceea ce mi se ordonă.

Ethine se ridică încet, iar Luis o luă de braţ.

— Ştiu că eşti o mare doamnă şi toate cele, dar trebuie să urci în maşină acum.

— Fratele meu te va urî dacă-mi faci rău, îi zise ea lui Kaye, încruntată.

Lui Kaye i se făcu rău gândindu-se la ultima privire îngrozitoare pe care i-o aruncase Roiben.

— Haide, nu mergem decât într-o călătorie. Putem să ne jucăm „ghici ce văd".

— Intră-n maşină acum, îi spuse Luis.

Ethine urcă în spate peste vinilinul rupt şi buretele sfărâmicios. Avea faţa încordată de frică şi furie.

Corny desenă cu degetele pe capotă care rugini aproape instantaneu. Nu părea să observe că stătea cu picioarele goale în zăpadă.

— Sunt un criminal.

— Nu, nu-i adevărat, spuse Luis.

— Dacă nu-i adevărat, cum de ucid oameni?

— Sunt nişte pungi de plastic aici. Se întinse în spate şi le scoase de printre mormanele de cutii goale de cola şi pungi de la fastfooduri.

— Pune-ţi astea până găsim mănuşi.

— A, foarte bine, spuse Corny cu un zâmbet de nebun. Nu vreau să stric volanul.

— Nu conduci tu, spuse Luis.

Kaye înfăşură mâinile lui Corny în pungi şi-l împinse spre locul pasagerului. Ea sări în spate, lângă Ethine.

Luis porni maşina şi în sfârşit se mişcau. Kaye se uită pe la lunetă, dar nu părea să-i urmărească nicio zână. Nu zburau pe deasupra şi nu se căţărau pe maşină s-o oprească.

Aerul fierbinte, încărcat de miros de fier, îi încetini gândurile

lui Kaye, dar încercă să-şi ţină ochii deschişi. De fiecare dată când somnul ameninţa să o copleşească, groaza că ceata de zâne era cât pe ce să-i ajungă o făcea să se trezească. Îşi ţinea ochii pe fereastră, dar îi părea ca norii sunt întunecaţi şi au aripi şi că toate pădurile pe lângă care treceau erau pline de guri înfometate.

— Ce-o să facem acum? întrebă Luis.

— Poate reuşim să facem o înţelegere, zise Kaye. Cu cineva.

— Unde mergem? întrebă Corny. Unde e locul ăsta sigur spre care ne grăbim aşa? Adică, bănuiesc că avem şanse mai multe cu Roiben decât cu Silarial, dar ce se întâmplă după ce o dăm pe Ethine înapoi? Chiar crezi că Silarial o să ne lase în pace? L-am ucis pe Adair. L-am ucis.

Kaye făcu o pauză. Simţea până-n măduva oaselor cât de singuri şi lipsiţi de ajutor erau. Luaseră un ostatic pe care îl voiau înapoi ambele curţi, iar Silarial avea nevoie de ceva pe care numai Kaye îl ştia. De data asta nu mai exista nicio armă secretă, niciun cavaler misterios care să o salveze. Nu era decât o maşină veche şi doi oameni care nu meritau să fie târâţi în toată treaba asta.

— Nu ştiu, spuse ea.

— Nu există un loc sigur, spuse Corny. După cum spuneam. Nu pentru noi. Niciodată.

— Nimeni nu e-n siguranţă, zise Luis.

Kaye se miră de cât era de calm.

Ethine gemu în spate. Luis se uită spre ea în oglindă.

— E din cauza fierului, spuse Corny.

Luis încuviinţă din cap.

— Ştiam că le face rău.

Corny rânji.

— Mda, ai grijă. S-ar putea sa vomite pe tine.

— Taci, zise Kaye. Îi e rău. Nu e măcar obişnuită ca mine.

— Bun venit în New Jersey, citi Corny pe pancartă. Cred că putem opri la primul loc de popas. Sa o lăsăm să ia puţin aer. Ar trebui să fim în ţinuturile Curţii Malefice acum.

Kaye cercetă cerul în urma lor şi nici de data asta nu văzu niciun semn că ar fi urmăriţi. Oare aveau să facă un târg cu ei? Sau o să tragă în ei cu săgeţi care o să le ardă inimile? Oare Silarial şi Roiben lucrau împreună ca să o ia pe Ethine înapoi? Ieşiseră din zona a ceea ce cunoştea Kaye şi simţea că erau pe

punctul de a se prăvăli peste marginile lumii.

O rafală de vânt rece, îngheţat, o trezi din reverie.

Opriseră la o benzinărie, iar Luis ieşi. Se îndreptă spre magazin, în timp ce Corny începu să umple rezervorul. Pungile îi alunecară din mâini, iar plasticul subţire se destrămă. Corny se dădu înapoi împleticindu-se uimit în timp ce benzina împroşca laterala maşinii.

Kaye ieşi repede din maşină. Aerul era încărcat de aburi.

— Ce s-a-ntâmplat acolo? îl întrebă ea încet. L-ai ucis pe Adair? De ce?

— Nu crezi ca l-am omorât pur şi simplu pentru că am putut? L-am ucis şi pe Nephamael, nu-i aşa?

— Nephamael era deja pe moarte, spuse Kaye.

O durea capul.

Corny îşi trecu degetele înfăşurate în pungă prin păr atât de violent de parcă ar fi vrut să şi-l rupă. Apoi întinse mâna.

— Totul s-a întâmplat atât de repede! Adair vorbea cu mine, era înfricoşător, iar eu încercam să fiu la fel de înfricoşător. Apoi s-a ridicat Luis. Adair l-a prins – zicea că Silarial nu a promis că n-o să-i facă rău. Zicea că ar trebui să-i scoată şi celălalt ochi lui Luis şi şi-a pus degetul mare în dreptul lui. Iar eu, eu l-am luat de încheietura mâinii şi l-am tras de ea. Apoi l-am prins de gât. Kaye, când eram în gimnaziu luam bătaie destul de des. Dar blestemul... nu a trebuit să apăs foarte tare. Pur şi simplu l-am ţinut şi a murit.

— Îmi... începu Kaye.

Corny clătină din cap.

— Nu spune că-ţi pare rău. Mie nu-mi pare rău.

Kaye îşi sprijini capul de umărul lui, simţindu-i mirosul cunoscut de transpiraţie.

— Atunci nici mie nu-mi pare rău, spuse ea.

Luis se întoarse cu o pereche de mânuşi galbene, de spălat vase, şi o pereche de încălţări. Kaye se uită în jos şi-şi dădu seama că picioarele lui Corny erau încă goale.

— Ia astea, îi zise Luis, evitând să se uite la vreunul din ei. Peste drum e un local. Am putea să mâncăm ceva. L-am sunat pe Dave şi o să se ascundă cu un prieten în Jersey. I-am spus să plece din ţinutul Curţii Benefice – chiar dacă sunt aproape numai exilaţi în oraş.

— Ar trebui s-o suni pe mama ta, zise Corny, scoţând

celularul. Nu mai are baterie. Pot s-o încarc înăuntru.

— Trebuie să găsim alte haine, măcar, spuse Kaye. Sunt îmbrăcaţi aiurea toţi. O să ieşim în evidenţă.

Luis se uită în maşină. Ethine îl urmări cu ochii ei cenuşii, pătrunzători.

— Nu puteţi să faceţi o vrajă? întrebă el.

Kaye clătină din cap. Era puţin ameţită.

— Mă simt ca naiba. Poate un pic.

— Nu cred că un tricou o să ascundă faptul că eşti verde, zise Luis întorcându-se. Scoate-o afară. O să ne încercăm norocul cu mulţimea din local.

— Să nu-ţi închipui că poţi să-mi ordoni.

Ethine ieşi cu grijă pe asfalt şi se întoarse imediat să vomite pe roţi. Corny făcu o grimasă.

— Păzeşte-o, ar putea să încerce să fugă, zise Luis.

— Nu ştiu.

Corny se încruntă.

— Pare destul de bolnavă.

— Stai un pic, zise Kaye.

Se aplecă spre Luis şi căută în buzunarul hainei mov pe care o purta – haina ei. Scoase cătuşele îmbrăcate în blană. După ce închise una pe încheietura lui Ethine, o închise pe cealaltă pe propria încheietură.

— Ce-i asta? obiectă Ethine.

Luis râse tare.

— Nu se poate! Se uită spre Corny. Nu-mi vine să cred că are o pereche de cătuşe la îndemână pentru cazul în care ia prizonier pe cineva.

— Ce pot să spun? zise Corny.

Ethine tremura.

— Totul duhneşte de mizerie, fier şi stricăciune.

Corny îşi dădu jos geaca de piele, iar Ethine o luă recunoscătoare, trăgând-o pe braţul liber.

— Da, Jersey e destul de nasol, zise el.

Kaye se concentră, îşi ascunse aripile, îşi schimbă ochii şi culoarea pielii. Nu mai avea energie pentru altceva. Călătoria cu maşina şi destrămarea vrăjii de către regină o secaseră. Ethine nici măcar nu se obosi să-şi facă urechile mai puţin ascuţite sau trăsăturile mai puţin elegante sau inumane. Când urcară treptele, Kaye se gândea să spună ceva, dar îşi muşcă

limba. Ethine se dădu înapoi din faţa uşii de metal. Dacă Kaye se simţea rău, Ethine se simţea probabil şi mai rău.

Partea exterioară a localului era construită din imitaţie de piatră şi stucatură bej cu un semn pe uşă pe care scria „ŞOFERII DE CAMIOANE SUNT BINE-VENIŢI”. Cineva desenase reni, Moş Crăciuni şi cununi mari pe ferestre. Intrară înăuntru, se aşezară imediat lângă o femeie cu un păr alb, pieptănat cu grijă.

Ethine se uita la ea cu o fascinaţie pe care nu încerca s-o ascundă.

Kaye se strecură în separeu lăsând mirosul familiar de cafea să o inunde. Nu-i păsa că duhnea a fier. Asta era lumea pe care o cunoştea. Aproape că se simţea în siguranţă aici.

Un băiat drăguţ latinoamerican le dădu meniurile laminate şi le turnă apă.

Luis bău recunoscător.

— Mor de foame. Mi-am terminat batoanele ieri.

— Chiar aveţi mai multă putere asupra noastră dacă vă mâncăm mâncarea? o întrebă Corny pe Ethine.

— Da, spuse Ethine.

Luis îi aruncă o privire întunecată.

— Deci eu... începu Corny, dar apoi deschise meniul, îşi ascunse faţa şi nu termină.

— Dispare, spuse Ethine. Mănâncă altceva. Asta ajută.

— Trebuie să sun, îi zise Kaye lui Corny.

Corny se aplecă şi băgă cablul într-o priză de sub o pictură cu copaci haioşi şi un elan.

Se lăsă pe spate şi-i dădu telefonul subţire lui Kaye.

— Atâta timp cât nu-l tragi din perete, poţi să-l foloseşti în timp ce se-ncarcă.

Kaye formă numărul mamei ei, dar telefonul suna şi iar suna. Nicio căsuţă vocală. Niciun robot. Ellen nu agrea mesajele înregistrate pe care ar fi uitat oricum să le verifice.

— Mama nu-i acasă, zise Kaye. Avem nevoie de un plan.

Corny lăsă jos meniul.

— Cum să facem un plan dacă nu ştim ce are de gând să facă Silarial?

— Trebuie să facem ceva, zise Kaye. Să fim primii. Acum.

— De ce? întrebă Luis.

— Motivul pentru care Silarial a vrut ca eu sa vin la curte a

fost faptul că îi ştiu numele adevărat al lui Roiben.
Ethine se uită la Kaye cu ochii mari.
— O, zise Corny. Aşa e. Rahat.
— Am reuşit să o înşel în legătură cu numele o vreme, dar acum ştie asta.
— Tipic pentru o spiriduşă, zise Ethine.
Ar mai fi spus ceva, dar în acel moment chelneriţa veni spre ei şi scoase pixul şi carneţelul din şorţ.
— Ce să vă aduc, copii? Avem clătite ca specialitate.
— Cafea, cafea, cafea şi cafea, zise Corny arătând spre cei aşezaţi în jurul mesei.
— Un milkshake cu căpşuni, zise Luis. Mozzarella sticks şi un cheeseburger deluxe.
— Cum îl vrei? întrebă chelneriță.
Luis se uită uimit la ea.
— Oricum.
— Friptură şi ouă, comanda Corny. Carne, friptă. Ouă. Pâine de secară prăjită.
— Pui souvlaki pe pită, zise Kaye. Cu mai mult sos tzatziki pentru cartofii mei, vă rog!
Ethine se uită la toţi fără expresie, apoi la meniul din faţa ei.
— Plăcintă de afine, spuse ea în cele din urmă.
— Copii, aţi fost la târgul ăla renascentist din Tuxedo? întrebă femeia.
— Aţi ghicit, spuse Corny.
— Păi, toţi arătaţi aşa drăguţ!
Zâmbi şi le luă meniurile.
— Ce oribil, să mori toată viaţa, zise Ethine cutremurându-se în timp ce chelneriţa pleca.
— Eşti mai aproape de moarte decât ea, îi zise Luis. Turnă o linie de zahăr pe masă, îşi linse degetul şi-l trecu prin pudră.
— Nu o să mă omorâţi.
Ethine ridică mâna încătuşată.
— Nu ştiţi ce să faceţi. Nu sunteţi decât nişte copii speriaţi.
Kaye smuci tare de celălalt capăt al cătuşei, trăgându-i mâna lui Ethine înapoi pe canapeaua îmbrăcată în vinilin.
— Am auzit ceva despre un duel. Silarial a fost de acord să-ţi dea ţie regatul dacă va câştiga Roiben. Ce s-a întâmplat?
Ethine se întoarse şi se uită uimită la Kaye.
— A fost de acord?

— Păi, poate că a fost distrasă de toată faza cu săruturile de dinainte.

— Ce, zise Corny. Ce?

Kaye încuviinţă din cap.

— Nu a fost chiar direct, dar s-a văzut că o doreşte, zise ea cu glas aspru.

Ethine zâmbi uitându-se în jos.

— *A sărutat-o*. Asta-mi face plăcere. Încă mai simte ceva pentru ea.

Kaye se încruntă nervoasă. Încercă să se gândească la o scuză ca să tragă din nou de cătuşe.

— Sa ne întoarcem la ceea ce ştii despre duel, spuse Luis.

Ethine ridică din umeri.

— Trebuie să aibă loc într-un teritoriu neutru – Hart Island, afară din New York – peste o zi. Fratele meu ar putea câştiga, în cel mai bun caz, câţiva ani de pace, timp suficient pentru a-şi forma o legiune mai mare de zâne sau o strategie mai bună. În cel mai rău caz, îşi pierde ţinuturile şi viaţa.

— Nu prea pare să merite.

— Nu, stai, zise Kaye, clătinând din cap. Problema e că pare că merită. Pare că e posibil ca el să câştige. Pun pariu că Roiben crede ca poate să-l bată pe Talathain. Silarial nu a vrut ca ei să lupte azi, dar lui Roiben nu prea părea să-i pese. De ce i-ar da chiar şi numai o mică şansă de a câştiga?

Luis ridică din umeri.

— Poate că nu e deloc distractiv dacă e prea uşor să câştige Curtea Malefică.

— Poate are un alt plan, spuse Kaye. Vreo modalitate de a-l avantaja pe Talathain.

— Poate gloanţele reci de fier? întrebă Corny. I-ar fi caracteristic.

— Sunt mai teribile gloanţele decât capetele de săgeţi care-ţi sapă prin piele pentru a te lovi în inima? întreba Ethine. Nu-l va ucide nicio armă de-a muritorilor.

Luis încuviinţă din cap.

— Atunci numele lui Roiben. E cel mai evident lucru, nu? Duelul devine paravan numai pentru că ea poate să-l forţeze să piardă.

— Oricare ar fi planul reginei mele, îmi imaginez că depăşeşte cunoaşterea voastră, zise Ethine.

Chelneriţa veni şi turnă cafea în ceştile lor. Corny o ridică pe a lui cu mâna înmănuşată.

— În cinstea noastră. Se uită la Ethine. Aduşi la masa asta de prietenie sau de soartă – sau ca prizonier – şi pentru aroma dulce a cafelei datorită căreia ne vom îndeplini misiunea şi vom cunoaşte ceea ce este de cunoscut. OK?

Cei trei ridicară ceştile de cafea şi le ciocniră. Kaye ciocni cu Ethine.

Corny închise ochii fericit în timp ce sorbi prima înghiţitură. Apoi oftă şi se uită spre ei.

— Bun, deci despre ce vorbeam?

— Planul, zise Kaye. Planul pe care nu-l avem.

— E greu să faci un plan care să împiedice un alt plan pe care nu-l cunoşti, zise Luis.

— Iată ce cred că ar trebui să facem, zise Corny. Să ne ascundem până după duel. Ne înconjurăm de fier şi o păstrăm pe ea ca sa fim în siguranţă.

Gesticulă spre Ethine cu ceaşca de cafea şi câteva picături săriră pe masă. Una dintre ele atinse rochia zânei, udând materialul ciudat.

— Deci Kaye, dacă tu eşti pionul principal al planului lui Silarial, planul nu va fi îndeplinit. Duelul se va desfăşura în mod corect. Să câştige monstrul cel mai bun.

— Nu ştiu, zise Kaye.

Chelneriţa aşeză o farfurie aburindă în faţa ei. Îi lăsă gura apă când simţi mirosul de ceapă prăjită. De partea cealaltă a mesei, Luis luă un mozzarella stick şi-l înmuie în sos.

— Simt că ar trebui să facem ceva mai mult. Ceva important.

— Ştii ce e şahul zânelor? întrebă Corny.

Kaye clătină din cap că nu.

— Aşa se numeşte când schimbi regulile jocului. De obicei, nu e decât o variaţie.

— Chiar se numeşte aşa? întrebă Kaye. Ca la clubul de şah?

El dădu din cap că da.

— Iar eu ştiu.

○

— Nu erau deloc afine în plăcinta aceea, nu-i aşa? întrebă Ethine, urcând în maşină lângă Kaye.

— Nu ştiu, zise Corny. Cum a fost?

— Abia a fost comestibilă.

— Exact, tocmai asta-i minunat la localurile astea. Mâncarea e mult mai gustoasă decât ai crede. Ca şi acele mozzarella sticks.

— Ale mele, zise Luis, îndreptându-se spre maşină.

Corny ridică din umeri, un rânjet răutăcios răspândindu-i-se pe faţă.

— Te temi că o să iei microbi de la mine?

Luis păru panicat, apoi brusc enervat:

— Taci!

Kaye îl împunse pe Corny în ceafă, dar când acesta se întoarse spre ea, expresia lui era greu de descifrat. Kaye murmură o întrebare. El clatină din cap şi se întoarse spre drum, lăsând-o mai uimită decât înainte.

Spiriduşa se sprijini de banchetă şi lăsă vraja să se destrame, uşurată. Începea să urască greutatea ei.

— Vă mai spun încă o dată că ar trebui să mă eliberaţi, zise Ethine. Suntem foarte departe de curte, iar captivitatea mea prelungită nu va face decât să-i atragă spre voi.

— Nimănui nu-i place să fie ostatic, zise Luis, iar în vocea lui se simţea un pic de satisfacţie. Dar cred că o să vină fie că eşti, fie că nu eşti cu noi. Şi suntem mai în siguranţă dacă te avem aici.

Ethine se întoarse spre Kaye.

— Şi-o să-i laşi pe oameni să vorbească în numele tău? O să te aliezi cu ei împotriva poporului tău?

— M-aş fi gândit că eşti fericită că te afli aici, zise Kaye. Cel puţin nu trebuie să-ţi vezi fratele iubit ucis de regina ta iubită. De care este probabil îndrăgostită.

Când spuse aceasta, simţi cum i se strânge stomacul. Cuvintele îi răsunară în urechi de parcă l-ar fi blestemat.

Ethine strânse din buze.

— Ca să nu mai vorbim de plăcintă, zise Corny.

Kaye se uită pe fereastră simţindu-se bolnavă, neajutorată şi vinovată.

— Trebuie să-l luăm pe Dave de undeva? întrebă Corny blând pe un ton care îi dădea de înţeles lui Kaye că nu era inclusă în discuţie.

Luis făcu semn că nu.

— O să-l sun de la tine. Val, o prietenă, a zis că-l ia de la gară şi-l supraveghează. Ar putea probabil şi să-l aducă dacă vrem.

Oftă. Sper numai că fratele meu chiar s-a urcat în tren.
— De ce n-ar fi făcut-o? întreba Corny.
— Nu-i place să facă ce-i zic eu. Acum un an, eu şi fratele meu locuiam într-o staţie de metrou abandonată. Era de rahat, dar locul ţinea zânele la distanţă, iar târgul pe care-l făcuserăm cu zânele îi îndepărta pe toţi ceilalţi. Apoi Dave a găsit-o pe fata asta şi a adus-o să locuiască cu noi. Lolli. Lucrurile erau tensionate între noi înainte, dar Lolli n-a făcut decât să le înrăutăţească.
— Amândoi o plăceaţi? întrebă Corny.
Luis îi aruncă o privire rapidă.
— Nu chiar. Dave o urma peste tot ca un căţeluş. Era obsedat. Dar ea... în mod inexplicabil, mă plăcea pe mine.
Corny râse.
— Ştiu, spuse Luis. Clătină din cap, în mod evident jenat. De râsul lumii, nu-i aşa? Nu-mi place tupeul fetei ăsteia şi sunt chior... În fine, Dave nu m-a iertat niciodată. A folosit drogul ăsta, Never – vraja lui – ca să se facă să arate ca mine. S-a ameţit de tot. A omorât şi nişte zâne ca să obţină mai mult.
— Şi de asta trebuie să lucrezi pentru Silarial? întrebă Corny.
— Mda. Numai protecţia ei îl ţine în viaţă în New York. Luis oftă. De-abia merge. Exilaţii nu ascultă de nimeni şi dintre ei a omorât. Dacă s-ar îndrepta măcar... Ştiu că lucrurile ar putea să meargă mai bine. La anul o să facă optsprezece ani. Am putea să luăm împrumut de la stat pentru că ambii părinţi sunt morţi. Să mergem la şcoală.
Kaye se gândi la ceea ce zisese Dave când erau în New York, cum că vrea să se distreze puţin înainte de moarte. Se simţea îngrozitor. Dave nu se gândea la educaţie.
— De ce să mergi la şcoală? întrebă Corny.
Luis oftă.
— O să pară stupid. Mă gândeam să mă fac bibliotecar – ca mama – sau doctor.
— Vreau sa oprim la mine acasă, zise Kaye tare, întrerupându-i. Dacă întorci aici, suntem foarte aproape.
— Ce?
Corny se întoarse în scaun.
— Nu poţi să faci asta. Trebuie să rămânem împreună.
— Vreau să mă asigur că bunica e bine şi să iau nişte haine.
— E-o tâmpenie.

Corny se întoarse şi mai mult ca să se uite mai bine la ea.

— În plus, eşti legată de prizoniera noastră.

— Am cheia. Poţi s-o legi de tine. Uite ce-i, ne întâlnim la tine după ce-mi iau lucrurile. Făcu o pauză căutând în buzunar. Trebuie să-mi hrănesc şobolanii. Sunt singuri de zile-ntregi şi pot să pun pariu că nu mai au decât puţină apă în sticlă.

— N-o să-i mai hrăneşti niciodată *dacă te iau zânele*!

— Şi eu nu vreau să fiu lăsată singura cu doi băieţi muritori, spuse Ethine blând. Dacă nu vrei să mă eliberezi, trebuie să-mi asiguri confortul.

— O, te rog, zise Kaye. Corny e *gay*. Nu trebuie să-ţi faci griji...

Se opri şi-şi ţinu respiraţia; Corny se uita încruntat la ea. Îl plăcea pe Luis. D-asta s-a şi uitat urât când cu mâncarea şi microbii.

— Scuze, murmură ea, dar nu-l făcu decât să se uite şi mai urât. Întoarce aici, spuse ea în cele din urmă, iar Luis întoarse.

— Îmi înţelegi greşit neliniştea, zise Ethine, dar Kaye o ignoră.

— Ştiu că vrei să vezi ce fac bunica şi mama ta. Corny vorbea încet. Dar chiar dacă bunica ta ştie ceva despre ceea ce se petrece cu mama ta – şi sunt şanse mari să fie aşa – mă îndoiesc c-o să-ţi placă ce-o s-auzi.

— Uite ce-i, spuse Kaye, iar vocea-i era calmă ca şi a lui. Nu ştiu ce se va mai întâmpla. Nu ştiu cum putem să reparăm lucrurile. Dar nu pot să dispar pur şi simplu pentru totdeauna fără să-mi iau rămas-bun.

— Bine. Îi arătă lui Luis. Opreşte aici!

Acesta se uită la Kaye.

— Să te grăbeşti.

Traseră în faţa casei bunicii lui Kaye. Spiriduşa îşi descuie cătuşa, îi dădu cheia lui Corny şi ieşi.

Luis lasă fereastra-n jos.

— Ar trebui sa te aşteptăm.

Ea clătină din cap în semn că nu.

— Ne întâlnim la rulotă.

○

Toate luminile de la etaj erau aprinse, strălucind ca nişte felinare. Nicio instalaţie de sărbătoare nu pâlpâia la intrarea principală, deşi toate celelalte case erau împodobite cu luminile

care sclipeau şi clipoceau. Kaye se căţără în copacul din faţa camerei ei, simţind scoarţa îngheţată atât de cunoscută sub palme. Când paşi pe ţiglele acoperite de zăpadă văzu persoanele aflate în camera ei. Se ghemui şi se uită mai cu atenţie.

Ellen era în hol şi vorbea cu cineva. Un moment, Kaye atinse fereastra cu mâna gata să o deschidă şi să o strige pe mama ei, dar apoi observă că dispăruse cuşca cu şobolani şi toate hainele ei fuseseră îndesate în doi saci menajeri pe podea. „Kaye piticoata", aşa zisese Corny glumind. Kaye piticoata intră în cameră purtând un tricou de-al lui Kaye. Îi ajungea până la genunchi.

Fetiţa arăta intr-adevăr ca o Kaye în miniatură – un păr de un blond murdar, încâlcit şi lăsat pe spate, ochi căprui şi un nas cârn. Era ca şi cum ar fi văzut o scenă din trecutul său.

— Mamă, şopti Kaye.

Cuvântul părea să plutească în negură; părea o lume ce nu se poate manifesta. Kaye îşi simţea inima bătându-i tare în piept.

— Ai nevoie de ceva, Kate? întreba Ellen.

— Nu vreau să dorm, zise fetiţa. Nu-mi place sa visez.

— Încearcă, îi spuse mama lui Kaye. Cred...

Lutie zbură spre Kaye de pe o creangă, iar aceasta se sperie atât de tare încât căzu pe spate, alunecând pe acoperiş. Din interior se auzi un ţipăt ascuţit.

Ellen merse spre fereastră şi se uită spre acoperişul plin de zăpadă, respiraţia ei aburind geamul. Kaye fugi înapoi ca să nu fie văzută. Ca un monstru. Ca un monstru care aşteaptă să adoarmă copilul ca să se poată strecura să-l mănânce.

— Nu e nimic, zise Ellen. Nu o să te fure nimeni din nou.

— Cine e ea? şopti Lutie, aterizând în poala lui Kaye. Aripile lui Lutie îi atinseră degetele, părând asemenea atingerii unor gene. De ce doarme în patul tău şi poartă hainele tale? Am aşteptat şi iar am aşteptat, aşa cum ai zis. Ţi-a luat mult timp să te întorci.

— E copila care a fost luată pentru a-mi face mie loc. E cea care credeam eu că sunt, dar de fapt nu sunt.

— Cea cu care ai fost schimbată?

Kaye făcu semn că da.

— Cea al cărei loc e aici. Adevărata Kaye.

Răceala zăpezii se strecura prin rochia ei de zână,

îngheţându-i pielea. Cu toate acestea stătea pe pervaz, uitându-se la fata dinăuntru, în timp ce Ellen stingea tot în afară de lumina de veghe. Fu simplu să aştepte până se făcu întuneric, să urce puţin, apoi să deschidă fereastra de la pod. Kaye se furişă înăuntru trecându-şi picioarele peste pervaz şi lăsându-se să alunece înăuntru.

Picioarele îi atinseră podeaua murdară, iar Kaye aprinse becul.

Se lovi de o cutie al cărei conţinut se împrăştie pe jos. Văzu că erau zeci de fotografii. Unele erau lipite între ele, altele erau mâncate pe la margini, dar toate înfăţişau o fetiţă. Kaye se aplecă. Uneori fata era un bebeluş înfăşat care dormea pe un petic de iarbă, alteori o chestie slabă care dansa de colo-colo. Kaye nu ştia care erau fotografii cu ea şi care erau cu cealaltă fată – nu avea idee cât era de mică atunci când se făcuse schimbarea.

Îşi trecu degetele prin praf şi scrise: „impostor”, „fals”.

O rafală de vânt intră pe fereastra deschisă şi împrăştie fotografiile. Kaye oftă şi începu să le adune. Simţea mirosul de mizerie de veveriţă, de lemn mâncat de termite, de grinzi putrezite acolo unde zăpada se infiltrase în ele. Sub streaşină era un cuib ţipător din izolaţie roz. Uitându-se la el, Kaye se gândi la cuci. Adună pozele într-o cutie pentru pantofi şi se îndreptă spre scări.

Nu se afla nimeni în baia de la etaj, dar lângă chiuvetă era aprinsă o altă lumină de veghe. Kaye se simţi goală în acest loc pe care-l cunoştea, de parcă inima i-ar fi fost stoarsă. Dar ghicise: nu-i împachetase nimeni lucrurile murdare.

Căută în grămadă şi scoase tricouri, pulovere şi blugi pe care-i purtase cu o săptămână înainte, le strânse şi le aruncă pe fereastră pe gazonul plin de zăpadă. Dorea să-şi ia şi casetele, caietele şi cărţile, dar nu voia să rişte să intre în camera ei ca să le ia. Dacă ţipa fata cealaltă? Dacă intra Ellen şi o găsea acolo înhăţând colierul idiot de cauciuc pe care-l şterpelise de la un târg de stradă?

Kaye deschise cu grijă uşa şi paşi în hol, încercând să-şi audă şobolanii. Nu putea să-i lase pur şi simplu să fie aruncaţi în zăpadă sau să fie daţi unui magazin de animale cum ameninţa bunica ei când cuşca ajungea foarte murdară. Se panică la gândul că nu va putea să-i găsească. Poate-i pusese cineva pe

verandă?

Kaye se strecură în jos pe trepte, dar când ajunse în sufragerie, bunica ei se uită spre ea de pe canapea.

— Kaye, zise ea. Nu te-am auzit intrând. Unde-ai fost? Am fost foarte îngrijorată.

Kaye ar fi putut sa se facă invizibilă sau ar fi putut să fugă, dar vocea bunicii ei sună atât de normală încât o ţintui. Era încă în umbră, verdele pielii fiindu-i ascuns de întuneric.

— Ştii unde sunt Isaac şi Armageddon?

— În camera mamei tale – sus. O deranjau pe sora ta. Îi e frică de ei – are o imaginaţie! Spune că vorbesc cu ea tot timpul.

— O, zise Kaye. Da.

Lângă televizor se afla un pom de Crăciun împodobit cu îngeri şi ghirlande sclipitoare. Era natural – Kaye simţea mirosul acelor zdrobite şi al răşinii ude. Dedesubt se vedeau câteva cutii împachetate în hârtie aurie. Kaye nu-şi amintea când făcuseră brad ultima data, darămite să cumpere unul.

— Unde-ai fost?

Bunica se aplecă înainte, cercetând-o.

— Pe-aici, şopti Kaye. Lucrurile nu merg atât de bine în New York.

— Haide, stai jos. Mă faci să fiu agitată stând acolo unde nu pot să te văd.

Kaye se mai dădu un pas înapoi, unde era şi mai întuneric.

— Mă simt bine-aici.

— Nu mi-a spus niciodată despre Kate. Îţi dai seama? Nimic! Cum a putut să nu-mi spună despre propria nepoată? Imaginea fidelă a ta la vârsta aia. O fetiţă atât de dulce, crescând răpită din sânul unei familii care o iubea. Mă doare inima când mă gândesc.

Kaye dădu din cap prosteşte. „Răpită." Iar Kaye era hoţul, hoţul copilăriei lui Kate.

— Ţi-a zis Ellen de ce e aici Kate?

— Credeam că ţi-a spus – tatăl lui Kate s-a internat la dezalcoolizare. Promisese să nu o mai deranjeze pe Ellen, dar a făcut-o şi mă bucur. Kate e un copil ciudat şi e clar că a fost crescută groaznic. Ştii că nu mănâncă decât boabe de soia şi petale de flori? Ce fel de dietă-i asta pentru un copil în creştere?

Lui Kaye îi venea să urle. Discrepanţa dintre normalitatea lucrurilor pe care i le spunea bunica ei şi ceea ce ştia că este adevărat era de neîndurat. De ce i-ar fi spus mama ei o asemenea poveste? Oare o vrăjise cineva să creadă că aceasta era adevărul? Magia o îneca. Ar fi vrut să o roage să tacă. Dar îşi înghiţi cuvintele pentru că şi ea voia ca bunica ei sa continue să vorbească, voia ca totul să fie normal măcar câteva clipe.

— Ellen e fericită? întrebă Kaye încet. Că o are pe… Kate?

Bunica pufni.

— Nu a fost niciodată pregătită cu adevărat să fie mamă. Cum o să se descurce în apartamentul ala mic? Sunt sigură că e fericită că o are pe Kate – ce mamă n-ar fi fericită să-şi aibă copilul lângă ea? Dar uită cât de multă muncă înseamnă. Vor fi nevoite să se mute aici înapoi, sunt sigură.

Kaye îşi dădu seama, din ce în ce mai îngrozită, că Corny avusese tot timpul dreptate. Fusese un plan groaznic acela de a i-o da mamei ei pe fetiţă. Ellen de-abia se aranjase cu slujba şi formaţia, iar un copil strica totul. Kaye dăduse greş şi nu ştia cum sa îndrepte lucrurile.

— Kate o să ia exemplul tău, zise bunica ei. Nu mai poţi sa fugi, să ratezi treburi importante din familie. Nu avem nevoie de doi copii nestăpâniţi.

— Termină! Gata! zise Kaye, dar cuvintele nu aveau niciun pic de magie în ele. Îşi puse mâinile la urechi. Încetează! Kate nu o să ia exemplul meu.

— Kaye? strigă Ellen din capătul scărilor.

Panicată, Kaye se îndreptă spre uşa de la bucătărie. O deschise larg, fericită că simte aerul rece pe faţa arzândă. În acel moment ura pe toată lumea – îl ura pe Corny că avusese dreptate, pe Roiben pentru că plecase, pe mama şi pe bunica ei pentru că o înlocuiseră. Şi cel mai mult se ura pe ea însăşi pentru că a lăsat toate astea să se întâmple.

— Kaye Fierch! strigă Ellen din uşă cu vocea ei de mamă, rar utilizată. Întoarce-te imediat aici.

Kaye se opri automat.

— Îmi pare rău, spuse Ellen, iar Kaye se întoarse spre ea şi-i văzu faţa supărată. Nu m-am purtat cum trebuia, recunosc. Te rog, nu pleca. Nu vreau să pleci.

— De ce? întrebă Kaye încet.

Simţea un nod în gât.

Ellen clatină din cap şi păşi în curte.

— Vreau să-mi explici. Spune-mi acum ce voiai să-mi spui data trecută în apartamentul meu.

— Bine, zise Kaye. Când eram mică, am fost schimbată cu... cu copilul uman... şi tu m-ai crescut în locul... în locul fetiţei umane. Nu am ştiut înainte să ne mutăm înapoi aici şi să mă întâlnesc cu alte zâne.

— Zâne, repeta Ellen. Eşti sigură că asta eşti? O zână? De unde ştii?

Kaye întinse o mâna verde.

— Ce altceva să fiu? Extraterestru? O fată verde de pe Marte?

Ellen trase adânc aer în piept.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce să cred despre toate astea.

— Nu sunt om, spuse Kaye, iar cuvintele acestea atinseră lucrul cel mai teribil şi de neînţeles în legătură cu adevărul.

— Dar vorbeşti ca... Ellen se opri, corectându-se: Sigur că vorbeşti ca tine. Eşti tu.

— Ştiu, zise Kaye. Dar nu sunt cine credeai că sunt, nu-i aşa?

Ellen clătină din cap în semn că nu.

— Când am văzut-o pe Kate m-am speriat atât de tare! M-am gândit că ai făcut vreo tâmpenie ca să o iei înapoi de la cei care o aveau, nu-i aşa? Vezi, te cunosc. Pe tine.

— Nu o cheamă Kate. E Kaye cea adevărată.

Ellen ridică o mână.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Mda, oftă Kaye. Am făcut ceva destul de stupid.

— Vezi, eşti exact cine cred că eşti. Ellen o îmbrăţişă pe Kaye, râse gros ca o fumătoare ce era. Eşti fata mea.

Capitolul 11

Deşi m-am închis ca degetele-n pumn,
mă deschizi întotdeauna petală cu
petală aşa cum face Primăvara.

E.E. CUMMINGS,
Undeva unde n-am mai călătorit
niciodată, bucuros dincolo

Gazonul din faţa rulotei lui Corny era ornat cu un pinguin gonflabil uriaş care purta o eşarfă verde, o pălărie, un tricou roşu cu Star Trek şi o insignă pe piept în partea dreaptă. Stătea pe gazon şi licărea ciudat. Când Luis trase pe aleea pietruită, pe acoperişul rulotei vecine se aprinseră lumini multicolore care transformară toată zona într-o discotecă.

— Nu îmi spui că am o casă frumoasă? zise Corny, dar gluma sună forţat, neconvingător.

Ethine se aplecă, cu degetele pe scaunul de plastic.

Luis închise maşina.

— Pinguinul ăla e îmbrăcat ca...

— Vârful gheţarului, zise Corny.

Luis îl aşteptă pe Corny să descuie uşa, ţinând-o pe Ethine de cătuşa îmbrăcată în blană. Înăuntru, pomul din fibră optică lumina o grămadă de vase murdare. Pe pereţi erau atârnate goblenuri înrămate, alături de poze ale căpitanului Kirk şi domnului Spock semnate. O pisică ateriză de undeva de sus cu o bufnitură şi începu să miorlăie.

— Camera mea e pe holul ăla, şopti Corny. Casă, dulce casă!

Luis păşi pe covorul uzat, trăgând-o pe Ethine în urma lui.

Se simţea un miros statut, pe care Corny nu-l remarcase înainte Se întrebă dacă nu cumva se obişnuise cu el.

Mama lui Corny deschise uşa dinspre hol. Era ceva trist în modul în care arăta, îmbrăcată cu halatul subţire, cu părul încâlcit şi picioarele goale. Îl îmbrățișă înainte de a spune ceva.

— Mamă, zise Corny. El e Luis şi ea... Eileen.

— Cum poţi să vii aşa pur şi simplu? zise ea, dându-se înapoi

şi uitându-se la el. Ai lipsit tocmai de Crăciunul ăsta. Primul Crăciun de la înmormântarea surorii tale. Am crezut ca şi tu ai murit. Tatăl tău vitreg a plâns cum nu l-am mai văzut niciodată plângând.

Corny se încruntă de parcă avea o problemă cu ochii care putea justifica vorbele ei.

— Am ratat Crăciunul? Ce zi e?

— E douăzeci şi şase, zise ea. Ce purtaţi? Şi ai părul negru. Unde-ai fost?

Fusese plecat cinci zile. Corny gemu. Desigur, timpul trecea altfel în Ţinutul Fermecat. Păruse că sunt două zile când de fapt trecuse de două ori mai mult timp. Traversând lacul, parcă se îndreptase spre un loc cu un alt fus orar, ca şi cum ar fi zburat spre Australia, spre exemplu, numai că nu putea câştiga timpul ăsta odată întors înapoi.

— Ce-i cu tine? Ce-ai făcut de nu ştii cât ai fost plecat?

Corny trase de tunica cu mâna îmbrăcată în mănuşa galbenă.

— Mamă...

— Nu ştiu dac-o să pot să te iert vreodată. Clatină din cap. Dar e miezul nopţii şi sunt prea obosită ca să-ţi aud scuzele. Sunt obosită de griji. Se întoarse spre Luis şi Ethine. Mai sunt pături în dulap dacă vi se face frig; amintiţi-i lui Corny să dea drumul la căldură.

Ethine părea că se pregăteşte să spună ceva, dar Luis vorbi înaintea ei.

— Mulţumim că ne dai voie să stăm. Părea aproape timid. O să încercăm să nu deranjăm.

Mama lui Corny clătină absentă din cap, apoi se uită spre Ethine.

— Urechile ei sunt... Se întoarse spre Corny. Unde-ai fost?

— La o conferinţă despre literatură ştiinţifico-fantastică.

Corny deschise uşa de la dormitor şi aprinse lumina, lăsându-i pe Luis şi pe Ethine să intre.

— Serios, nu ştiu cum am pierdut noţiunea timpului aşa.

— O conferinţă? Conferinţă de Crăciun? Aştept o poveste mult mai convingătoare mâine-dimineaţă, zise mama lui şi intră înapoi la ea în cameră.

Pe birou fâşâia un calculator, pe ecran succedându-se o serie de imagini din Farscape. Deasupra patului era agăţat un poster cu doi îngeri, unul cu aripi negre, celalalt cu aripi albe, cu

mâinile legate cu o funie de spini, sângele lor fiind singura culoare de pe coala mare de hârtie lucioasă. Pe jos erau grămezi de cărţi rămase exact acolo unde îi căzuseră din mâini înainte de a adormi. Volume de manga erau aruncate peste romane ilustrate şi cărţi cu coperţi de hârtie. Împinse câteva sub pat, jenat. Îşi considerase mereu camera o extensie a intereselor sale. Acum, uitându-se prin ea, se gândi că arată stupid, la fel ca pinguinul de pe gazon.

— Poţi să dormi aici, îi zise Corny lui Ethine, arătând spre pat. Aşternuturile sunt destul de curate.

— Ce galant! zise ea.

— Mda, ştiu.

Se îndreptă spre măsuţa de toaletă unde stăteau unul lângă altul un rege alb şi unul negru. Îi plăcea să-şi exprime starea de spirit aşezându-l pe unul sau pe celălalt în faţă, dar încetase să mai facă acest lucru după moartea lui Janet; nu mai era sora supărătoare căreia să-i semnaleze. Deschise sertarul şi scoase un tricou şi nişte boxeri şi-i aruncă pe pat.

— Poţi să te îmbraci cu astea, dacă vrei. Ca să dormi cu ele.

Luis îşi desfăcu şireturile la ghete.

— Pot sa fac un duş?

Corny făcu semn că da şi căută un tricou cu o inscripţie mai puţin patetică. Găsi unul bleumarin pe care scria: POT SĂ BEAU MAI MULTĂ CAFEA DECÂT TINE. Uitându-se în sus, îngheţă văzând-o pe Ethine dându-şi jos rochia cu atâta nonşalanţă. Omoplaţii erau acoperiţi cu ceea ce păreau a fi baza aripilor; erau roz pe pielea de un alb ca zăpada. Se uită la el peste umăr în timp ce-şi ridica pantalonii pe picioarele subţiri, iar ochii îi erau reci şi goi.

— *Merci*, zise Luis prea tare, luându-i haina din mână. O să iau nişte blugi de la tine dacă nu te superi.

Corny arătă spre câteva perechi aşezate pe un coş de rufe curate.

— Ia ce vrei.

Ethine stătea pe marginea patului, frecându-şi degetele nenatural de lungi de covor în timp ce Luis pleca din cameră.

— Aş putea să te vrăjesc, zise ea.

Corny se dădu înapoi evitând să se uite la ea.

— Nu pentru mult timp. Luis sau Kaye ar intra şi pe ei nu poţi să-i vrăjeşti.

Dar sigur, Kaye era la bunica ei, iar Luis – în baie. O privire aruncată rapid îl făcu să-şi dea seama că nu se obosise să o lege de nimic. Ar avea destul timp.

— Chiar şi cu sunetul vocii mele te-aş putea face să mă asculţi.

— Nu ai face-o.

Se gândi la zâna cea mică pe care o prinsese în noaptea încoronării şi-şi strecură mâna în spatele măsuţei unde se afla vătraiul de fier.

— E ca şi când aş zice că aş putea să-ţi fac pielea să îmbătrânească precum pielea chelneriţei bătrâne de la local; poţi să fii destul de sigură că nu plănuiesc asta.

— Şi mama ta cea drăguţă, aş putea să o vrăjesc şi pe ea.

Corny se întoarse îndreptând vătraiul spre gâtul ei.

— Încuie cealaltă cătuşă. Acum.

Ethine râse cristalin.

— Am vrut numai să-ţi spun că, aducându-mă pe mine aici, îi pui în pericol pe cei pe care-i iubeşti.

— Încuie cătuşa oricum.

Ethine se aplecă şi încuie cătuşa, legându-se de piciorul patului, apoi se răsuci şi se aşeză pe burtă. Ochii-i sclipiră în lumina de pe masa de alături. Erau la fel de inumani ca ochii unei păpuşi.

Corny se duse spre fereastră, scoase cheia din geacă, deschise fereastra şi o aruncă pe o grămadă de frunze.

— Succes la dat ordine acum! Vrăjit sau nu, îi va lua ceva vreme oricui până o să găsească cheia.

O supraveghe cu vătraiul în mână până când Luis se întoarse de la baie purtând blugii lui Corny şi un prosop pe cap. Pielea maronie de pe piept îi era încă roşie de la apa fierbinte.

Corny se uită repede în jos, la mâinile înmănuşate, la plasticul subţire care-l împiedica să strice tot ceea ce atingea. Era mai bine să se uite în jos ca să nu cumva să se uite prea mult la pieptul gol al lui Luis.

Luis îşi dădu jos prosopul şi păru să observe brusc vătraiul şi cătuşa.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ethine încerca să se joace cu mine, zise Corny. Nimic important.

Aşeză bara de metal şi se ridică-n picioare, îndreptându-se

spre hol şi sprijinindu-se de perete un moment, cu ochii închişi, respirând greu. Unde era Kaye? Trecuse aproape o jumătate de oră; dacă-şi lua repede lucrurile putea să apară dintr-un moment într-altul. Îşi dori să se întâmple aşa. Întotdeauna îl salva când credea ca nu mai poate fi salvat.

Dar aveau un ostatic ciudat şi nicio idee despre cum va fi următorul atac sau când va avea loc şi nu prea credea că va reuşi nici Kaye să-i salveze de data asta.

Poate că se afla în pericol.

Era prea supărată ca să gândească clar.

Iar el o lăsase să coboare din maşină. Nu se gândise nici măcar să-i dea telefonul lui.

Se ridică de lângă perete şi luă nişte pături şi perne vechi de pe-un raft din dulapul din hol. O să se rezolve totul – o să fie bine. O să vină Kaye cu un plan isteţ. O s-o înapoieze pe Ethine în schimbul promisiunii ca vor fi în siguranţă şi ei, şi familiile lor – ceva de genul ăsta, dar mai isteţ. Kaye nu va spune numele lui Roiben. Dacă Silarial nu-l va şti, Roiben o să câştige duelul împotriva campionului Curţii Benefice. Roiben îi va cere scuze lui Kaye. Lucrurile or să reintre în normal, oricare-ar fi normalul. Corny o să-şi spele mâinile în acelaşi ocean care o ucisese pe sora lui, iar blestemul va dispărea.

Luis îl va invita să iasă cu el pentru că era un tip atât de tare. Se întoarse în cameră şi aruncă paturile pe pat.

— Kaye o să doarmă cu Ethine când apare. Iar noi o sa întindem câteva pleduri pe podea. Cred că o să fie suportabil.

Luis îşi luase tricoul pe el şi stătea pe jos răsfoind un număr din Swordspoint. Se uită în sus.

— Am dormit şi mai rău.

Corny desfăcu o pătură cu model în zigzag galben cu verde şi o întinse, apoi aşeză o alta albastră deasupra.

— Gata, zise el şi începu sa-şi pregătească partea lui de pat. Luis se aşeză, trase o pătură până-n gât şi se-ntinse. Corny se băgă şi el în patul provizoriu. Camera arăta diferită de pe podea, ca un ţinut extraterestru plin de hârtii rupte şi CD-uri aruncate. Lăsă capul în jos şi se uită la petele de apă de pe tavan care porneau în cercuri dintr-un centru întunecat, asemenea inelelor unui copac bătrân.

— Hei, sting eu lumina, zise Luis ridicându-se.

— Încă o aşteptăm pe Kaye. Şi pe fratele tău, nu-i aşa?

— Am încercat să-l sun din nou, dar n-am reuşit să dau de el. I-am lăsat adresa lui Val – fata cu care trebuia să stea – în caz că o sună sau apare. Sper că a făcut ce-a zis că face şi a urcat în tren. Luis se opri. Dar Val a zis ceva ciudat. Are un prieten printre exilaţii din oraş. Zicea că a fost vizitat de lordul vostru, Roiben, acum două zile. Probabil înainte să apară la Curtea Benefică.

Corny se încruntă. Creierul lui obosit nu reuşea să înţeleagă de ce.

— Hm, ciudat. Păi, acum cred că tot ce putem să facem e să aşteptăm. Kaye ştie cum să intre. O să fie mai bine dacă reuşim să dormim puţin.

Luis stinse lumina, iar Corny clipi aşteptând să i se obişnuiască ochii cu semiîntunericul. Luminile care pâlpâiau afară îi permiseră să vadă cum Luis îngenunchează la loc.

— Eşti gay? şopti Luis.

Corny dădu din cap că da, deşi probabil că Luis nu putea să-l vadă.

— Ştiai, nu-i aşa? Te-ai purtat de parcă ştiai. M-ai sărutat de parcă ai fi ştiut.

— M-am gândit că nu contează.

— Frumos, şopti Corny.

— Nu, n-am vrut să sune aşa, zise Luis, scoţând picioarele din pătură. Râse încet. Vreau să spun: erai vrăjit. Fete, băieţi, nu conta. Dacă avea gură, o sărutai.

— Şi tu aveai gură, zise Corny.

Simţea apropierea trupurilor lor, îi observa fiecare mişcare şi mâinile proprii lipicioase în mănuşi. Îi bătea inima atât de tare încât îi era teamă că ar putea s-o audă şi Luis.

— Isteţ. Ai gândit rapid.

— Merci.

Vocea lui Luis părea cumva încetinită, ca şi cum nu reuşea să-şi controleze respiraţia.

— Nu eram sigur c-o să meargă.

Corny voia să guste cuvintele acelea. Dorea să spună că ar fi mers şi dacă nu era vrăjit. Voia să-i spună că ar merge şi acum. În loc de asta se întoarse în aşa fel încât Luis să nu poată să-i vadă faţa.

— Noapte bună, zise el şi închise ochii ca să înăbuşe regretul.

○

Corny se trezi dintr-un vis în care înota într-un ocean de sânge. Îi obosiseră picioarele, se scufundase în ocean şi văzuse un oraş plin de duhuri prietenoase sub valuri. Se trezi lovind paturile cu piciorul. Văzu o figură lângă fereastră şi un moment crezu că e Kaye care se furişează ca să nu-i deranjeze pe mama lui şi pe tatăl vitreg.

— Ne-a adus exact la ascunzătoarea voastră, aşa a făcut, şuieră o voce. Pentru numai o gură de nectar.

Aerul rece îl înfioră pe Corny.

— Am înţeles, zise Luis.

El era figura, dar Corny nu reuşea să vadă cu cine vorbea.

— O dau pe Ethine pentru fratele meu. O s-o aduc la uşa din faţă.

Tot trupul lui Corny se încordă simţind trădarea. Metalul sclipi în lumina lunii în timp ce creatura îi dădea cheia. Corny se simţi ca un idiot. Le-o aruncase direct lor.

Stătu nemişcat în timp ce Luis se îndreptă spre pat, apoi îl prinse de picior. Luis căzu, iar Corny se urcă deasupra lui. Îşi desfăcu mănuşa cu dinţii şi-şi duse degetele, răsfirate ca o plasă, la câţiva centimetri deasupra feţei lui Luis.

— Trădătorule, zise Corny.

Luis lăsă capul pe spate, cât mai departe de mâinile lui Corny. Înghiţi în sec şi făcu ochii mari.

— Oh, la naiba! Neil, te rog!

— Ce mă rogi? Te rog lasă-mă să ţi-o trag?

— Îl au pe David. Fratele meu. Nu a urcat în tren – s-a dus la ei. O să-l omoare.

— Ethine e singurul lucru care ne asigură protecţia. Nu poţi să dai la schimb protecţia noastră.

— Nu pot să-l las la ei, zise Luis. E *fratele* meu. Credeam că o să înţelegi. Ai zis singur că nu există protecţie pentru noi.

— Haide. Ai crezut că o să înţeleg? De-asta te strecori în întuneric. Pari *foarte* sigur. Strânse pumnul la numai câţiva centimetri de gâtul lui Luis. A, înţeleg. Înţeleg că ai fi în stare să ne vinzi.

— Nu-i adevărat, începu Luis. Te rog!

Corny îi simţea trupul tremurând sub el.

— Fratele meu e un idiot, dar nu pot să nu vreau să-l salvez. E fratele meu.

Cuvintele lui Roiben îi reveniră în minte lui Corny. „Cu cât vei deveni mai puternic, cu atât vor găsi ceilalţi mai multe moduri să te stăpânească. O vor face prin cei pe care-i iubeşti şi prin cei pe care-i urăşti.” Corny ezită, mâna goală tremurându-i. Iubirea îl făcu să se gândească la Janet, înecată după ce urmase un băiat pe chei. Îl făcu să-şi aducă aminte cum se afla sub deal la picioarele stăpânului zânelor, în timp ce sora lui înghiţea apa oceanului. Îl făcu să se gândească cum ar fi ca apa sa i se închidă deasupra capului.

Ceea ce iubeşti e slăbiciunea ta.

Asta nu-l împiedica pe Corny să nu-şi dorească să o fi salvat pe sora lui. O vedea scufundându-se tot mai adânc, numai că, de data asta, când o atingea, degetele ei putrezeau în mâinile lui.

Dacă ar fi avut şansa, spera el, ar fi făcut orice s-o salveze. Dar ştia ca Luis ar fi făcut-o. Se uită în jos, la băiatul de sub el, la cicatrici, piercinguri şi la chica lui de păr. Luis era bun într-un mod în care el nu era. Nu trebuia să se străduiască pentru a fi bun. Era bun pur şi simplu.

Corny se ridică de pe Luis, tocind covorul cu mâinile-i blestemate. I se făcu frig dându-şi seama ce fusese pe cale sa facă. Ce devenise.

— Du-te! Ia-o! Fă schimbul!

Luis rămase cu gura căscată, respirând greu. Se ridică în grabă.

— Îmi pare rău, îi zise el lui Corny.

— E ceea ce trebuie să faci, spuse Corny.

Cheia străluci în lumina slabă asemenea unuia dintre inelele de fier de pe pielea lui Luis în timp ce-i desfăcea cătuşele lui Ethine. Aceasta suspină, se ridică pe genunchi şi întinse mâinile, aşteptându-se să fie nevoită să lupte.

— Ai tăi au venit să te ia, îi zise Luis.

Ea îşi frecă încheietura şi nu zise nimic. Umbrele îi făceau faţa să pară foarte tânără, deşi Corny ştia că nu era aşa.

Îi împachetă lucrurile cu mâna înmănuşată.

— Îmi pare foarte rău, şopti Luis.

Corny încuviinţă din cap. Se simţea de o sută de ani, obosit şi învins.

Se strecurară pe hol spre uşa de la intrare. Aceasta se deschise cu un scârţâit dezvăluind trei creaturi cu feţe serioase

care stăteau în picioare în zăpada murdară. Cea care se afla cel mai aproape avea o faţă de vulpe şi degete lungi care se terminau cu gheare.

— Unde-i Dave? întreba Luis.

— Dă-ne-o pe lady Ethine şi-l vei avea.

— Şi n-o să ne faceţi rău după ce v-o dăm? întrebă Corny. Mie, lui Dave, Corny, Kaye şi familiilor noastre. O să plecaţi şi ne lăsați în pace.

— Aşa vom face.

Zâna-vulpe vorbea monoton.

Luis încuviinţă din cap şi-o eliberă pe Ethine. Aceasta fugi cu picioarele goale şi boxerii pe ea, alăturându-li-se celorlalte zâne.

Una dintre ele îşi dădu jos mantia şi i-o puse pe umeri.

— Acum dă-ni-l pe Dave, zise Luis.

— Nu merita sa faci vreun schimb pentru el, zise una dintre zâne. Ştii cum v-am găsit? El ne-a condus aici, pentru o pungă de prafuri.

— Dă-mi-l şi gata!

— Cum doreşti, spuse altul.

Făcu semn spre cineva din spatele rulotei şi mai apărură încă două zâne, ţinând între ele un băiat cu un sac pe cap. Îl aşezară pe trepte. Acesta căzu, capul legănându-i-se.

Luis făcu un pas înainte.

— Ce i-aţi făcut?

— L-am ucis, spuse o zână cu solzi pe pometi.

Luis îngheţă. Corny îşi simţea pulsul accelerat. Totul părea foarte tare. Maşinile de pe stradă vuiau, vântul făcea frunzele sa trosnească.

Corny se aplecă şi trase sacul. Faţa lui Dave părea de ceară. Ochii cufundaţi în orbite aveau în jur cercuri întunecate, iar hainele îi erau şifonate şi murdare. Nu avea pantofi, iar călcâiele îi erau palide, parcă ar fi fost îngheţate.

— Regina mea vrea să te informez că fratele tău a trăit atâta timp cât ai fost servitorul ei, spuse zâna-vulpe. Aceasta a fost promisiunea pe care ţi-a făcut-o. Consideră ca s-a ţinut de cuvânt.

O rafală de vânt puternică îi luă materialul din mână lui Corny şi făcu mantiile să fluture. Închise ochii ca să nu-i intre zăpadă şi noroi, dar când îi deschise, zânele dispăruseră.

Luis urlă, alergând spre locul în care se aflaseră zânele, dar nu mai era nimic. Fu un urlet puternic, teribil. Îşi ţinea pumnii strânşi, dar nu avea pe cine să lovească.

Se aprinseră luminile la ferestrele rulotelor. Corny întinse mâna în care avea mănuşa să atingă obrazul rece al lui Dave. Părea imposibil să nu-l fi salvat. Era mort la fel ca Janet. Exact ca Janet.

Mama lui Corny veni la uşă. Avea în mână telefonul mobil.

— Aţi trezit jumătate din... Apoi văzu trupul. Oh, Doamne!

— E fratele lui, zise Corny. Dave.

Părea ceva important.

Peste drum, doamna Henderson ieşise în uşă şi se uita afară pe geam.

Tatăl vitreg al lui Corny apăru şi el.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă acesta.

Mama lui Corny începu să formeze un număr.

— Chem echipa de prim ajutor. Nu-l mişcaţi.

Luis se întoarse. Avea faţa lipsită de expresie.

— E mort. Avea vocea răguşită. Nu avem nevoie de ambulanţă. E mort.

Corny se ridică-n picioare şi porni spre Luis. Habar n-avea ce să spună sau să facă. Nu existau cuvinte care să facă lucrurile să fie mai bune. Voia să-l strângă-n braţe pe Luis, să-l liniştească, să-i aducă aminte ca nu era singur. În timp ce îndrepta mâna goală spre umărul lui Luis, se uită spre ea îngrozit. Înainte să o poată retrage, Luis îl prinse de încheietură. Lacrimile îi străluceau în ochi. Una i se scurgea pe faţă.

— Da, bun, zise el. Atinge-mă! Acum nu mai contează, nu-i aşa?

— Ce? întrebă Corny.

Întinse cealaltă mână, dar Luis o prinse şi pe aceasta încercând să-i dea mânuşa jos.

— Vreau să mă atingi.

— Termină, strigă Corny, luptându-se să se elibereze, dar strânsoarea lui Luis era neîndurătoare.

Luis lipi palma lui Corny de obraz. Lacrimile lui îi udară degetele.

— Chiar voiam sa mă atingi, zise el încet, iar dorinţa din vocea lui era surprinzătoare. Nu puteam să-ţi spun că te vreau.

Aşa ca o bine, acum primesc ce vreau şi asta mă omoară.

Corny încercă să se lupte cu el.

— Termină, nu!

Degetele lui Luis erau mai puternice ţintuindu-i mâna lui Corny în loc.

— Vreau asta, zise el. Nu mai există nimeni căruia să-i pese ce fac.

— Termină! Mie-mi pasă, la naiba! strigă Corny, apoi se opri brusc.

Pielea feţei lui Luis nu avea răni sau riduri acolo unde-l atinsese cu mâinile goale. Luis îi dădu drumul cu un suspin.

Corny îşi trecu degetele peste pometţi lui Luis, desenând cu lacrimile lui.

— Apă curgătoare, zise Corny. Sare.

Li se întâlniră ochii. Se apropia o maşină cu sirenele pornite, dar niciunul din ei nu se uită în altă parte.

Capitolul 12

Căci toţi ucidem ce ni-i drag
Şi-ntindem morţii prada.
Omoară unii măgulind,
Ori cu dojeni, cu sfada,
Cei laşi ucid cu sărutări,
Iar cei viteji cu spada!

OSCAR WILDE,
Balada închisorii din Reading

Kaye văzu de departe luminile de la girofaruri. Alergă spre parcul de rulote şi ajunse exact când pleca ambulanţa. Vecinii stăteau pe gazoanele lor acoperite de zăpadă cu halate sau haine trase în grabă pe ei, peste pijamale. Uşa de la rulota lui Corny era închisă, dar înăuntru luminile erau aprinse. Lutie plutea deasupra lui Kaye, zburând dintr-o parte în alta, aripile bătându-i la fel de repede ca inima lui Kaye.

Lui Kaye îi părea că nu mai existau hotărâri bune, numai greşite.

Deschise uşa de la rulotă şi se opri văzând-o pe mama lui Corny care turna apă fierbinte dintr-un ibric. Soţul ei stătea într-unul dintre fotolii cu o ceaşcă pe picior. Avea ochii închişi şi sforăia slab.

— Kaye? Ce-i cu tine-aici? întrebă doamna Stone. E miezul nopţii.

— Eu… începu Kaye.

O briză uşoară îi semnală că Lutie intrase în cameră. Zâna cea mică ateriză pe un bust al căpitanului Kirk, iar una dintre pisici încercă să o prindă.

— Eu am sunat-o, zise Corny. Îl cunoştea pe Dave.

Îl cunoştea pe Dave. Îl cunoştea. Kaye se-ntoarse spre Luis care strângea atât de tare ceaşca încât degetele îi păreau galbene. Pe podea, lângă el, erau împrăştiate hârtii – o grămadă de formulare xeroxate. Kaye îi observă ochii roşii.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Fratele lui Luis a murit de supradoză pe trepte la noi. Doamna Stone se cutremură, părând că îi era rău. Nu au putut să-l declare mort pentru că erau numai voluntari, dar l-au luat la spital.

Kaye se uită spre Corny, aşteptând o explicaţie, dar el nu făcu decât să clatine din cap. Kaye se prăbuşi pe podeaua acoperită cu linoleum şi se sprijini cu spatele de perete.

Doamna Stone lăsă cana pe chiuvetă.

— Corny, pot să vorbesc cu tine puţin?

Acesta dădu din cap că da şi o urmă în hol.

— Ce s-a întâmplat de fapt? îl întrebă Kaye pe Luis în şoapta. Nu a fost o supradoză, nu? Unde-i Ethine?

— Am făcut schimb cu o zână ca să-l salvez pe Dave acum mult timp. După ce l-a-mpuşcat tata. Am încercat să am grija de el, aşa cum se presupune că ar trebui să facă un frate mai mare – să-l împiedic să intre în necazuri –, dar n-am făcut o treabă prea bună. A intrat în necazuri şi mai mari. Asta a însemnat şi mai multe târguri pentru mine.

Kaye simţi cum groaza îi pătrunde până-n măduva oaselor.

— După ce l-am sunat când ne-am oprit la local, s-a dus direct la ele, zise Luis. Le-a spus unde sunt în schimbul a mai mult praf. Chiar dacă şi-a ars măruntaiele cu el. Deşi eu sunt fratele lui. Şi ştii ce? Nici măcar nu mă mir. Nici măcar nu a fost prima dată. Iar acum e mort, iar eu ar trebui să simt ceva, nu?

— Dar cum a murit...? începu Kaye.

— Mă simt uşurat. Ultimele cuvinte sunară ca o mustrare adresată lui însuşi. Dave a murit, iar eu mă simt uşurat. Cum înseamnă că sunt?

Kaye se întrebă dacă toţi simţeau că în ei se ascunde un monstru.

Corny şi mama lui se întoarseră în cameră. El îşi pusese un braţ în jurul ei şi vorbea încet. Kaye ţipă când îi văzu mâna goală pe braţ, dar materialul de sub ea nu era nici deşirat, nici decolorat.

— Scuze, zise ea, dându-şi seama cât de tare ţipase.

Luis se uită împrejur de parcă tocmai se trezise dintr-un vis. Se ridică cu greu de pe scaun.

Mama lui Corny îşi frecă faţa.

— O să-l trezesc pe Mitch. Voi duceţi-vă şi dormiţi puţin.

Kaye îl opri pe Corny în hol.

— Se simte bine mama ta?

El dădu din cap în semn că nu.

— Am ratat Crăciunul, ştii. Mama a crezut că-nnebuneşte gândindu-se la Janet şi neştiind unde sunt eu. Mă simt ca un dobitoc. Şi-acum asta.

Kaye se gândi la cadourile nedesfăcute de sub bradul din casa bunicii.

— Oh, zise ea şi-i luă degetele calde, uscate.

El nu-şi trase mâna înapoi.

— Şi blestemul?

— Mai târziu, zise el. Consiliu de război în camera mea.

Kaye se prăbuşi în așternuturile mototolite din patul lui Corny. Luis se aşeză pe podea, iar Corny se întinse lângă el, destul de-aproape ca să li se atingă picioarele.

Lutie intră în zbor şi ateriză pe calculatorul lui Corny. Luis nu o observase înainte, se pare, pentru că sări ca o coardă atinsă.

— E Lutie-loo, zise Kaye. Nu te speria!

Luis se uită suspicios la zâna cea mică.

— Bine, numai... să nu se-apropie de mine acum.

— Kaye, uite un rezumat, versiunea în zece secunde a ceea ce-ai ratat, zise Corny repede. Curtea Benefică a vrut să-l dea la schimb pe fratele lui Luis pentru Ethine. Am făcut schimbul, dar Dave era deja mort. Îl omorâseră.

— Şi blestemul? întrebă Kaye.

— A fost anulat în mod accidental, zise Luis.

Kaye se uită la aţele din covor şi observă o pată de care nu-şi amintea. Încuviinţă din cap văzând că niciunul dintre ei nu voia să vorbească despre asta. Lutie coborî pe tastatură şi apoi se cocoţă pe un suport de telefon mobil.

— E ciudat, zise Corny, aşezându-şi capul pe genunchi. Silarial o căuta pe Ethine, dar pe tine nu. Ar fi putut să-şi trimită supuşii sa coboare din cer şi să te înhaţe sau măcar să-ncerce.

— Poate că Stoarce-Durerea o veghează încă, zise Luis.

Corny se încruntă.

— Bine, dar dacă eşti regină de la Curtea Benefică şi planul tău e să-l foloseşti pe Roiben, îţi pierzi timpul ca să-ţi recuperezi unul dintre curteni?

— Ai dreptate, zise Kaye. Nu are sens. Să-l omoare pe Dave... Se uită repede spre Luis. E ca şi cum ar fi obţinut deja tot ce voia. A avut timp de meschinării.

— Deci Silarial are nevoie de Ethine? Pentru ce? întrebă Corny.

Kaye clatină din cap.

— Roiben a zis ceva cum că sora lui i-ar da înapoi coroana oricum, fiindu-i atât de loială. Poate ca Silarial are nevoie de ea pentru asta? Adică, a fost ciudat ca Silarial a fost de-acord cu planul, oricum.

— Nu ştiu, zise Corny. Dacă ar exista şi numai o mică şansa să pierd coroana, aş fi destul de fericit dacă persoana căreia ar trebui sa i-o dau ar fi dispărută. Sigur, coroana mea ar avea multe diamante false pe care scrie „tiran”, aşa că nu oricine-ar vrea s-o fure.

Kaye pufni.

— Ai crede c-o vrea moartă pe Ethine.

— Poate că aşa e, zise Luis.

— Şi, cum adică, Silarial o omoară şi dă vina pe noi? Nu ştiu...

Statură tăcuţi în timp ce minutele se scurgeau. Corny căsca, iar Luis se uita fix la zid. Kaye şi-l imagină pe Talathain duelându-se cu Roiben, sora lui îndurerată pe margine, regina zâmbind de parcă ar fi mâncat ultima tartă de pe tavă, Ruddles şi Ellebere uitându-se. Era ceva ce nu reuşea să înţeleagă, ceva care se afla exact în faţa ei.

Tresari şi se ridică.

— Staţi, staţi! Cu cine luptă Roiben?

Luis se uită la ea.

— Pai, nu ştim sigur. Probabil cavalerul lui Silarial sau orice curtean pe care-l crede ea în stare să-l bată. Oricine poate să mânuiască arma ei secretă.

— Îţi aminteşti despre ce vorbeam la local – cum că pare că Roiben are şanse să-l bată pe Talathain? Cum că totul pare simplu?

Kaye clătină din cap, încântarea descoperirii transformându-se într-o ameţeală nervoasă.

Corny dădu din cap că da.

— Nu cred că există vreo armă secretă, zise Kaye. Nici vreo armură sau un spadasin de neînvins. Nu a avut, de fapt, nevoie

de numele lui adevărat de la mine.

Luis deschise gura, apoi o închise la loc.

— Nu prea înţeleg ce vrei să spui, zise Corny.

— Ethine, zise Kaye, iar numele îi păru ca o palmă. Silarial o s-o punea pe Ethine să se lupte cu Roiben.

— Dar... Ethine nu e cavaler, zise Luis. Nu a putut nici măcar să se descurce cu noi. Nu ştie să lupte.

— Asta-i ideea, zise Kaye. Nu vreun concurs de îndemânare. Dacă nu-şi omoară propria soră, Roiben moare. Trebuie să aleagă între a o omorî pe ea şi a se sinucide.

— E...

Corny se opri.

— Iar dacă Roiben moare, nimeni nu o va mai opri pe Silarial să-i facă ce vrea cui doreşte ea, zise Luis.

— Şi să farmece o armată nesfârşită de oameni, spuse Kaye. Zeci de santinele îngheţate.

— Pe tine te-a folosit numai ca să-i distragi atenţia, zise Luis. Momeală. Roiben se uită la tine, întrebându-se dacă Silarial o să-i afle adevăratul nume şi nu observă ce-i exact în faţa lui.

— Trebuie să-l avertizăm, zise Kaye, umblând prin cameră.

Nu voia să admită că o deranja faptul că nu era jertfită, nu era cheia, nu era nici măcar importantă. Înrăutăţise numai lucrurile pentru Roiben, abătându-i atenţia asupra ei. Silarial se jucase cu amândoi.

— Nici măcar nu ştim unde e, zise Corny.

— Dealul gol din cimitir nici măcar nu mai e gol.

— Dar ştim unde va fi, zise ea. Hart Island.

— Mâine-noapte. În momentul ăsta, de fapt, azi, mai târziu. Corny se duse la calculator şi scrise câteva cuvinte. E o insulă afară din New York, se pare. Cu un cimitir uriaş. Şi o închisoare – deşi nu cred că e funcţională. A... da, perfect – nu e permis să mergi acolo.

○

Dormiră toţi trei îngrămădiţi în patul lui Corny, acesta stând la mijloc cu braţul pe spatele lui Kaye şi capul lui Luis pe umăr. Când se trezi era amiază. Kaye dormea încă încolăcită lângă el, iar Luis stătea pe pătură şi vorbea încet la mobilul lui.

Luis spunea ceva despre „cenuşă” şi „a-şi permite”, dar clătină din cap când văzu că se uită Corny la el, şi apoi se întoarse spre perete. Corny trecu pe lângă el, se duse la

bucătărie şi puse de cafea. Ar fi trebuit să fie îngrijorat. Mai erau numai câteva ore şi se avântau în pericol. Cu toate acestea, în timp ce punea cafeaua, un zâmbet i se întinse pe faţă.

Se simţi imediat vinovat. Nu trebuia să fie atât de fericit când Luis îşi plângea fratele. Dar era.

Luis îl plăcea. Îl plăcea.

— Hei, zise Kaye, trecându-şi mâna prin părul încâlcit.

Îi luase un tricou care atârna pe ea ca o rochie. Luă o ceaşcă albastră din dulap.

— Simt mireasma dulce de cafea.

— Datorită căreia vom îndeplini misiunea pe care o avem în faţă.

— Crezi că vom reuşi? întrebă Kaye. Nu ştiu nici măcar dacă Roiben mă va asculta.

Ibricul zăngăni, iar Corny puse cafeaua în ceşti.

— Cred că da. Te va asculta. Serios. Bea.

— Şi deci... tu şi Luis?

Ceaşca de cafea îi ascunse parţial rânjetul.

El clătină din cap.

— Vreau să spun, nu acum cu tot ce se întâmplă, dar da.

— Mă bucur. Zâmbetul i se estompă. Nu trebuie să veniţi diseară. Nu încerc să par martiră; doar că Luis şi-a pierdut fratele şi între voi e ceva... Asta-i problema mea. Sunt de-ai mei.

El ridică din umeri şi-şi puse braţul în jurul ei.

— Mda, păi, tu eşti problema mea. Tu eşti de-a mea.

Kaye se sprijini de el. Chiar dacă de-abia se ridicase din pat, mirosea a iarba şi pământ.

— Cum rămâne cu frica ta de duhuri megalomane? Nu cred ca excursia pe care tocmai am făcut-o te-a ajutat să treci peste ea.

Corny se simţea nebuneşte de încrezător. Luis îl plăcea. Blestemul fusese destrămat. Totul părea posibil.

— Hai să găsim duhurile înainte să ne găsească ele pe noi.

Luis ieşi din cameră închizând mobilul pe piept.

— M-am întâlnit cu mama ta de dimineaţă. Zicea că vrea să vorbească cu tine când se întoarce de la lucru. Nu i-am spus nimic.

Corny încuviinţă din cap încercând să rămână calm şi

reamintindu-şi că nu trebuie să-l sărute pe Luis. Nu se spălase pe dinţi şi nici nu părea momentul bun. Luis se simţea probabil rău.

— O să-i las un bilet. Să plecăm. Luis, dacă trebuie să rămâi şi să rezolvi problemele...

— Ceea ce vreau e să o opresc pe Silarial înainte să mai facă rău şi altora.

Se uită direct în ochii lui Corny.

— Bun, zise Kaye. Plecăm toţi. Acum ne trebuie o hartă şi o barcă.

— Hart Island e în Long Island Sound, dincolo de City Island, adică dincolo de Bronx. Dar nu prea am putea să vâslim până acolo.

Corny îi întinse o cană lui Luis. Când acesta o luă, li se atinseră degetele, iar el simţi un alt fel de putere.

— Atunci am putea să luăm o barcă cu motor, zise Kaye. E un magazin de bărci pe Route 35. Aş putea să transform un teanc de frunze-n bani. Sau am putea să găsim un debarcader şi să furăm una.

Luis îşi punea zahăr în cafea.

— Nu am condus niciodată o barcă şi nici nu am citit vreo hartă marină. Tu ai făcut-o?

Kaye dădu din cap că nu, iar Corny fu nevoit să admită că nici el.

— Sunt sirene în East River, zise Luis. Probabil că şi în Sound. Nu ştiu prea multe despre ele, dar dacă nu vor să ajungem la Hart Island, pot să ne-arunce-n apă. Au dinţi puternici.

Corny se cutremură gândindu-se la asta. Îşi aminti de Janet, ţinută sub apă de un kelpie încântat.

— Am putea să negociem cu ele, poate, zise el. Ar putea să ne ducă acolo pentru un preţ.

Kaye se uită la el cu prudenţă. Corny îşi dădu seama că-şi amintea cum îi dăduseră un cal vechi de carusel aceluiaşi kelpie pentru a obţine informaţii. Înainte să-şi dea seama cât era de periculos acel kelpie. Înainte să o omoare pe Janet.

Kaye încuviinţă din cap.

— Ce le place sirenelor?

Luis ridică din umeri.

— Bijuteriile... muzica... marinarii?

— Mănâncă oameni, nu-i aşa? întrebă Corny.
— Sigur, după ce-au terminat cu ei.
Corny zâmbi.
— Hai să le ducem nişte fripturi mari.

○

Cumpărară o ambarcaţiune mare, verde, gonflabilă şi două vâsle de la un magazin. Vânzătorul se uită ciudat la Kaye când aceasta îi numără câteva sute de dolari mototoliţi şi rupţi, dar îl vrăji zâmbindu-i, iar acesta nu mai zise nimic.
Merseră înapoi la maşină.
Luis porni în grabă spre maşină, iar Kaye se aşeză în spate cu capul pe cutia de carton.
În timp ce schimba banda pe autostradă, Corny se uită spre Luis, dar acesta privea absent pe fereastră. Indiferent ce vedea, nu era ceva ce putea împărtăşi cu el. Era linişte totală în maşină.
— Cine era? întrebă Corny în cele din urmă. La telefon?
Luis se uită prea repede spre el.
— De la spital. Erau suparăţi că nu am o adresă sau un telefon fix şi că el avea sub optsprezece ani. Şi, deşi nu ştiau dacă am dreptul să cer să mi se dea trupul lui, au început să-mi vorbească despre opţiunile pe care le aveam. În mare, trebuie să scot bani de incinerare.
— Kaye ar putea...
Luis clătină din cap.
— Am putea să vindem barca după ce terminăm cu ea.
Luis zâmbi, ridicând uşor buza.
— Aş vrea să-l înmormântez aşa cum trebuie.
La înmormântarea lui Janet avuseseră coşciug, slujbă, flori şi o piatră. Corny nu întrebase niciodată cât costase, dar mama lui nu era bogată. Se întrebă cât de mult se îndatorase pentru ca sora lui să fie înmormântată cum se cuvine.
— Părinţii mei – sunt acolo unde ne ducem.
Luis se juca cu inelul din buză.
— Hart Island?
Luis dădu din cap că da.
— Acolo e cimitirul necunoscuţilor. Unde îi îngroapă pe morţii fără prieteni. Ceea ce înseamnă morţii care nu au rude-n viaţă, chiriaşi sau care au datorii. Părinţii mei. Eram minor, aşa că nu am putut să le cer trupurile. Dacă aş fi încercat, probabil

că ne duceau pe mine şi pe Dave la orfelinat.

Mai multe răspunsuri posibile îi trecură lui Corny prin faţa ochilor: „Oau, te simţi bine? Îmi pare rău”. Toate nepotrivite.

— Nu am fost niciodată acolo, zise Luis. E bine că merg acum.

○

Merseră cu maşina pe podul basculant şi parcară în spatele unui restaurant. Apoi făcură cu rândul la umflatul bărcii.

— Cum o să atragem sirenele-alea? întrebă Corny în vreme ce Luis sufla pe tub.

Kaye luă o chitanţă de pe podeaua maşinii.

— Ai ceva ascuţit?

Corny căută prin rucsac şi găsi un ac de siguranţă. Kaye se înţepă, strânse din ochi şi întinse sângele pe hârtie. Merse la mal şi o aruncă.

— Sunt Kaye Fierch, zise ea hotărâtă. O spiriduşă. O zână de la Curtea Luminoasă care a fost crescută de oameni. Am plecat într-o misiune pentru regele Curţii Întunecate. Am venit să vă cer ajutorul. Vă cer ajutorul. De trei ori vă cer ajutorul.

Corny se uita la ea, cum stătea la malul apei, cu părul ei verde dat pe spate şi faţa vrăjită, cu haina mov care flutura-n vânt. Se gândi că pentru prima dată, chiar şi deghizată în om, devenise cumva formidabilă.

În apa neagră apărură nişte capete blonde cu părul plutind în jurul lor ca nişte alge.

Kaye se aşeză în genunchi.

— Vă cer să ne duceţi pe toţi trei în siguranţă la Hart Island. Avem barcă. Tot ce trebuie să faceţi e să ne trageţi.

— Şi ce-o să ne dai, spiriduşo? întrebară ele cu vocile lor melodioase.

Aveau dinţii transparenţi şi ascuţiţi.

Kaye se întoarse la maşină şi scoase punga de plastic plină de carne. Ridică o halcă din care picura sânge.

— Carne, zise ea.

— Suntem de acord, ziseră sirenele.

Kaye, Corny şi Luis coborâră barca în apă şi se aşezară în ea. Sirenele înotară în jurul lor, împingând barca şi cântând încet, vocile lor fiind atât de frumoase şi de insistente încât Corny se simţea ameţit. Kaye părea încordată, stând la prora ca o statuie.

Uitându-se într-o parte, Corny văzu o sirenă venind prin apă şi un moment păru că are faţa surorii lui, albastră însă, îngheţată şi moartă. Se uită în altă parte.

— Ştiu cine eşti, îi zise una dintre ele lui Luis, venind într-o laterala a bărcii şi întinzând mâna. Tu i-ai adus surorii mele poţiunea trolului.

Luis înghiţi şi clătină din cap în semn că da.

— Te-aş putea învăţa cum să vindeci mai bine, şopti sirena. Dacă-ai vrea sa vii cu mine sub apă.

Corny îl prinse de braţ pe Luis, iar acesta sări de parcă ar li fost înţepat.

Sirena se întoarse spre Corny.

— Ce zici de răzbunare? Aş putea să-ţi dau asta. Ai pierdut pe cineva în mare.

Corny se înecă.

— Ce?

— O vrei, zise ea. Ştiu asta.

Sirena întinse mâna şi se agaţă de laterala bărcii, aproape de Corny. Îi căzură câţiva solzi care străluciră pe barca de cauciuc.

— Aş putea să-ţi dau puterea asta, îi zise ea.

Corny se uită la ea, la ochii ei gelatinoşi şi dinţii subţiri şi ascuţiţi. Simţi invidia strângându-i stomacul. Era frumoasă, îngrozitoare şi vrăjită. Dar sentimentul era îndepărtat ca şi cum ar fi fost invidios pe un apus.

— Nu mai am nevoie de putere, zise el şi, spre surprinderea lui, chiar vorbea serios.

Şi, dacă voia să se răzbune, putea să o facă singur.

Kaye scoase un sunet slab. Corny se uită în sus.

În depărtare, pe mal, în spatele grămezilor de cochilii de midii, se adunase o mulţime mare de fiinţe. Şi dincolo de ele se aflau clădiri părăsite lângă rânduri de morminte.

Capitolul 13

Tu eşti întrebarea ce răspuns nu are,
Ce-i veşnic întrebată
O văd în propria-ţi privire
Plină de amăgire.

RALPH WALDO EMERSON,
Sfinxul

Kaye îşi făcu loc prin mulţime alături de Luis şi Corny, frecându-se de trupuri ce miroseau a levănţică şi dând la o parte nori de spiriduşi mici cât nişte ace. O goblină cu cap de capră şi ochi albi, morţi, strigă la ea în timp ce trecea, lingându-şi dinţii cu limba ei de pisică.

— Gustoasă, gustoasă spiriduşa!

Kaye trecu pe sub braţul unui căpcăun şi sări pe o piatră de mormânt pentru a evita trei hobiţi îmbrăţişaţi în noroi.

Privi curtea din vârful pietrei. Îl văzu pe Ruddles bând dintr-un bol şi dându-l şi altor creaturi cu cap de animal. Ellebere stătea lângă el – îmbrăcat cu o armură de un verde-închis şi cu părul căzându-i pe umeri în nuanţe de arămiu şi auriu.

Roiben însuşi vorbea animat cu o femeie slabă ca un băţ şi un păr lung, negru, ondulat, împletit cu bijuterii, ce-i cădea pe spate asemenea unei mantii, ajungând până la coada lungă şi jucăuşă de care erau agăţate alte bijuterii. De unde se afla, Kaye nu reuşea să-şi dea seama dacă se certau sau nu. Observă numai că el era foarte aplecat înainte, iar femeia gesticula.

Apoi, dintr-odată, Roiben se întoarse şi se uită în direcţia ei. Kaye fu atât de surprinsă încât căzu. Uită să dea din aripi. Se lovi cu capul de pietre şi-i ţâşniră lacrimi din ochi. Un moment nu putu decât să stea acolo, odihnindu-şi capul pe pământ şi ascultând cum zânele forfoteau în jurul ei.

— Nu ar trebui să mănânci oasele dacă le mesteci aşa, auzi pe cineva zicând. Sunt prea ascuţite. Îţi taie măruntaiele.

— Nu te-ai transformat în gândăcel? întrebă o altă voce. Măduva e mai bună decât carnea, dar trebuie să treci prin os

ca să ajungi la ea.

Corny îi întinse o mână şi-o ajută să se ridice.

— Nu cred că te-a văzut.

— Poate că nu, dar eu l-am văzut.

O femeie cu aripile atât de zdrenţuite încât numai nervurile îi atârnau de spate se uită în jos la Kaye. Avea în mână în cuţit încolăcit ca un şarpe, iar armura îi strălucea asemenea carapacei unui cărăbuş.

— Dulcamara, zise Kaye, ridicându-se. Prietenii mei vor să vorbească cu Roiben.

— Poate după duel, zise ea.

Ochii ei roz o priveau sfidător.

— Trebuie să vorbească acum cu el, zise Kaye. Te rog, nu poate să se dueleze! Trebuie să anuleze lupta.

Dulcamara linse marginea lamei, colorând-o cu sângele gurii sale.

— O să fiu eu mesagerul. Spune-mi care este mesajul şi-l voi purta pe limbă.

— Trebuie să-i spună ei înşişi.

Dulcamara clătina din cap.

— Nu o să-ţi mai dau voie să-l distragi.

Corny făcu un pas.

— Doar un moment. Nu o să dureze decât o clipă. Mă cunoaşte.

— Muritorii sunt nişte mincinoşi. Nu pot să se abţină, zise zâna-cavaler. Kaye observă că dinţii-i erau ascuţiţi ca lama pe care o ţinea în mâna şi, spre deosebire de ai sirenelor, erau din os. Îi zâmbi lui Corny. E în natura voastră.

— Atunci lasă-mă să mă duc eu, zise Kaye. Eu nu sunt muritoare.

— Nu poţi.

Luis puse mâna pe umărul ei.

— Ai uitat? Nu are voie să te vadă?

„Muritorii sunt nişte mincinoşi. Mincinoşi."

— Aşa este, zise Dulcamara. Dacă te apropii de el, te străpung. Gata cu jocurile vrăjite!

Kaye auzea la nesfârşit cuvintele repetându-se: „Mincinoşi. Neadevăr. Minciună. Mint. Moarte". Se gândi la şahul zânelor de care-i vorbise Corny. Trebuia să schimbe regulile jocului şi să îndeplinească misiunea. Trebuia să fie variaţia unică. Dar

cum putea să mintă fără a minţi?

Kaye se uită spre locul în care se afla Roiben. Tocmai era ajutat să îmbrace armura. Avea două cosiţe împletite în faţă, fiecare prinsă cu un şnur de argint. Părea palid şi cu faţa încordată de durere.

— O, zise Kaye, apoi sări în aer.

— Opreşte-te! strigă Dulcamara, dar Kaye era deja în aer, dând din aripi nebuneşte.

Un moment putu să vadă farul de pe malul îndepărtat din City Island şi luminile licăritoare de dincolo de el şi în atunci îşi dădu seama că ar putea să continue să zboare tot mai sus. În schimb, ateriză pe jumătate şi pe jumătate căzu la picioarele lui Roiben.

— Tu, zise el, iar Kaye nu reuşi să înţeleagă tonul vocii sale. Ellebere o prinse de încheieturi şi-i răsuci mâinile la spate.

— Ăsta nu-i un loc potrivit pentru o spiridușă.

Ruddles întinse o mână spre ea.

— Pesemne că ai îndeplinit misiunea dacă te afli în faţa stăpânului şi regelui nostru. Dacă nu, obiceiul ne permite să...

— Nu mă interesează ce dictează obiceiul, rosti Roiben, făcându-i semn şambelanului să plece. Se uită spre Kaye, iar ea nu putu citi nimic în ochii lui. Unde-i sora mea?

— A luat-o Silarial, spuse Kaye grăbită. Despre Ethine am venit să vorbesc.

Pentru prima dată de la Jertfă încoace îi era frică de el. Nu mai credea că nu i-ar face râu. Arăta de parcă i-ar fi făcut plăcere.

„Linge-i mâna reginei Curţii Luminoase, Rath Roiben Riven. Linge-o ca un câine ce eşti."

— Stăpâne, spuse Ruddles, deşi nu vreau să te contrazic, nu poate să rămână în prezenţa ta. Nu a îndeplinit misiunea pe care i-ai dat-o.

— Ţi-am spus să o laşi.

— Pot să mint, izbucni Kaye cu inima bătându-i ca o tobă.

Păru că pământul îi fuge de sub picioare şi toată lumea tăcu în jurul ei. Habar n-avea dacă putea să iasă din încurcătura asta.

— Pot să mint. Eu sunt zâna care poate să mintă.

— E-o tâmpenie, zise Ruddles. Demonstreaz-o!

— Vrei să spui că nu pot? întrebă Kaye.

— Nicio zână nu poate spune un neadevăr.

— Deci, zise Kaye, răsuflând aproape ameţită. Dacă eu spun că pot să mint, iar tu spui că nu pot, atunci unul din noi minte. Deci ori eu sunt zâna care poate să mintă, ori tu. Oricare-ar fi răspunsul, mi-am îndeplinit misiunea.

— Asta miroase a ghicitoare, dar nu-i pot găsi cusur, spuse şambelanul.

Roiben scoase un sunet, dar Kaye nu reuşi să-şi dea seama dacă era o obiecţie. Se gândi că se putea să fi râs.

— Isteţ.

Ruddles îşi arătă toţi dinţii când rânji, dar o mângâie pe spate.

— Îţi acceptăm răspunsul cu plăcere.

— Cred că ai reuşit, Kaye, zise Roiben. Avea vocea blândă. Din acest moment soarta îţi e legată de Curtea Malefică. Până la moartea mea, îmi vei fi consoartă.

— Spune-le să-mi dea drumul, zise Kaye.

Câştigase, dar victoria îi părea la fel de goală ca un ou stricat.

— De vreme ce eşti consoarta mea, poţi să le spui chiar tu, zise Roiben. Nu se uită la ea. Nu pot să te refuze.

Ellebere îi dădu drumul înainte ca aceasta să spună ceva. Kaye se clătină şi se întoarse furioasă spre el şi spre Ruddles.

— Plecaţi, zise ea, încercând să pară poruncitoare.

Vocea îi cedă însă.

Cei doi se uitară la Roiben şi plecară la semnul lui. Nu aveau parte de prea multă intimidate, dar era tot ceea ce putea să obţină.

— De ce-ai venit aici?

Kaye ar fi vrut să ţipe la el, să-l pocnească pentru a vedea o expresie pe faţa lui.

— Uită-te la mine. Ce-i cu tine?

— E un chin să mă uit la tine. Ochii lui, când îi ridică, erau întunecaţi. Credeam că, dacă te ţin departe de războiul ăsta, înseamnă că eşti în siguranţă. Dar te-am avut în mijlocul Curţii Luminoase ca pentru a-mi dovedi că sunt un prost. Şi iată-te din nou aici, curtând pericolul. Am vrut să salvez un singur lucru, unul singur, ca să demonstrez că mai e ceva bun în mine.

— Nu sunt un lucru, îi zise Kaye.

El închise ochii un moment acoperindu-i cu degetele sale

lungi.
— Da, aşa e. Nu trebuia să spun asta.
Ea îi luă mâinile, iar Roiben o lăsă să i le ia de pe faţă. Erau reci ca zăpada.
— Ce-ţi faci? Ce se întâmplă?
— Când am devenit regele Curţii Malefice, am crezut că nu putem să câştigăm războiul. Am crezut că aveam să lupt şi să mor. E un fel de sclipire nebunească în a accepta moartea drept un cost inevitabil.
— De ce? întrebă Kaye. De ce să te legi de o soartă nefericită ca asta? De ce să nu zici pur şi simplu: „La naiba cu toate astea, o să fac cuiburi pentru păsări sau altceva”.
— Pentru că vreau s-o omor pe Silarial. Ochi-i sclipiră ca nişte bucăţele de sticlă. Dacă nu e oprită, nimeni nu va scăpa de cruzimea ei. Mi-a fost atât de greu să nu-i rup gâtul când am sărutat-o! Se citea pe faţa mea, Kaye. Mi-ai văzut mâna tremurând?
Kaye îşi simţi pulsul bătându-i în tâmple. Oare încurcase dispreţul cu dorinţa? Îşi aminti sângele de la gura lui Silarial şi modul în care-i străluceau lui ochii de pasiune. Acum îi păru aproape nebunie.
— Atunci, de ce ai sărutat-o?
— Pentru că sunt poporul meu. Roiben arătă de-a lungul câmpului, incluzând cimitirul şi închisoarea. Vreau să-i salvez. Aveam nevoie să creadă că mă aflu în puterea ei ca să fie de acord cu termenii mei. Ştiu că poate a părut…
— Opreşte-te!
Kaye simţi un fior în şira spinării.
— Am venit să-ţi spun ceva. Ceva ce am aflat despre luptă.
Roiben ridică o sprânceană.
— Ce anume?
— Silarial o va alege pe Ethine să lupte cu tine.
Râsul lui fu aproape ca un suspin, scurt şi teribil.
— Anulează duelul, zise Kaye. Găseşte o scuză. Nu lupta!
— Mă întrebam ce lucru îngrozitor va găsi împotriva mea, ce monstru, ce vrajă. Am uitat cât e de abilă.
— Nu trebuie sa te lupţi cu Ethine.
El clătină din cap.
— Nu înţelegi, sunt prea multe-n joc în seara asta.
Kaye simţi cum inima-i îngheaţă şi răceala i se răspândeşte în

tot trupul.

— Ce-o să faci?

Vocea ei fu mai ascuţită decât intenţionase.

— O să câştig, zise el. Iar tu mi-ai face un mare serviciu dacă i-ai spune lui Silarial ce-am zis.

— Nu ai putea să o răneşti pe Ethine.

— Cred că e timpul să pleci, Kaye. Nu o să-ţi cer să mă ierţi, pentru că n-o merit, dar te-am iubit. Se uită la ea în timp ce spunea aceste cuvinte. Şi te iubesc.

— Atunci, nu face asta. Nu mă mai lăsa aşa, fără să-mi spui rahaturile care se-ntâmplă. Nu-mi pasă că e pentru binele meu sau alt motiv idiot...

— Dar îţi *spun* rahaturi, zise Roiben şi, auzindu-l vorbind astfel, Kaye râse.

Zâmbi şi el, numai puţin, arătând că a înţeles gluma. În acel moment îi păru sfâşietor de familiar. Roiben se întinse spre ea, zâmbind încă, părând că vrea să-i mângâie faţa, dar îi atinse numai părul. De fapt, nici nu fu ca o atingere adevărată, uşoară ca pana şi fără a se opri, fiindu-i parcă frică să îndrăznească mai mult. Ea tresări.

— Dacă poţi într-adevăr să minţi, zise el, spune-mi că o să se termine cu bine în seara asta.

○

Un vânt îngheţat ridică o rafală de zăpadă şi-i răsuci o şuviţă de păr lui Roiben în timp ce se îndrepta, călare, pe lângă morminte, spre zona în care urma să aibă loc duelul. Curtenii din Ţinutul Luminos şi din cel Întunecat aşteptau cu nerăbdare într-un cerc larg, şoptind şi pălăvrăgind, strângându-şi în jurul lor mantiile de piele şi blană. Kaye merse în grabă spre marginea mulţimii, acolo unde se aflau curtenii lui Silarial ale căror veşminte sclipitoare fluturau în bătaia vântului.

Ellebere şi Dulcamara mergeau alături de Roiben, armurile lor asemănătoare carapacelor unor insecte strălucind în lumina reflectată de peisajul îngheţat şi de pietrele de mormânt. Roiben era la fel de cenuşiu precum cerul de deasupra. Talathain şi celălalt cavaler stăteau de-o parte şi de alta a lui Silarial. Purtau piele colorată în verde şi bumbi auriţi presăraţi pe braţe şi pe arme ca punctele de pe omizi. Roiben se aplecă atât de adânc că ar fi putut atinge zăpada cu buzele. Silarial se înclină numai superficial.

Roiben îşi drese glasul:

— Timp de zeci de ani a existat un armistiţiu între Curţile Benefică şi Malefică. Sunt dovada şi martorul acelui târg şi vreau să-l institui din nou. Lady Silarial, eşti de acord, dacă îţi voi învinge campionul, cu o alianţă între cele două curţi?

— Dacă îi dai campionului meu o lovitură mortală, jur că aşa voi face, spuse Silarial. Când campionul meu va zăcea în agonie pe acest câmp, îţi vei avea pacea.

— Şi mai ai ceva de adăugat? o întrebă el.

Silarial zâmbi.

— Îi voi da, de asemenea, puterea lui lady Ethine. Îi voi aşeza bucuroasă coroana Curţii Benefice pe cap, o să-i sărut obrajii şi o să-i fiu supus, dacă vei câştiga tu.

Kaye îi vedea faţa lui Roiben de unde se afla, dar nu-i putea citi expresia.

— Şi dacă mor pe câmpul bătăliei, spuse Roiben, tu vei domni peste Curtea Malefică în locul meu, lady Silarial. Sunt de acord cu asta.

— Iar acum am să-mi numesc campionul, spuse Silarial cu un zâmbet larg pe faţă. Lady Ethine, ia armele! Tu vei fi apărătorul Curţii Luminoase.

Se făcu o linişte înfiorătoare între cei de faţă. Ethine clătină din cap tăcută. Numai vântul şi fulgii de zăpadă se mişcară câteva momente.

— Cât de mult trebuie că mă urăşti, spuse Roiben încet, dar vântul păru să prindă cuvintele şi să le răspândească printre spectatori.

Silarial, îmbrăcată cu o rochie albă ca zăpada, se îndepărtă de pe câmpul de luptă, îndreptându-se spre bolta ei de iederă. Ethine fu îmbrăcată de poporul ei într-o armură subţire şi i se dădu o sabie lungă pe care ea o apucă stângaci.

— Plecaţi, le spuse Roiben lui Ellebere şi Dulcamarei.

Aceştia se îndepărtară fără tragere de inimă. Kaye observă îndoiala pe feţelor celor de la Curtea Malefică, încordarea lui Ruddles în timp ce se uita la Ethine cu ochii lui negri, scăpărători. Erau cu Roiben, dar nu aveau încredere în loialitatea lui. Mai ales în acest moment.

Câţiva hobiţi mergeau pe dinafara cercului ce reprezenta perimetrul de luptă şi împrăştiau ierburi pentru a-i marca limitele.

Roiben făcu o plecăciune şi trase sabia. Se curbă asemenea lunii care creştea şi strălucea ca apa.

— Nu vrei s-o faci, zise Ethine, dar vocea îi era întrebătoare.

— Eşti gata, Ethine?

Roiben ridică sabia şi aceasta păru că-i împarte faţa în două, aruncând una din jumătăţi în umbră. Ethine clătină din cap. *„Nu.”* Kaye o văzu pe sora lui Roiben zguduită de convulsii. Îi curgeau lacrimi pe obrajii palizi. Scăpă sabia.

— Ia-o de jos, îi zise el răbdător, de parcă ar fi vorbit cu un copil.

Kaye se grăbi spre locul în care stătea doamna de la Curtea Luminoasă. Talathain ridică din sprâncene, dar nu o opri. Zgomotul de lame lovite una de alta o făcu să se întoarcă spre luptă, Ethine se dădea şovăitoare înapoi, greutatea sabiei dezechilibrând-o. Lui Kaye i se făcu rău. Silarial se uita în jos; părul arămiu îi era împletit cu bobiţe albastre care-i împodobeau capul ca o coroniţă. Îşi întinse rochia albă.

— Kaye, ce surpriză! zise ea. Eşti mirată?

— Ştia ca urma sa fie Ethine înainte să o spui tu.

Silarial se încruntă.

— Oh!

— I-am spus eu.

Kaye se aşeză pe trepte.

— După ce am îndeplinit misiunea lui stupidă.

— Deci eşti consoarta regelui de la Curtea Malefică?

Silarial ridică din sprâncene. Avea un zâmbet compătimitor.

— Sunt uimită că-l mai vrei.

Asta duru. Kaye ar fi vrut să protesteze, dar cuvintele i se încurcau pe limbă.

— Dar, la urma urmei, îi vei fi consoartă numai atâta timp cât trăieşte.

Doamna de la Curtea Luminoasă se întoarse spre cele două siluete care luptau în zăpadă.

— Oh, haide, zise Kaye. Te porţi de parcă ar fi acelaşi puşti pe care l-ai trimis departe de curte. Ştii ce-a făcut când i-am spus despre Ethine? A râs. A râs şi-a zis c-o să câştige.

— Nu, zise Silarial, întorcându-se prea repede. Nu cred că s-ar fi jucat de-a şoarecele şi pisica mai întâi dacă ar fi avut intenţia să o omoare.

Kaye se încruntă.

— Asta face? Poate că pur şi simplu nu e uşor să-ţi omori propria soră.

Silarial clătină din cap.

— Îşi doreşte moartea aşa cum mă doreşte şi pe mine, deşi probabil că ar fi vrut să nu-şi dorească niciuna din cele două. O s-o lase să-l înjunghie şi probabil că-i va spune şi ceva drăguţ cu gura plină de sânge. Încearcă să o înfurie, să o facă să-i dea o lovitură mortală. Îl cunosc aşa cum tu nu-l cunoşti.

Kaye închise ochii, apoi se sili să-i deschidă. Nu ştia. Chiar nu ştia dacă avea să-şi omoare sora sau nu. Nici măcar nu ştia ce să vrea, ambele variante erau atât de îngrozitoare!

— Nu prea cred, zise ea prudent. Nu cred că vrea, dar a omorât mulţi pe care nu voia să-i omoare.

Exact atunci se auzi un ţipăt puternic din rândul mulţimii. Ethine zăcea în zăpadă, luptându-se să se ridice, cu vârful sabiei lui Roiben la gât. Acesta îi zâmbea cu blândeţe, de parcă tocmai căzuse, iar el se pregătea să o ajute să se ridice.

— Nicnevin l-a obligat să omoare, spuse Silarial repede.

Kaye lăsă furia pe care o simţea să i se scurgă în voce:

— Acum tu eşti cea care-l obligă.

Cuvintele lui Roiben fură purtate de-a lungul câmpului.

— Cum se pare că vei primi coroana de la Curtea Luminoasă *după* moartea ta, spune-mi cui vrei să o laşi. Dă-mi voie să fac acest ultim lucru pentru tine ca un frate bun ce-ţi sunt.

Kaye se simţi uşurată. Exista un plan. Avea un plan.

— Opreşte-te! strigă Silarial sărind jos de pe tronul improvizat şi pornind cu paşi mari de-a lungul câmpului. Asta nu face parte din înţelegere.

Când trecu prin cercul de buruieni, acestea părură a fi cuprinse de un foc verzui.

Din rândul mulţimii de la Curtea Malefică se auziră urlete în vreme ce curtenii din Ţinutul Luminos se cufundară într-o linişte mormântală. Roiben se îndepărtă de sora lui şi luă sabia de la gâtul ei. Ethine căzu pe spate în zăpadă şi întoarse capul pentru ca nimeni să nu-i vadă faţa.

— Nici ca tu să întrerupi lupta nu făcea parte din înţelegere, spuse el. Nu poţi să te răzgândeşti acum că nu-ţi mai e favorabilă.

Cuvintele lui puseră capăt strigatelor curtenilor din Ţinutul Întunecat, dar Kaye îi auzi pe ceilalţi murmurând nedumeriţi.

Ethine se ridică împleticindu-se. Roiben întinse mâna să o ajute, dar aceasta refuză. Se uită la el cu ură în privire, dar nu cu mai puţină ură se uită la stăpâna ei. Luă sabia şi-o ţinu atât de strâns ca i se albiră încheieturile.

— Am jurat că îi voi da coroana lui Ethine dacă îmi vei ucide campionul. Nu am făgăduit că va putea să-şi aleagă un succesor.

Vocea lui Silarial suna ascuţit.

— Nu tu trebuia să faci făgăduiala asta, zise Roiben. Poate da cu ultima suflare ceea ce-i aparţine în moarte. Poate chiar ţi-o va da ţie înapoi. Spre deosebire de coroana Curţii Malefice, câştigată prin vărsare de sânge, succesorul de la Curtea Luminoasă e ales.

— Nu o să las una dintre servitoarele mele să acorde coroana şi nici nu o să primesc lecţii de la cel care cândva îngenunchea la picioarele mele. Nu eşti nici pe departe ce era Nicnevin.

— Iar tu semeni prea mult cu ea, zise Roiben.

Trei cavaleri de la Curtea Luminoasă păşiră pe câmpul de luptă şi se poziţionară în jurul lui Roiben pentru a-l împiedica să înainteze spre Silarial.

— Permite-mi să-ţi amintesc că forţele mele le depăşesc pe ale tale, zise Silarial. Dacă ar fi să luptăm, chiar şi aici, aţi fi înfrânţi. Cred că asta-mi permite să dictez termenii.

— Atunci o să anulezi înţelegerea? întrebă Roiben. O să opreşti duelul?

— Înainte să te las să-mi iei coroana, i-o întoarse Silarial.

— Ellebere! Strigă Roiben.

Cavalerul de la Curtea Malefică scoase un flaut mic de lemn şi-l duse la gură. Scoase trei note cristaline care se răspândiră pe deasupra mulţimii tăcute.

La marginile insulei începură să se mişte lucrurile. Sirenele veniră pe ţărm, zânele răsăriră din clădirile părăsite, ieşiră din pădure şi se ridicară din morminte. Un căpcăun cu barba verzuie îşi încrucişă două seceri de bronz pe piept. Un trol slab cu părul negru zburlit. Hobiţi cu pumnale din cioburi. Veniseră toate zânele din parcuri, de pe străzi şi din clădirile lucitoare.

Miraculoasele fiinţe exilate.

Murmurele curtenilor deveniră strigate. Unii dintre cei adunaţi se întinseră după arme. Zânele solitare şi cele de la Curtea Întunecată înconjurară mulţimea de la Curtea

Luminoasă.

— Ai pus la cale o ambuscadă? întrebă Silarial.

— Am făcut nişte alianţe.

Roiben păru că-şi înăbuşă un zâmbet.

— Câteva – multe dintre zânele exilate au fost interesate să audă că le accept la curtea mea. Că le voi garanta chiar siguranţa pentru doar o zi şi o noapte în serviciul meu. Noaptea asta. Azi. Nu eşti singura care pune la cale intrigi, doamna mea!

— Văd că ai un scop, spuse Silarial. Se uită la el ca la un străin. Care e acesta? De ce unelteşti? Moartea lui Ethine va fi ca o povară asupra ta, iar petele de sânge îţi vor pătrunde prin piele.

— Ştii ce ţi se doreşte când ţi se dă coroana Curţii Malefice? Roiben vorbea încet, ca şi cum ar fi spus un secret. Kaye deabia reuşea să audă. Să fii de gheaţă. Ce te face să crezi că are importanţă ce simt? Dă-i coroana surorii mele.

— Nu o s-o fac, zise Silarial. Niciodată.

— Atunci o să fie luptă, spuse Roiben. Iar după ce Curtea Malefică va învinge, îţi voi smulge coroana de pe cap şi o s-o dau cui cred că eu că i se potriveşte.

— Orice război face victime.

Silarial făcu semn către cineva din mulţime.

Mâna lui Talathain se opri brutal pe gura lui Kaye. Degetele lui i se înfipseră adânc în pielea fină a obrazului în timp ce era târâtă pe câmp.

— Fă o singură mişcare, dă un singur ordin, zise Silarial, întorcându-se spre Kaye cu un zâmbet pe chip, şi ea va fi prima.

— Ah, Talathain, cât ai decăzut, spuse Roiben. Credeam că eşti cavalerul ei, dar ai devenit doar pădurarul ei – iei fetiţe în pădure ca să le scoţi inima.

Talathain o strânse şi mai tare pe Kaye, făcând-o să geamă. Aceasta încercă să-şi stăpânească groaza, încercă să se convingă că, dacă va sta liniştită, va reuşi să găsească o cale de ieşire. Nu-i veni însă nicio idee.

— Acum, renunţă la coroană, Roiben, zise Silarial. Dă-mi-o aşa cum ar fi trebuit să faci când ai luat-o, ca ofrandă potrivită pentru regina ta.

— Nu eşti regina lui, spuse Ethine ca prin vis. Şi nici a mea.

Silarial se răsuci spre ea, iar Ethine înfipse sabia în pieptul

reginei de la Curtea Luminoasă. Sângele fierbinte se vărsă pe zăpadă, topind zeci de cratere micuţe, ca şi cum cineva ar fi împrăştiat rubine. Silarial se împiedică surprinsă, apoi căzu.

Talathain urlă, dar era prea târziu, mult prea târziu. O împinse pe Kaye. Aceasta căzu în genunchi lângă trupul reginei. Sărind peste amândouă, Talathain îndreptă sabia spre Ethine. Aceasta aştepta lovitura, fără a face vreo mişcare de apărare.

Roiben se aşeză în faţa ei la timp pentru a para lovitura cu spatele său. Vârful sabiei tăie armura, deschizând o linie roşie de la umăr la şold. Roiben căzu acoperind-o pe Ethine. Aceasta ţipă.

Roiben se rostogoli şi se ridică într-o poziţie de ghemuit, dar Talathain îngenunchease lângă Silarial, întorcându-i faţa palidă cu mâna înmănuşată. Ochii ei priveau spre cer, dar încetase să mai respire.

Roiben rămase încordat. Trupul lui Ethine era scuturat de suspine.

Talathain se uită spre ea.

— Ce-ai făcut? întrebă el.

Ethine începu să-şi sfâşie rochia şi să-şi smulgă părul din cap, dar Kaye o prinse de mâini.

— Nu merita să fie folosit aşa, zise ea cu vocea încărcată de lacrimi şi de râs nebunesc.

Unghiile sale ascuţite se înfipseră în carnea lui Kaye, dar aceasta nu-i dădu drumul.

— S-a terminat, spuse Kaye, dar era înspăimântată.

Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe scenă jucând într-o piesă în timp ce hoardele de la Curtea Malefică şi zânele exilate aşteptau agitate un semnal ca să-i zdrobească pe cei de la Curtea Benefică pe care-i încercuiseră.

— Haide! Ridică-te, Ethine!

Roiben tăie coroana de aur din părul lui Silarial. Când o ridică, atârnau din ea şuviţe arămii şi nişte bobiţe.

— Coroana aia nu-i a ta, zise Talathain, dar vocea-i era lipsită de convingere.

Se uită la oastea de la Curtea Malefică şi apoi la zânele exilate. În spatele lui, campionii Curţii Luminoase înaintaseră spre marginea câmpului de luptă, dar aveau o expresie gravă.

— O luam numai pentru sora mea, zise Roiben.

Ethine tremură la vederea coroanei de care atârnau şuviţe şi ţurţuri de gheaţă.

— Uite, zise Roiben, curăţând-o repede şi lustruind-o de pielea care-i acoperea platoşa.

O scoase plină de broboane roşii. Se încruntă încurcat, iar Kaye observă ca avea armura plină de sângele care i se scurgea de-a lungul braţului şi-i îmbrăca mâna într-o mănuşă roşie picurând.

— Mă... zise Kaye, dar se opri.

„Mâna ta”, era cât pe ce să spună, dar nu mâna îi era rănită.

— Pune-ţi păpuşa pe tron, zise Talathain. Poţi s-o faci regină, dar n-o să rămână mult timp acolo.

Ethine tremura. Avea faţa palidă precum ceara.

— Fratele meu are nevoie de slujitorii lui.

— I-ai adus flori, zise Roiben. Nu-ţi mai aduci aminte?

Talathain clătină din cap.

— Asta s-a întâmplat acum foarte mult timp, înainte să-mi omoare regina. Nu, nu va domni mult timp. O să am eu grijă de asta.

Roiben împietri.

— Foarte bine, zise el încet, de parcă încerca să dezlege sensul cuvintelor în timp ce le rostea. Dacă nu vrei să-i juri credinţă ei, poate vrei să îngenunchezi şi să-mi juri mie credinţă.

— Coroana de la Curtea Luminoasă trebuie dată, nu poţi să omori ca să ajungi la ea.

Talathain îndreptă sabia spre Roiben.

— Stai, zise Kaye, trăgând-o pe Ethine în picioare. Cui vrei să-i dai coroana?

Sabia lui Talathain nu şovăi.

— Nu contează ce spune ea.

— Ba contează! strigă Kaye. Regina ta a numit-o pe Ethine urmaşa ei. Fie că-ţi place sau nu, ea trebuie să spună ce se va întâmpla mai departe.

Ruddles păşi pe câmpul de luptă schiţând un zâmbet rapid spre Kaye în timp ce trecea pe lângă ea. Tuşi.

— Când una din curţi o învinge pe cealaltă, regulile lor de moştenire nu sunt aplicabile.

— O să urmăm obiceiurile Curţii Malefice, zise Dulcamara.

— Nu, spuse Kaye. Ethine va alege cine va primi coroana sau

dacă o păstrează.

Ruddles începu să vorbească, dar Roiben clătină din cap.

— Kaye are dreptate, să decidă sora mea.

— Ia-o, zise Ethine cu o voce sparta. Ia-o şi fii blestemat!

Roiben urmări cu degetul conturul simbolurilor de pe coroană. Vocea îi părea distantă şi ciudată:

— Se pare că în cele din urmă vin acasă.

Talathain făcu un pas spre Ethine. Kaye îi dădu drumul la mână, vrând sa fie pregătită, deşi nu avea nici cea mai mică idee ce putea face dacă el lovea.

— Cum poţi să-i dai putere asupra noastră monstrului ăstuia? Ar fi plătit cu moartea ta pentru pacea noastră.

— Nu ar fi omorât-o, zise Kaye.

Ethine se uita în altă parte.

— Toţi v-aţi transformat în monştri.

— Acum preţul păcii e numai ura ta, spuse Roiben. Sunt pregătit să plătesc.

— Nu o să te accept niciodată ca rege al Curţii Benefice, i-o întoarse Talathain.

Roiben îşi aşeză coroana pe frunte. Părul argintiu i se mânji de sânge.

— S-a împlinit, fie că accepţi, fie că nu.

— Lasă-mă să termin duelul în locul surorii tale, zise Talathain. Luptă-te cu mine.

— Laşule, spuse Kaye. E rănit deja.

— Regina ta a rupt pactul cu noi, zise Dulcamara. Se întoarse spre Roiben. Lasă-mă să-l omor pe cavalerul ăsta, *my lord*.

— Luptă-te cu mine! zise Talathain.

Roiben încuviinţă din cap. Se întinse şi-şi ridică sabia din zăpadă. Era frig şi ceaţă.

— Hai să le oferim duelul pentru care au venit.

Talathain şi Roiben se încercuiră încet, cu prudenţa, legănându-şi trupurile ca nişte şerpi. Dar săbiile li se întinseră atât de mult că aproape se atingeau.

Talathain lovi cu putere. Roiben pară, împingându-l pe celălalt cavaler. Talathain păstră distanţa. Se apropia, se legăna, apoi se retrăgea repede, păstrându-se în afara razei de acţiune a lui Roiben, aşteptând ca acesta să obosească. Un firicel de sânge se scurgea asemenea sudorii de-a lungul braţului în care Roiben ţinea sabia.

— Eşti rănit, îi reaminti Talathain. Cât crezi că o să mai rezişti?

— Suficient, spuse Roiben, dar Kaye observă cât de umedă îi era armura şi că era zguduit de convulsii.

Îi părea că Roiben se luptă cu propria persoană în oglindă, ca şi cum ar fi fost disperat să ucidă ceea ce devenise.

— Silarial avea dreptate în legătură cu tine, nu-i aşa? zise Talathain. Spunea că vrei să mori.

— Vino să afli.

Roiben descrise un arc cu sabia atât de repede încât aerul şuieră. Talathain pară, iar lamele se loviră una de alta.

Talathain îşi reveni repede şi ţinti spre partea stângă a lui Roiben. Acesta din urmă se răsuci, prinse mânerul sabiei celuilalt cavaler, i-o ridică şi-l lovi în picior.

Talathain căzu în zăpadă.

Roiben rămase deasupra lui, îndreptând sabia spre gâtul cavalerului. Talathain stătea nemişcat.

— Vino şi ia coroana dacă o vrei. Vino şi ia-o de la mine.

Kaye nu era sigură dacă suna a ameninţare sau a rugăminte.

Talathain nu se mişcă.

O zână cu pielea ca nişte conuri de pin, tare şi crăpată, lua sabia aurită din mâna lui Talathain. Un altul scuipă în zăpada murdară.

— N-o să poţi să conduci ambele curţi, zise Talathain, luptându-se să se ridice în picioare.

Roiben se clătină uşor, iar Kaye îi dădu braţul. El ezită un moment, apoi se sprijini de ea. Kaye aproape că se dezechilibră.

— O să tratăm Curtea Luminoasă exact aşa cum stăpâna voastră ne-ar fi tratat pe noi, grăi Dulcamara, uitându-se în jos la el şi atingându-i obrazul cu vârful cuţitului. În noroi. Acum spune-i noului tău stăpân ce păpușică drăguţă a câştigat datorită isteţimii sale. Spune-i că o să latri la ordinele lui.

Ethine stătea încordată. Închise ochii.

— Nu o să slujesc Curtea Malefică, îi zise Talathain lui Roiben. Nu o să devin ca tine.

— Te invidiez pentru că poţi să alegi asta, spuse Roiben.

— O să-l fac să latre, spuse Dulcamara.

— Nu! porunci Roiben. Lasă-l să plece!

Dulcamara se uită în sus surprinsă, dar Talathain era deja în

picioare şi-şi făcea drum prin mulţime în vreme ce Ruddles striga:

— Iată-l pe stăpânul nostru incontestabil, rege al Curţilor Malefică şi Benefică. Plecaţi-vă lui!

Roiben se dezechilibră, iar Kaye îl strânse mai tare. Cumva rămase în picioare, deşi continua să sângereze.

— O să fiu mai bun decât a fost ea, îl auzi Kaye spunând.

Vocea îi era numai o şoaptă.

Capitolul 14

Într-un ţinut îndepărtat e atât de frig încât cuvintele îngheaţă imediat ce sunt rostite, iar după ceva timp, se dezgheaţă şi pot fi auzite, astfel încât cuvintele spuse iarna nu se aud până vara următoare.

PLUTARH,
Moralia

Când Kaye şi Corny intrară în apartamentul micuţ, Kate stătea întinsă pe o saltea gonflabilă în mijlocul camerei. Desena pe o revistă. Kaye observă că fetiţa îi făcuse ochii negri Angelinei Jolie şi tocmai desena aripi de liliac pe omoplaţii lui Paris Hilton.

— Drăguţ copil, zise Corny. Îmi aminteşte de tine.

— Avem *lo mein*[3] şi găluşte cu legume. Ia un platou, mi se scurge pe mână.

Kate se ridică şi împinse o şuviţă de păr blond murdar de pe faţă.

— Nu vreau.

— Bine. Kaye aşeză platourile pe barul de la bucătărie. Ce vrei?

— Când se întoarce Ellen?

Kate se uită în sus, iar Kaye observă că avea ochii roşii de parcă tocmai plânsese.

— Când termină cu repetiţiile. Prima dată când o întâlnise pe Kate, aceasta se ascunsese sub masă. Kaye nu ştia sigur dacă acum lucrurile mergeau mai bine. A zis că n-o să întârzie, deci nu te speria.

— Nu muşcăm, interveni Corny.

Kate îşi luă revista şi se urcă în patul lui Ellen, ghemuindu-se în colţul îndepărtat. Începu să rupă bucăţele mici de hârtie şi să le smotocească între degete.

Kaye trase adânc aer în piept. Aerul din apartament mirosea

---

3 Un tip de paste chinezești.

a ţigări şi a fetiţă umană, în acelaşi timp familiar şi ciudat.

Kate se încruntă şi aruncă cu cocoloaşe de hârtie în Corny. Acesta se feri.

Kaye deschise frigiderul şi scoase o portocală aproape trecută. Mai găsi o bucată de brânză cu mucegai la un capăt. Kaye taie partea verzuie şi puse ceea ce rămăsese pe o felie de pâine.

— O să-ţi fac nişte brânză la cuptor. Între timp, mănâncă portocala.

— Nu vreau, zise Kate.

— Dă-i numai apă cu pâine ca la prizonieri. Corny se lăsă pe patul lui Ellen, făcându-şi pernă din nişte aşternuturi. Nu-mi place deloc să am grijă de copii.

Kate luă portocala şi o aruncă de perete. Sări ca o minge de piele, lovind podeaua cu o bufnitură.

Kaye habar nu avea ce să facă. Se simţea paralizată de vină. Fata avea toate motivele să o urască.

Corny se juca cu telecomanda. Posturile nu se vedeau bine, dar în cele din urmă găsi unul destul de clar ca să o observe pe Buffy înjunghiind trei vampiri în timp ce Giles o cronometra.

— Dă din nou. Perfect. Kate, asta ar trebui să te înveţe tot ce trebuie să ştii despre cum trebuie să fie un adolescent american. Se uită la Kaye. Mai există şi partea cu sora cea nouă.

— Nu e sora mea, zise fata. Mi-a furat numai numele.

Kaye se opri, vorbele lovind-o ca un pumn în stomac.

— Nu am un nume al meu, zise ea încet. Numai pe al tău îl am.

Kate încuviinţă din cap, cu privirea lipită de ecran.

— Şi cum e? întrebă Corny. Ţinutul Fermecat?

Kate rupse o bucată mai mare din revistă şi o zdrobi în pumn.

— Era o doamnă drăguţă care-mi împletea părul, îmi dădea sa mănânc mere şi-mi cânta. Şi mai erau alţii. Bărbatul-capră şi băiatul cu murele. Uneori mă tachinau. Iar alteori uitau de mine.

— Îţi e dor de ei? întrebă el.

— Nu ştiu. Dormeam mult. Uneori mă trezeam şi vedeam ca frunzele şi-au schimbat culoarea.

Kaye se înfioră. Se întrebă dacă se va obişnui vreodată cu cruzimea asta gratuită a zânelor şi speră că nu. Cel puţin aici,

printre oameni, fata se va trezi în fiecare zi până când nu va mai avea zile de trăit. Kaye se juca cu mânecile puloverului, trecându-şi degetele prin ţesătură.

— Vrei să fii Kaye, iar eu sa fiu Kate?

— Eşti proastă şi nici măcar nu te porţi ca o zână.

— Ce-ar fi să facem o înţelegere? întrebă Kaye. Eu te învăţ să fii om, iar tu mă înveţi cum să fiu zână.

Tresări dându-şi seama cât suna de lamentabil.

Faţa lui Kate ramase încruntată, dar părea că analizează.

— O să ajut chiar şi eu, zise Corny. Putem să începem prin a te învăţa să înjuri. Dar poate putem să trecem peste partea cu blestemele zânelor.

Corny scoase un pachet de cărţi din rucsac. Pe spatele fiecăreia era imprimat un robot din filme.

— Sau putem să încercăm să jucăm pocher.

— Nu ar trebui să faceţi târguri cu mine, zise fata mecanic. Părea înfumurată. Promisiunile muritorilor nu valorează nici cât un fir de păr din coada unui şoarece. Asta e prima lecţie pe care trebuie să o ştii.

— Am luat la cunoştinţă, zise Kaye. Şi am putea să te învăţăm deliciile mâncărurilor umane.

Kate clătină din cap.

— Vreau să joc cărţi.

Când ajunse Ellen, Corny le bătuse pe amândouă şi le luase tot mărunţişul pe care-l găsiseră în buzunare sau sub patul lui Ellen. La televizor rula *Lege şi ordine*, iar Kate fusese de acord să mănânce o singură prăjitură cu răvaşe. Pe bileţelul ei scria: *„Cineva te va invita la o petrecere de karaoke*”.

— Hei, unul dintre tipii de pe stradă vindea filme la doi dolari, zise Ellen, aruncându-şi haina pe un scaun şi restul lucrurilor pe podea. Am luat vreo două pentru voi, copii.

— Pun pariu că nu se vede tot ecranul de ceafa cuiva, avertiză Kaye.

Ellen ciuguli din tăiţeii de pe bar.

— Mănâncă cineva ăştia?

Kaye se îndreptă spre ea.

— Kate nu i-a vrut.

Ellen vorbi în şoaptă:

— Nu ştiu dacă pur şi simplu e foarte mofturoasă când vine vorba de mâncare sau daca e altceva – nu mănâncă sosuri,

aproape că nu vrea niciun fel de mâncare gătită. Nu-i ca tine. Tu mâncai de parcă ai fi fost un sac fără fund.

Kaye strângea ce mai rămăsese din mâncare. Se întrebă dacă fiecare amintire a ei se va agăţa asemenea lânii într-un tufiş, se întrebă dacă era un simptom al ciudăţeniei ei.

— E totul în regulă? o întrebă Ellen.

— Cred că nu sunt obişnuită să te împart, zise Kaye moale.

Ellen o mângâie pe Kaye pe cap.

— O să fii întotdeauna fata mea, scumpo! Se uită o vreme în ochii lui Kaye, apoi se întoarse şi aprinse o ţigară. Dar zilele tale de babysitting abia încep.

○

Luis nu voia ca înmormântarea fratelui său să fie plătită cu farmece, aşa că se mulţumi cu ceea ce-şi putea permite – o cutie de cenuşă şi fără slujba. Corny îl conduse să o ia de la un fost antreprenor de pompe funebre, care-i întinse ceva ce semăna cu o cutie de prăjituri.

Deşi cerul era plin de nori, zăpada de pe jos se transformase în zloată. Luis se aflase în New York încă de la duel, ocupându-se de clienţi şi încercând să strângă destule dovezi că Dave era într-adevăr fratele lui.

— Ce-o să faci cu cenuşa? întrebă Corny, urcând în maşină.

— Cred că ar trebui s-o împrăştii, zise Luis.

Se lăsă pe scaunul de plastic crăpat. Cineva îi strânsese şuviţele împletite care arătau ca nişte funii de mătase neagră când îşi legăna capul.

— Dar mi-e frică de mor. Îmi tot imaginez cenuşa ca pe laptele praf. Ştii, dacă pun numai apă, îl reconstitui pe fratele meu.

Corny îşi ţinea mâinile pe volan.

— Ai putea s-o păstrezi. Iei o urnă. Iei ceva în care s-o pui.

— Nu. Luis zâmbi. O să duc cenuşa în Hart Island. Se pricepea să găsească locuri, lucruri. I-ar fi plăcut o insulă abandonată. Şi apoi, va fi aproape de părinţii noştri.

— Drăguţ. Mai drăguţ decât o înmormântare cu o grămadă de rude care nu ştiu ce să spună.

— Aş putea s-o fac de Anul Nou. Ca o veghe.

Corny clătină din cap, dar când vru să pornească motorul, mâna lui Luis îl opri. Când acesta se întoarse, li se întâlniră gurile.

— Îmi pare rău... că am fost, zise Luis printre săruturi, distras... de toate. E morbid... că vorbesc...?

Corny murmură ceva care, speră el, semăna a acord în timp ce degetele lui Luis i se înfigeau în coapse ridicându-l astfel încât trupurile să li se lipească unul de celălalt.

○

Trei zile mai târziu aduseră un alt pachet de carne sirenelor pentru o călătorie spre Hart Island. Corny găsise o jachetă albastră la reducere şi-şi luase o pereche de blugi, iar Luis se înfăşurare în haina lui mare cu glugă şi-şi încălţase ghetele. Kaye împrumutase una dintre rochiile negre ale bunicii ei şi-şi prinsese părul verde cu nişte clame mici în formă de fluturaşi. Sirenele insistară să ia şi trei dintre acele de păr în afară de carne.

Corny se uită înapoi la oraşul care sclipea atât de puternic încât cerul de deasupra era luminos ca în zori de zi. Chiar şi aici era prea multă lumină ca să se vadă stelele.

— Crezi că o să ne observe paza de coasta? întrebă Corny.

Luis clatină din cap.

— Roiben a spus că nu.

Kaye se uită în sus.

— Când ai vorbit cu el?

Luis îşi atinse cicatricea de sub cercelul din buza şi ridică din umeri.

— A venit la mine. A zis că-şi extinde protecţia. Pot să merg oriunde în ţinuturile lui şi nimeni nu-mi va scoate ochii. Trebuie să recunosc că e o uşurare mai mare decât aş fi crezut.

Kaye se uită în jos, la mâinile ei.

— Nu ştiu ce-o să-i zic în seara asta.

— Eşti consoartă. Nu ar trebui să-l însoţeşti? întrebă Lutie. Sau poate că ar trebui să-l trimiţi şi pe el într-o misiune. Să-i ceri să-ţi construiască un palat din farfurii de carton.

Kaye schiţă un zâmbet.

— Ar trebui totuşi să ceri un palat mai bun. Din gips-carton măcar. Corny îi dădu un ghiont. Cum ai îndeplinit misiunea până la urmă?

Kaye se întoarse şi deschise gura. De pe ţărm striga cineva.

O fată cu părul tuns periuţă, roşcat, striga la ei în timp ce trăgea barca pe insulă. Lângă ea, un trol cu ochii galbeni despacheta sticle de şampanie de culoare roz şi nişte pahare de

plastic. O altă fată dansa pe nisip, haina pătată de vopsea învolburându-se în jurul ei ca o fustă. Se întoarse şi le făcu cu mâna când îi observă.

Chiar şi Roiben era deja acolo, sprijinit de un copac, cu marginile hainei lungi de lână umede.

Kaye sări din barcă, luă funia şi lipăi prin apă. Ţinu barca nemişcată pentru ca Luis şi Corny s-o urmeze.

— El e Ravus, spuse Luis arătând în direcţia trolului. Iar ele sunt Val şi Ruth.

— Hei! strigă Val, fata cu părul scurt.

Luis îi strânse mâna lui Corny.

— Mă întorc imediat.

Luis se îndreptă spre ei exact când fata cu părul scurt desfăcea o sticlă de şampanie. Dopul se duse departe în valuri, iar fata izbucni în râs. Corny vru să-l urmeze pe Luis, dar nu era sigur că e bine-venit.

Kaye îşi aşeză o şuviţă de păr după ureche şi se uită spre apă.

— Se vede tot oraşul de-aici.

— Îmi aminteşte de un roman fantastic, îi spuse Corny. Ştii, cu o insulă misterioasă. Eu şi cu elful meu de încredere.

— Eu sunt elful tău de încredere? pufni Kaye.

— Poate nu chiar de încredere, spuse Corny, rânjind. Apoi clătină din cap. E aiurea, totuşi. Că în parte îi place asta. Puteam să mor. Cum s-a-ntâmplat cu Dave. Şi cu Janet.

— Tot îţi mai doreşti să nu fii om?

Corny se încruntă şi se uită spre Luis şi prietenii lui.

— Credeam că astea erau dorinţele noastre secrete.

— Tu mi-ai arătat!

Corny pufni.

— Chiar şi-aşa. Oftă. Nu ştiu, chiar îmi merge bine ca om. E cam pentru prima dată. Şi tu?

— Tocmai mi-am dat seama că nu trebuie să fac lucruri normale, ca zână, zise Kaye. Nu-i nevoie să am o slujbă, nu-i aşa? Pot să transform frunzele în bani dacă am nevoie. Nu trebuie să merg la facultate – ce rost ar avea? Vezi mai sus, nu am nevoie de o slujbă.

— Bănuiesc că educaţia nu e o recompensă ea însăşi?

— Te gândeşti vreodată la viitor? Vreau să spun, îţi aminteşti despre ce vorbeaţi tu şi Luis în maşină?

— Cred ca da.

Îşi aminti că Luis sperase că Dave va merge cu el la şcoală.

— Mă gândeam să deschid o cafenea. Mă gândeam că am putea să o avem în faţă, iar în spate ar fi o bibliotecă – cu informaţii adevărate despre zâne – şi poate şi un birou în care Luis să desfacă blesteme. Tu ai putea să lucrezi pe calculator, sa te ocupi de internet, să faci baze de date.

— Da?

Corny îşi imagină pereţii verzi căptuşiţi cu lemn închis la culoare şi aparatele de cappuccino şuierând în spate.

Kaye clatină din cap.

— Crezi că-i o prostie, nu? Iar Luis nu ar fi niciodată de acord şi eu sunt probabil prea iresponsabilă, oricum.

Corny zâmbi larg.

— Cred ca e genial. Dar cum rămâne cu Roiben? Nu vrei să fii regina zânelor sau nu ştiu ce?

Corny văzu cum trolul îşi pune mâna masivă pe umărul lui Luis. Acesta era relaxat. Fata cu părul negru – Ruth – zise ceva, iar Val râse. Roiben ieşi dintre copaci şi se îndreptă spre ei. Lutie zbură de pe umărul lui Kaye.

— Credeam că Luis urăşte zânele, zise Kaye.

Corny ridică din umeri.

— Ştii cum suntem noi, oamenii. Spunem o grămadă de tâmpenii.

○

Înmormântarea fu simplă. Se aşezară toţi în semicerc în jurul lui Luis care înalţă cutia de tablă cu cenuşa. Săpară o groapă nu foarte adâncă şi împărţiră şampania.

— Dacă l-aţi cunoscut pe fratele meu, zise Luis, iar mâna îi tremura vizibil, aveţi probabil propriile păreri despre el. Şi bănuiesc că toate sunt adevărate, dar nu trebuie să existe un singur adevăr. Aleg să-mi aduc aminte de Dave drept puştiul care a găsit un loc unde să dormim când eu nu mai ştiam unde să merg şi ca fiind fratele pe care l-am iubit.

Luis desfăcu cutia şi vărsă cenuşa. Vântul ridică o parte din ea în văzduh, iar restul umplu groapa. Corny îşi închipuise probabil că arata altfel, dar praful era cenuşiu ca un ziar vechi.

— Un An Nou fericit, frăţioare, zise Luis. Mi-aş fi dorit să poţi să bei cu noi în seara asta.

○

Roiben stătea lângă apă şi sorbea dintr-o sticlă de şampanie, îşi desfăcuse părul argintiu care-i acoperea aproape toată faţa.

Kaye se îndreptă spre el, scoase din buzunar o trompeţică şi o băgă în gură. Suflă şi limba lungă în carouri se desfăcu scoţând un sunet ascuţit.

El zâmbi.

Kaye mormăi.

— Chiar eşti un prieten groaznic, ştii asta, nu?

El încuviinţă din cap.

— E o concepţie ciudată despre iubire, aceasta constând într-un exces de balade.

— Dar lucrurile nu stau aşa, zise Kaye, luând sticla din mâna lui şi sorbind câteva guri. Nu e ca-n balade sau cântece, sau în poemele epice unde oamenii fac numai lucruri greşite în scopuri bune.

— Ai îndeplinit o misiune imposibilă şi m-ai salvat de regina zânelor, spuse el blând. Asta seamănă foarte bine cu o baladă.

— Uite ce-i, aş vrea numai să nu-mi mai ascunzi lucruri, spuse Kaye, dându-i înapoi sticla, sau să-mi răneşti sentimentele pentru că ai impresia că o să fiu în siguranţă, sau să te sacrifici pentru mine. Spune-mi! Spune-mi de fiecare dată ce se întâmplă cu tine.

Roiben înclină sticla şi varsă din lichid pe zăpadă, colorând-o în roz.

— Am crezut că nu simt nimic. Dar tu mă faci să simt.

— De asta sunt o slăbiciune?

Răsuflarea îi forma nori de aburi în aerul îngheţat.

— Da. Se uită la oceanul întunecat, apoi din nou la ea. Doare. Să simţi din nou. Dar mă bucur. Mă bucur de durere.

Kaye se apropie de el. Cerul luminos îi arginta faţa şi scotea în evidenţă urechile ascuţite. Arăta în acelaşi timp ciudat şi foarte familiar.

— Ştiu că am dat greş, zise Roiben. În poveşti, când te îndrăgosteşti de o creatură…

— Mai întâi sunt un lucru, acum sunt o creatură? zise Kaye.

Roiben râse.

— Păi, în poveşti cel mai adesea e vorba de o creatură. Un fel de bestie. Un şarpe care devine femeie noaptea sau cineva blestemat să fie urs până-şi dă jos pielea.

— Ce zici de-o vulpe? întreba Kaye, amintindu-şi de povestea

lui Silarial cu tufişurile pline de ciulini.
Roiben se încruntă.
— Dacă vrei. Eşti destul de şireată.
— Mda, să spunem o vulpe.
— În poveştile astea, personajului i se spune să facă ceva de neimaginat de groaznic creaturii – să-i taie capul, să spunem. Un test. Nu un test al iubirii, un test al încrederii. Încrederea e cea care desface blestemul.
— Deci crezi că ar fi trebuit să-mi tai capul?
Kaye zâmbi.
El dădu ochii peste cap.
— Ar fi trebuit să-ţi accept declaraţia indiferent dacă o consideram înţeleaptă sau nu. Te-am iubit prea mult ca să am încredere în tine. Am dat greş.
— Ce bine că nu sunt de fapt vulpe, zise Kaye. Sau un şarpe ori un urs. Şi bine că sunt suficient de alunecoasă pentru a găsi o cale de scăpare din misiunea ta prostească.
Roiben oftă.
— Încă o dată vreau sa te salvez şi tu eşti cea care mă ajută. Dacă nu mă avertizai în legătură cu Ethine, aş fi făcut exact ceea ce se aştepta Silarial.
Kaye se uită în jos pentru ca Roiben să nu-i vadă obrajii îmbujoraţi de plăcere. Băgă mâna în buzunar şi fu surprinsă să găsească o brăţară de metal.
— Am făcut ceva pentru tine, zise Kaye, scoţând brăţara făcută dintr-o şuviţa verde de păr înfăşurată cu un fir argintiu.
— E părul tău? întrebă el.
— E un simbol. Aşa cum dădeau domniţele cavalerilor. Pentru când nu sunt cu tine. Voiam să ţi-l dau mai demult. Dar nu prea am reuşit.
Roiben îşi trecu degetele peste brăţară şi se uită la Kaye uimit.
— Şi tu ai făcut-o? Pentru mine?
Ea dădu din cap că da şi întinse mâna ca să i-o dea. Îi simţi pielea fierbinte când li se atinseră degetele.
Pe malul celalalt izbucniră artificii. Dâre de foc se transformau în explozii de lumină care se revărsau asupra lor. Kaye se uită la Roiben, dar el îşi privea încă încheietura.
— Ai spus că e pentru când nu vei fi cu mine. N-o să fii cu mine? întrebă el când se uită la ea.

Kaye se gândi la zâna cu ochi de bufniţă de la curtea lui Silarial şi ce-i spusese aceasta. „Se spune că ceea ce nu are nume se schimbă permanent, că numele e cel care ţintuieşte asemenea cuielor.” Kaye nu voia să fie ţintuită într-un loc. Nu voia să pretindă că e muritoare, deşi nu era, dar nici să fie nevoită să părăsească lumea muritorilor. Nu voia să aparţină unui loc sau să fie un anume lucru.

— Cum o să conduci ambele curţi? îl întrebă ea în loc de răspuns.

Roiben clătină din cap.

— O să-ncerc să fiu în ambele părţi, să păstrez echilibrul pe muchie de cuţit atât cât pot. O să fie pace atâta timp cât pot sa le conduc. Asta dacă nu-mi declar război.

— E posibil?

— Trebuie să recunosc că mă urăsc destul de mult.

Zâmbi.

— Mă gândeam să deschid o cafenea, zise Kaye repede. În Ţinutul Fierului. Şi poate să ajut oamenii care au probleme cu zânele. Cum face Luis. Poate chiar să ajut zânele care au probleme cu zânele.

— Ştii că am făcut un târg foarte avantajos bazat pe faptul că nicio zână nu vrea să stea în oraş. Oftă şi clătină din cap ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că nu avea rost să se certe cu ea. Cum o să-ţi numeşti cafeneaua?

— Luna într-o Ceaşcă, zise ea. Nu ştiu sigur. Mă gândeam că poate o să reuşesc să mă mut de la bunica – să petrec o parte din timp lucrând la cafenea, restul în Ţinutul Fermecat, cu tine. Adică, dacă nu te deranjează să mă ai în preajmă.

Roiben surâse, iar de data aceasta păru să fie un zâmbet adevărat, fără vreo umbră pe la colţuri.

— Ce e?

Kaye se sprijini de el şi-şi strecură mâna sub haina lui. Roiben îşi ţinu respiraţia.

Îşi aşeză mâna uşor, ezitant, peste aripile de pe umerii ei. Oftă adânc.

— Există o poveste grecească. Una umană. Regele Tărâmului Umbrelor – Hades – s-a îndrăgostit de o fată, Persefona. Şi ea era zeiţă, fiica Demetrei, care stăpânea anotimpurile şi recoltele. Hades a răpit-o pe Persefona şi a dus-o în palatul lui unde a tentat-o cu o rodie despicată în două, ale cărei seminţe

străluceau ca nişte rubine. Ea ştia că, dacă va mânca sau va bea ceva din acel loc, va fi prinsă în capcană, dar el a reuşit să o convingă să mănânce numai şase seminţe. De atunci a fost osândită să petreacă o jumătate de an în lumea de dedesubt, câte o lună pentru fiecare sământă.

— Aşa cum tu eşti osândit să petreci jumătate din timp la Curtea Luminoasă şi jumătatea la Curtea Malefică? întrebă Kaye.

Roiben râse.

— Cam aşa.

Kaye se uită spre malul îndepărtat unde jocul de artificii vesteau încă Noul An, apoi spre Corny şi ceilalţi care suflau în trompeţele şi beau şampanie ieftină din pahare de plastic.

Se desprinse din braţele lui Roiben şi începu să se învârtă pe nisipul de pe plajă. Briza o ciupi de faţă. Kaye râse şi se roti mai repede, sorbind aerul rece şi sărat şi trăgând în piept fumul de artificii. Pietricelele scrâşneau sub ghetele ei.

— Tot nu mi-ai spus, zise el încet.

Ea îşi întinse braţele deasupra capului şi apoi se opri brusc în faţa lui.

— Ce nu ţi-am spus?

El zâmbi.

— Cum ai reuşit să îndeplineşti misiunea. Cum ai reuşit sa afirmi că poţi să minţi.

— A. E simplu. Kaye se aşeză pe spate pe plaja plină de zăpadă şi se uită în sus, la el. Aşa sunt eu, zise ea cu o voce jucăuşă, întinzând o mână. Vezi? Aşa mint eu.